

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

תולדות

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרב"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ה

כל הזכויות שמורות
למוכן "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדה שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למוכן "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מר אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר שמואל ורחל ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

הלכות נטילת ידים

הלכות נטילת ידים

מכלל מצוות חז"ל, היא מצות נטילת ידים, והיא משבע מצוות דרבנן. ומשום דהיא מדרבנן נעשה לה חיזוק יותר, דהמזלזל בנט"י חייב מיתה בידי שמים*.

עיונים והארות

א. בא"ח (ש"א פר' שמיני בהקדמה).

ובגמ' בעירובין (כא:) איתא, תנו רבנן מעשה ברבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורין והיה רבי יהושע הגרסי משרתו. בכל יום ויום היו מכניסין לו מים במדה. יום אחד מצאו שומר בית האסורין, אמר לו, היום מימך מרובין שמא לחתור בית האסורין אתה צריך. שפך חציין ונתן לו חציין. כשבא אצל רבי עקיבא אמר לו יהושע אין אתה יודע שזקן אני וחיי תלוין בחיך. סח לו כל אותו המאורע. אמר לו תן לי מים שאטול ידי אמר לו לשתות אין מגיעין, ליטול ידיך מגיעין. אמר לו, מה אעשה שחייבים עליהן מיתה, מוטב אמות מיתה עצמי ולא אעבור על דעת חבירי. אמרו לא טעם כלום עד שהביא לו מים ונטל ידיו. כששמעו חכמים בדבר אמרו, מה בזקנותו כך, בילדותו על אחת כמה וכמה, ומה בבית האסורין כך, שלא בבית האסורין על אחת כמה וכמה.

אמר רב יהודה אמר שמואל, בשעה שתיקן שלמה עירובין ונטילת ידים, יצתה בת קול ואמרה, בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני, ואומר חכם בני ושמח לבי ואשיבה חרפי דבר.

וכתב הטור (סי' קנח) וז"ל: וצריך ליזוהר בנטילתם [שהרי] כל המזלזל בנטילתם חייב נידוי כדאמרינן (עדיית פרק ה' משנה ו) את מי נידו, את רבי אליעזר בן חנוך שזלזל בנטילת ידים, וכל המזלזל בנטילת ידים בא לידי עניות (כדאיתא בגמ' שבת דף סב), ואמר ר' זריקא אמר רבי אליעזר כל המזלזל בנטילת ידים נעקר מן העולם. ואף על פי ששיעורם ברביעית, יוסיף ליטול בשפע דאמר רב חסדא אנה משאי מלא חפנאי מיא, ויהיבו לי מלא חפנאי טיבותא ע"כ.

וכ"כ האריז"ל בשער הגלגולים (דף כג ע"א סוף הקדמה כ"ב) וז"ל: גם המזלזל בנטילת ידים מתגלגל במים וזה סוד פסוק אזי עבר על נפשנו נתננו טרף לשיניהם ר"ת נט"ל זה סוד מ"ש ז"ל האוכל בלא נטילת ידים נעקר מן העולם. ונדון במים כנ"ל גם ממילא רמז להיפך ואמר ברוך ה' שלא נתתנו טרף לשיניהם ר"ת "שנטל" כי על ידי שנטלו לידיים לא נתננו טרף לשיניהם של המים הזדונים הנ"ל ולכן ברוך ה' שלא עשנו כמו הרשעים שאינם נוטלים ידיהם עכ"ל.

ועיין בכה"ח (סי' קנח ס"ק עח) בענין זה שהביא את הזוה"ק פרשת לך לך (סוף דף פז:) וז"ל: כל

א. אין חיוב נטילת ידים לסעודה אלא אם כן אוכל שיעור כזית. אבל בפחות מכזית אינו חייב ליטול ידיו, וממידת חסידות כדאי ליטול ידיו גם לפחות מכזית. ואף כשאוכל כזית, אם אינו אוכל שיעור כביצה אינו מברך ברכת "על נטילת ידים", אלא נוטל ידיו בלא ברכה.¹ ושיעור כביצה שאמרו לענין זה, נראה שאם אוכל כחמישים גרם פת, נוטל ידיו בברכה.²

עיונים והארות

בשלחן ערוך לפטור בפחות מכזית. ע"ש. וכן כתב במג"א.

אולם דעת המטה יהודה (אות ג) והלבוש והט"ז (ס"ק ג) והברכ"י (ס"ק ד') בשם הרשב"ץ, כדעת מרן השו"ע דבפחות מכזית אין צריך נטילה.

ובבה"ח (סי' קנח ס"ק י') כתב, דנכון להחמיר לצאת ידי חובת כל הדעות, ובלאו הכי יש נזהרין שלא לאכול פחות מכשיעור כדי שלא לאכול בלי ברכה אחרונה. ואם כן כל שכן בפת, ואם כן מי הוא זה אשר יערב אל לבו לאכול פחות משיעור בלא נטילת ידים וברכת המזון. ע"כ. ויש לציין דברי היפה ללב (על סעי' ג) דחכם לא יעשה כן לפני ההמון שאז ילמדו ממנו אחרים ויבואו להקל לאכול יותר מזה בלי נטילה.

אולם מו"ר מופת הדור פסק כדעת מרן, וכ"פ בנו מו"ר הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (סי' קנ"ח הלכה ד') ובהערה למטה כתב על דברי כה"ח ואין זה אלא דרך הנהגה טובה ומדת חסידות, אבל מעיקר הדין תפסינו עיקר כדעת מרן השלחן ערוך.

ג. בן פסק מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (שם) וסבירא ליה כדעת הגר"ח נאה ששיעור קליפת הביצה הוא פחות ערך אחד מחמש עשרה בביצה, ונמצא שהביצה ללא קליפתה היא לערך 50 גרם. ובאול"צ (ה"ב פ"א תשובה א') כתב, שיעור כביצה לענין נטילת ידים בברכה הוא כביצה קלופה, שהוא שלוש עשרה דרהם וחצי, שהם כארבעים וחמשה

מאן דלא נטיל ידיו כדקא יאות, אף על גב דאתעונש לעילא אתעניש לתתא, ומאי עונשיה לתתא דגרים ליה לגרמיה מסכנותא. כמה דעונשיה כן הכי הוא זכי מאן דנטיל ידיו כדקא יאות דגרים לגרמיה ברכאן דלעילא דשראן ברכאן על ידיו כדקא יאות ואתברך בעותרא. עכ"ל.

ב. מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ה"א פר' שמיני הלכה א). ומקורו מדברי השו"ע (סי' קנח סעי' ב) שכתב, יש מי שאומר שאם אינו אוכל אלא פחות מכביצה, יטול ידיו ולא יברך. ובסעי' ג כתב אם אוכל פחות מכזית, יש מי שאומר שאין צריך נטילה. ומקור השו"ע ע"פ מ"ש הב"י (שם) בשם הרוקח (בהלכות סעודה סי' שח) וז"ל: אוכל פחות מכביצה יטול מספק ולא יברך. ונראה שטעמו משום דכיון דבפחות מכביצה אינו מקבל תומאת אוכלין איכא למימר דלא הצריכו בו חכמים נטילה ואיכא למימר דסתם הצריכו נטילה לאוכל פת ולא חילקו בין פחות מכביצה ליתר מכביצה הילכך יטול מספק ולא יברך. ובסי' רפ"ג כתב, ונוטלין ידיהם ומברכין על נטילת ידים מפני שצריך לטבל טיבול שני במרור, אבל על אכילת מצה שהיה יוצא בכזית אין צריך נטילה דעל פחות מכזית אין צריך נטילה כדאמרינן בסוכה (כ"ז) ובברכות (מ"ח) עכ"ל.

והרב לחם חמודות (חולין פרק כל הבשר אות עב) השיג על זה דהא בעינן כזית מצה, ולכן כתב דמוכרח שהוא טעות סופר ברוקח, ושלא כדן פסק

ב. סדר הנטילה, יקח בידו הימנית את הכלי שנקרא אנט"ל ויתן הכלי ליד שמאל להכניעה, ומהשמאל יטול על ימין שלש פעמים רצופים, ואח"כ תניח הכלי בארץ,

עיונים והארות

עוד וז"ל: ותו דבעי ליה לבר נש לנטלא ידא ימינא בשמאלא בגין לשלטא ימינא על שמאלא ואיתסחי ימינא משמאלא ובגין כך איהו נטילה ועל דא מאן דנטיל ידוי יטול ימינא בשמאלא לאשלטא ימינא על שמאלא בגין דלא יהיב דוכתא ליצר הרע לשלטא כלל עכ"ל. ויש לתמוה שבפרשת ויקחו לי תרומה (קנד:) על פסוק ועשית שולחן, כתב וזה לשונו: מיא אינון מימינא ואינון חדוה מיד יהיב לשמאלא ואתדבקו ביה אינון מים וחדאן ליה ובתר אתכליל איהו בימינא ויתער לנוקבא בההיא חדוה וסימנין מאן דנטל מיא בידיה ימינא במנא קדמאה לארקא מיא בשמאלא איהו ולא משמאלא לימינא דהא מיא מימינא נטיל לון שמאלא ובגין כך לא אשתכחו מיא אלא מסטרא דשמאלא כיון דנטיל מיא בגויה הא אתערו לגבי נוקבא דאינון מים עכ"ל. ושני מאמרים אלה נראים כסותרים זה את זה ואפשר שיש חילוק בין נטילת ידים דשחרית לנטילת ידים דאכילה, דבנטילת ידים דשחרית כיון שהן טמאות מסטרא מסבא דשרייא עלייהו, אי הוה נטיל בקדמיתא שמאלא בימינא, היה נראה כאלו סטרא דימינא משמש לסטרא אחרא ולפיכך בעי לנטולי בקדמיתא ימינא משמאלא כמו שכתוב בפרשת וישב, אבל בנטילת ידים לאכילה שידיו הן טהורות ואינו נוטל אלא לתוספת קדושה, צריך ליטול תחלה יד שמאל מיד ימין מהטעם שכתב בפרשת תרומה. ויש לפרש שלעולם תחלה נוטל יד ימין מיד שמאל בין בנטילת ידים דשחרית בין בנטילת ידים דאכילה כמו שכתוב בפרשת וישב ומה שכתוב בפרשת תרומה מאן דנטיל מיא בידיה וכו' היינו לומר שנוטל כלי של מים ביד ימינו ונותנו ליד שמאלו כדי שיריק מים על יד ימינו. ומה שכתב לא יטול אלא מן ידא דאידיכי בקדמיתא הכי

גרם. וכתב שם במקורות דלנטילת ידים משערים בכביצה קלופה, שהרי בב"ש כתב שהטעם שיש משערים לנטילת ידים בשיעור כביצה, הוא משום שפחות מכביצה אינו מטמא טומאת אוכלין, ושיעור כביצה לענין טומאת אוכלין הוא כביצה קלופה, וכמ"ש הרמב"ם (בפרק ד' מהלכות טומאת אוכלין הלכה א'), וראה גם בכה"ח (בס" קנ"ה ס"ק ח'), וע"ש שכתב שלפי מה שכתב המהרי"ל ששיעור הקליפה הוא כרבע נפח הביצה, נמצא ששיעור ביצה הוא י"ג זרהם וחצי, כיון שביצה עם הקליפה הוא י"ח זרהם, וכמ"ש הרמב"ם בפירושו המשנה (במסכת עדיות פרק א' משנה ב'), ע"ש. וכיון שהדרהם הוא שלושה גרם וחומש, א"כ השיעור הוא כמעט ארבעים וחמשה גרם מים, (ארבעים ושלוש גרם וחומש), ושלא כדברי הבא"ח שכתב (פ"ר שמיני אות א') ששיעור ביצה הוא י"ח זרהם, ע"ש.

ומאחר ועינינו רואות שבביצים דידן אינן כשיעור שנקט מהרי"ל ששיעור הקליפה הוא כרבע נפח הביצה, ע"כ נקטנו להלכה כפסק מו"ר מופת הדור בהליכות עולם שהוא כערך אחד מחמש עשרה בביצה, ואין לדון אלא מה שעיינו רואות.

ד. עיין בסידור הרש"ש (כת"י חלק ב' דף 292) שכתב כוונת הנטילה וזה לשונו שם, יקח בידו הימנית את הכלי שנקרא "אנטל" שהוא גימטריא ע"ה **יאהרונהי** שהם גופא נפש רוח שהוא בחינת הכלי דכל פרט בערך האורות שהם נשמה חיה יחידה.

ה. עיין בב"י (ס"ד ד' ד"ה וכתב עוד וכו') שהביא את ב' מאמרי הזוה"ק הסותרים זה את זה. וז"ל: וכתב

והימין תקחנו מאליה מעל הארץ, ויטול על השמאל שלש פעמים בזו אחר זו, וישפשפם ג' פעמים בזו אחר זו, ואחר כך יגביה ידיו כנגד ראשו ותיכף יברך ענט"י אחר הנטילה קודם הניגוב, כדי שלא תהיה הגבהת ידיו לבטלה. ובעוד ידיו זקופות

עיונים והארות

אחר זו, כן הוא הסדר המפורש בסידור רבנו הרש"ש ז"ל דבעי לשפוך ג"פ בזו אחר זו וגם לשפשף ג"פ. ואף על גב דמדברי רבנו האר"י ז"ל בשער המצות משמע לשפוך ב"פ ולשפשף פעם אחת, ודאי דבר זה נתברר לרבנו הרש"ש ז"ל מדברי רבנו האר"י ז"ל במקום אחר, כי נאמן רבנו הרש"ש ז"ל שלא יחדש דבר מדעתו אם לא מצא לו גילוי והכריח בדברי רבנו האר"י ז"ל, לכן אין לזוז מדבריו, ובפרט כי בדבר זה אין נזק יוצא מן התוספת, ושמעתי שכך הוא מנהג קהל חסידים בבית אל לשפוך ג"פ בזו אחר זו ולשפשף ג"פ בזו אחר זו, עכ"ל.

ז. ע"י בא"ח (שם אות ה) שכתב, אחר נט"י ושפשף, יגביה ידיו עד כנגד ראשו להעלות ולרומם לבחינת ו"ה שהם סוד מים התחתונים להלביש לבחינת י"ה שהם מים העליונים, ולהגביה ולרומם את בחינת ד' אותיות יהו"ה להלביש לבחינת קוץ היו"ד של שם הוי"ה וליחדם יחוד שלם ולהמשיך שפע לגופו ולנשמתו ולקשרם.

וכאשר יגביה ידיו עד כנגד ראשו אז תכף ומיד יברך על נט"י, כדי שלא תהיה הגבהת ידיו לבטלה, כנז' בזוה"ק שאסור להגביה ידיו בריקנייא. ואחר ברכת ענט"י בעוד ידיו זקופות יפשוט ידיו לקבל שפע וברכה מעשר מיני שפע הנמשכים ליי"ב בחינות קדושה הכלולות בעשר ספירות קדושה הרמוזות בעשר אצבעות ידיו, ויכוין להמשיך מן אור אין סוף מוחין ושפע ליי"ב בחינות קדושה הרמוזות בעשר ספירות הכוללות, והן עשר מיני ברכות הנזכרות בפסוק ויתן לך וכו' עד ומברכין ברוך, עכ"ל.

נמי איתא בגמרא פרק שלשה שאכלו (ברכות נא.) אל תטול ממי שלא נטל ידיו שחרית, עכ"ל.

ועיין מג"א (סי' ס"ק א) שהביא דברי הב"י ופסק דלעולם יד שמאל תיטול ליד ימין.

והאר"י"ל כתב בשער המצות (דף ט"ל ע"א) שיש ליטול תחילה בנטילת ידים לסעודה את יד ימין ואח"כ שמאל.

ובן הרב כה"ח פלאגי ז"ל (סי' כ"ב אות י"ג) הביא שתי הדעות והכריע שיטול ימין תחילה.

ו. כתב רבנו האר"י"ל בשער המצות (שם) וז"ל: בתחילה תרחוץ ידיך ותשפוך מים על יד ימינך שתי פעמים זו אחר זו ואח"כ תרחץ ירך שמאלית ותערה עליהם מים שתי פעמים אחרות רצופות ואח"כ תשפשף שני ידיך זו בזו ותכוין כי מתגרשות הקליפות על ידי המים שהם מימי החסדים כי החסד הוא המגרש הקליפות כי אין אחיזתן אלא מצד הדין והגבורה ואחר שנסתלקו הקליפות מן הידים אז תגביה ידיך למעלה כנגד פניך ואז תברך ברכת נטילת ידים עכ"ל. וכ"כ המשנת חסידים (מסכת מוצאי שבת פרק ב' משנה ח) שנוטל ידיו ב"פ על יד ימין וב' פעמים על יד שמאל.

ובבא"ח בסדר הנטילה (ש"א פר' שמיני אות ד) כתב וז"ל: כשנוטל יקה הכלי ביד ימין וימסרנו ליד שמאל כדי להכניע השמאל כעבד הנכנס לשרת את אדונו, ואז תשפוך יד השמאל על הימין ג"פ בזו אחר זו, ותניח הכלי בארץ והימין תקחנו מאליה מעל הארץ ותשפוך ממנו על יד שמאל ג"פ בזו אחר זו, ואח"כ ישפשף הימין ג"פ בזו אחר זו ויחזור וישפשף השמאל ג"כ ג"פ בזו

יפשוט ידיו לקבל שפע וברכה, וטוב שתהיה יד ימין גבוהה מעט יותר מהשמאל. ואם לא בירך עד שניגב ידיו, שוב לא יברך ה'.
ג. כתב רבנו האר"י ז"ל בשער המצוות, נטילת ידים שיעורה כל היד, שהוא חמש אצבעות והכף עצמה עד פרק הזרוע. ויזהר להפך ידיו בשעת נטילה אנה ואנה, כדי

עיונים והארות

(בראשית יד, כב) "הרימותי ידי אל ה' אל עליון" דמתרגמינן בצלו, עכ"ל.

ח. בא"ח (שם אות ז) וכתב שם, ויש מי שאומר שאפילו אם לא בירך עד לאחר הניגוב שוב לא יברך. לכן צריך ליזוהר לברך קודם הניגוב, וכ"ש שאסור לו לברך בהיותו מנגב ידיו כמנהג המון העם, שהרי אסור לעשות עסק אפילו כל שהוא בשעה שמברך, וכנ"ל בחס"ל סי' קנ"ח אות ג' ועיין מטה יוסף ח"ב ושאר אחרונים. ולפ"ז אם שכח ולא בירך קודם ניגוב, לא יברך אחר ניגוב משום ספק ברכות. מיהו הרב המגיה בחס"ל שם כתב דאם נגב ידיו קודם ברכה, יחזור ויטול ידיו כדי לברך קודם ניגוב ע"ש ויפה כתב, וכן ראוי לעשות כדי שלא יפסיד הברכה, ואין בזה משום גורם ברכה שאינה צריכה וכמ"ש בס"ד בזה במקום אחר, אך קודם שיטול יגע בבשרו בידי ויטמאם ויטול ויברך קודם ניגוב. עכ"ל.

ועין למו"ר מופת הדור (שם הלכה ג) שכתב, צריך לברך על הנטילה אחר שנטל ידיו קודם שינגבם. ואם לא בירך קודם הניגוב, אינו רשאי לברך אחר הניגוב, שכל המצוות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן. ולדעת הרמב"ם ורוב הראשונים ומרן השלחן ערוך והאחרונים, היינו לעיכובא, ואם מברך על המצוה לאחר עשייתה, ברכה לבטלה היא. ואפילו אם נזכר בתוך כדי דיבור שלא בירך, לא יברך אחר הניגוב.

וז"ל הזה"ק (יתרו טז): המזהיר שלא ירים הידים בריקניא דהיינו שלא בשעת ברכת כהנים או שלא בשעת נטילת הידים כי חומר המרים ידיו בריקניא הוא גדול, רבי חזקיה פתח ואמר (ויקרא ט, כב) "וישא אהרן את ידו", כתיב ידו חד בגין דבעי לארמא ימינא על שמאלא והא אוקימנא רזא, אשכחנא בספרא דשלמה מלכא דכל מאן דארים ידוי לעילא ולא אינון בצלותין ובעותין האי איהו בר נש דאתלטייא מעשרה שולטנין ממנו, ואינון (קהלת ז) עשרה שליטין אשר היו בעיר, אלין אינון עשרה די ממנו על פרישו דידין לעילא לנטלא ההוא צלותא או ההיא ברכתא ויהבי ביה חילא לאתיקרא שמא קדישא ואתברך מתתא, כיון דמתתא אתברך מההוא פרישו דידין לעילא כדין אתברכא מעילא ואתיקר מכל סטרין, ואלין עשרה ממנון זמינין לנטלא מאינון ברכאן דלעילא ולארכא לתתא ולברכא ההוא דמברך ליה דכתיב (במדבר ו, כז) "ואני אברכם", בג"כ יסתמר בר נש בשעתא דירים ידוי לעילא למהוי בצלו או בברכאן או בבעותא ולא ירים ידוי למגנא בגין דאלין עשרה אינון זמינין ומתערין לגבי ההוא פרישו דידין ואי הוא למגנא אינון עשרה לטיין ליה במאתן וארבעין ותמניא לוטיין, והאי איהו דכתיב ביה (תהלים קט, יז) "ויאהב קללה ותבואהו" וכדין רוח מסאבא שריא על אינון ידן דאיהו ארחיה למשרי על אתר ריקניא, וברכתא לא שריא באתר ריקניא ועל דא כתיב

שיבואו המים על כל היד^ט.

ד. אפילו שאין לברך על נטילת ידים לאחר הניגוב, מכל מקום, כל שנשאר אף בחלק קטן מידי קצת רטיבות, באופן שהוא טופח על מנת להטפיה, מברך על נטילת ידים^י.

ה. ינגב ידיו היטב קודם שיבצע, שהאוכל בלא ניגוב ידים, כאילו אוכל לחם טמא. ולא ינגב ידיו בחלוקו, דקשה לשכחה^{יא}.

ו. האוכל, צריך נטילת ידים, אפילו אם אדם אחר נותן את הלחם לתוך פיו, והוא אינו גוגע במאכל. והמאכיל, אינו צריך ליטול ידיו. ואסור להאכיל למי שאינו נוטל ידיו^{יב}.

ז. אין ליטול בכוס חד פעמי אם בדעתו לזרוקו, ובדיעבד שאין לו כלי אחר יטול בהם ידיו בלא ברכה. וטוב שייחד את הכלי לשימוש קבוע, ואז יטול בו ידיו בברכה^{יג}.

עיונים והארות

חשיב נגמרה מצותו. (ואם באצבעות עצמן כבר מנוגב טוב, שמעיקר הדין יצא יד"ח נטילה א"כ בפשטות לא יברך).

יא. בא"ח (שם אות ט').

יב. בא"ח (שם אות י').

יג. שו"ת אול"צ (שם תשובה ו). ובמקורות כתב וז"ל: יש להסתפק אם כלי חד פעמי חשוב כלי לענין נטילת ידים, שלכאורה נראה שכלי שאינו עשוי אלא לשעה אינו חשוב כלי, וכיון שבנט"י בעיני כלי, אין ליטול בו ידים. וכן מוכח מדברי הרמב"ם (בפרק ה' מהלכות כלים הלכה ז'), שכתב, חותל של הוצין (כלי עשוי מהוצין שנותנים בו תמרים) שמניחים בו הרוטב וכיוצא בו, אם הוא נותן לתוכו ונטול מתוכו מיטמא, ואם אינו יכול ליטול מה שבתוכו עד שיקרענו או יתירנו, או שחשב לאכול מה שבתוכו ולזרוקו, טהור, וכן הקרן שהוא משתמש בה ומשליכה אינה מקבלת טומאה. מוכח מדברי הרמב"ם שכלי שבדעתו לזרוקו אינו כלי ואינו מקבל טומאה. ואף שמצינו לענין שבת שאף כלי לשעה חשיב כלי, וכמבואר בשו"ע (בסי' תרמו סעי' ב),

ט. בא"ח (שם אות ג ואות ו). וכ"כ מו"ר מופת הדור (שם הלכה ו) וז"ל: כשנוטל ידיו יקפיד עד כמה שאפשר שיכנסו המים בכף ידו ובין אצבעותיו ובכל המקומות עד פרק כף היד. ואם אחר שנטל ידיו רואה שנשאר איזה מקום בכף ידו שהוא יבש, וכן אם עסק בידי קודם הנטילה בשמן ובנפט, ומחמת כן אין המים נראים על איזה מקום בכף ידו, אם יש לו עוד מים, ישפוך עוד מים על ידיו, ואם אין לו עוד מים, יצא ידי חובה, וינגב ידיו, ויוצא ידי חובת נטילת ידים לדעת האומרים ששיעור נטילת ידים הוא עד סוף האצבעות.

י. שו"ת אול"צ (ח"ב פ"א תשובה ד). ובמקורות כתב, אין לברך לאחר הניגוב, כיון שיש מחלוקת אם אפשר לברך לאחר הניגוב, שלדעת המג"א (בסי' קנח ס"ק טז) ועוד אחרונים אפשר לברך אף לאחר הניגוב, ולדעת ה"ט"ז (שם ס"ק יב) ועוד אחרונים אין לברך לאחר הניגוב, וספק ברכות להקל. ומכל מקום נראה, שאם ידיו רטובות אפילו במקצת יכול עדיין לברך, דכיון שצריך לנגב עכ"פ מקצתן, לא

ח. אם בשעה שנטל ידיו היה בדעתו לאכול כביצה, ונטל ידיו בברכה, ואחר כך היה קשה עליו הדבר לאכול כביצה, אינו חייב מן הדין לדחוק עצמו לאכול, ואפילו כזית. ואין לחוש בזה לברכה לבטלה, כיון שבשעת הנטילה היה בדעתו לאכול כביצה. ומכל מקום אם אפשר הדבר ישתדל לאכול כביצה, מחמת הברכה שבירך י"ד.

ט. אם עשה צרכיו ורוצה לאכול מיד, יטול ידיו תחילה בשביל עשיית צרכיו בלי כלי, ויברך אשר יצר, ואח"כ יגע בידיו במקומות המכוסים שבגופו, ואז יטול ידיו ויברך ענט"י טו.

עיונים והארות

של נטילת ידים צריך שיעמוד בפני עצמו, כמבואר בשו"ע (בסי' קנט סעי' א), ע"ש, ושקיות אלו אינן עומדות בפני עצמן. עכ"ל.

ועיין למו"ר מופת הדור בחזו"ע (שבת ח"ב הלכות קידוש הלכה יז בהערות) וז"ל: ובשו"ת חיי הלוי (ח"א סי' כב) כתב בשם הגר"ש וואזנר שכוסות נייר או פלסטיק אלו שנעשו לשם קבלה ואין בקבלתם שום ריעותא אין מקום בידינו לפוסלם לענין נטילת ידים, כי יש עליהם תורת כלי, עיי"ש וכן דעת הגרש"ז אורירבך, הובא בספר שמירת שבת כהלכתה (ח"ב פמ"ז הערה נא). עיי"ש.

יד. מו"ר מופת הדור (הליכות עולם שם הלכה ב). וכ"ה בבא"ח (שם אות א) וז"ל: ואם דעתו לאכול כביצה ויברך ענט"י ובעת שבא לאכול לא ה' לאכול כביצה אלא רק אכל כזית, אין חשש ברכה לבטלה על אשר בירך ענט"י, ועכ"ז ידחוק עצמו היכא דאפשר לו לאכול כביצה בשביל הברכה, עכ"ל.

טו. שו"ע (סי' קסה סעי' א) כתב, העושה צרכיו ורוצה לאכול, יטול ב' פעמים. על הראשונה מברך: אשר יצר, ועל השנייה מברך: על נט"י. ואם אינו רוצה ליטול אלא פעם אחת, לאחר ששפך פעם אחת על ידיו ומשפסף, יברך: אשר יצר, ואח"כ בשעת ניגוב יברך: ענט"י.

שאינו ממעטין ענבי הדס ביום טוב משום דהוי כמתקן, ואעפ"י שאינו אלא לשעה, מ"מ יש לחלק, שבשבת איסורו משום מכה בפטיש, ואין צריך תורת כלי, אבל בעלמא יש לומר שאינו כלי אא"כ עשוי לשימוש תמידי.

ואולם לכאורה יש להוכיח שיש תורת כלי לכלי חד פעמי מדברי רש"י (בביצה לב), לענין מה שאמרו שם אין עושים פחמין ביום טוב, שכתב שם דאינהו נמי כלי נינהו, משמע שאף שהפחמין עשויים לשעה חשובים כלי. ומ"מ יש לומר שרש"י לשיטתו שאין בנין וסתירה בכלים, וכל האיסור הוא משום מכה בפטיש, (וראה מה שנתבאר בשיטת רש"י בספר אול"צ תשובות ח"א האו"ח סי' כד), ואין לזה שם כלי ממש. ולכן אין ליטול ידים בכלי העומד לזריקה, ורק אם מייחד אותו לתשמיש קבוע חשיב ודאי כלי ויכול ליטול בו ידיו.

ומכל מקום נראה שבדיעבד שאינו מוצא כלי אחר יוכל לסמוך על הראיות להתיר, ויטול ידיו בכלי זה, אבל לא יברך, ואין צריך לכרוך ידיו במפה. ובמקום שאפשר, טוב יותר שייחד את הכלי לשימוש רב פעמי, ואז יוכל ליטול ידיו בברכה.

ועל כל פנים אין ליטול ידים בשקית חלב וכדומה אפילו אם מייחד אותה לכך, משום שהכלי

י. יעמוד ויטול ידיו מעומד, והברכה והניגוב יהיו גם כן מעומד טו.

יא. נטילת ידים צריכה שיעור של רביעית, ומכל מקום יזהר ליטול בשפע, ויכוין "מים"

עיונים והארות

במקומות המכוסים, לצאת יד"ח אלו הסוברים דבדיעבד עלה נטילה מהברז בבתים שלנו.

טז. כ"ב בשעה"כ (דף עב ע"א) וז"ל: הנה ענין נטילה לאכילה נתבאר ענינה בענין נטילת ידים לאכילה דבימי החול. אמנם מה שנוסיף בזה עתה הוא כי הנה שם נתבאר ענין הנטילה שהיא העלאת הידים כנגד הראש להעלותם אל מדרגתם הראשונה שהיו משתמשין במקום הראש. והנה עתה להורות כי הנוקבא מקבלת הארה על ידי הידים העליונות דז"א מן תלת מוחין דיליה ברישיה לכן תגביה ידך עד כנגד ראשך, וגם לסיבה זו צריך לברך ברכה זו מעומד לפי שהיא למעלה בסוד המוחין דז"א, ונודע כי עלמא דדכורא כל עובדו מעומד ולכן עתה אשר כוונתך להעלות את הנקבה וליחדא עם בעלה צריך שיהיה (שתברך ברכה זו) מעומד. גם בכל נטילה מג' סעודות דשבת צריך לקיים ב' הדברים הנז' שיהיה מעומד ושיגביה ידיו עד כנגד ראשו עכ"ל.

וכ"ב בפע"ח (דף צ"ט ע"ד) וז"ל: אח"כ תטול ידך אך ראוי שתטלם ותגביה ידך כנגד ראשך בעת שתנגבם וזהו להורות עליה קבלת הנוק' על ידי הידים העליונים מן המוחין דז"א רישיה דיליה ולכן תגביה ידך עד כנגד ראשך. ולכן גם כן ראוי להיות [הנטילה] מעומד כי הוא במקום מוחין דז"א עכ"ל. וכן הוא בסידור הרש"ש (כת"י ח"ב דף 292).

והנה, אף דברי שעה"כ נכתבו בענין שבת וכן בסידור הרש"ש, והבא"ח (ש"ב פ"ו וירא את יב) כתב דשבת יעמוד משמע דבחול אין צריך. מ"מ ע"י בפסקי תשובות (ח"ב סי' קנח ע"ב) שהביא שע"פ האר"י ז"ל יש לעמוד בשעת הנטילה והניגוב

ועיין בבא"ח (שם אות ט) ובכה"ח (סי' קסה ס"ק א) דמשמע שיעשה ממש ב' נטילות גמורות הראשונה לסירוגין ויברך אשר יצר והב' כדין נטילת ידים, רק שיעשה הפסק ביניהם בנגיעה במקומות המכוסים.

אך המשנה ברורה (סק"ב) כתב בשם האחרונים דצריך ליזהר שלא ליטול בפעם הראשונה נטילה גמורה ורק מעט משום נקיות, דאי לאו הכי הרי נטירו ידיו בפעם הראשונה ואין שייך עוד לברך על נטילה שניה וכנ"ל בס"י קנח סעי' ז. עיי"ש באורך. ורבים נתחבטו בדין זה מה הראוי לעשות כפי שיראה המעיין בהלכה זו.

וכתב האור לציון (ח"ב פרק מו תשובה ב בהערות) אחר שבאר שאין ליטול ידים לסעודה מברז מים, כתב בזה"ל: ובמה שנתבאר שאין ליטול ידים מברז מים, אנו יוצאים מידי ספק בענין מה שנחלקו הפוסקים במי שעשה צרכיו ורוצה לאכול סעודת פת, באיזה אופן יטול ויברך, שהרי הנטילה הראשונה מועילה גם לנטילת ידים לסעודה, וכיצד יברך אשר יצר, וכמבואר בשו"ע בס"י קסה (סעי' א) ובאחרונים שם, שכיום שנוטלים ידים מברז מים, שוב אין ספק בדבר, שכיון שלאחר שעושה צרכיו אין צריך ליטול ידיו בכלי, וכמו שנתבאר לעיל (בפרק א תשובה טו), א"כ בפעם הראשונה רוחץ ידיו בלי כלי, ומברך אשר יצר, ונוטל ידיו שוב בכלי, ומברך על נטילת ידים. עכ"ל. ואף שמדברי האול"צ משמע דאי עביד בכה"ג אי"צ ליגוע במקומות המכוסים. מ"מ כתבו האחרונים שראוי גם ליגוע

ר"ת מלא ידינו מברכותיך, וכן ר"ת מעושר מתנות ידיך."

יב. צריך לזוהר מחציצה שכל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ בנטילה, כגון צואה שתחת הצפורן במקום שהצפורן עודף על הבשר, לפיכך לא יגדל אדם צפרניו שלא לבא לידי מכשול חציצה בנט"י י"ח.

עיונים והארות

ב"ן קס"א קמ"ג וקנ"א ואלהים דיודי"ן ואלהים דאלפי"ן ואלהים דההי"ן לגרש הקלי' הנמשכות מאותיות "אלה" דאלהים עכ"ל.

עוד שם (דף ט"ל ע"א) וז"ל: ולכן עתה בנטילת ידים כונתניו היא לגרש משם [מעל האצבעות] הקלי' הנאחזות בהן לטעם הנז', ובתחלה אנו שופכים מימי החסד עליהן ורוחצין אותן להעביר הזוהמה שהיא הקלי' הנאחזת בהן עכ"ל.

וב"ב בפע"ח (שער הברכות פרק ה' דף יב ע"ד) וז"ל: ואמנם העודף מצפרנים מכנגד הבשר שם הוא אחיזת הקלי' וכו', על כן צריך ליטול הידים במים שהם בחינת החסד הכולל ה' חסדים, ועל כן נמתקים הה' גבורות דמנצפ"ך הכפולות בה' אצבעות יד ימין ויד שמאל ואז הקלי' שהיו נאחזות בחותם ה' גבורות שבה' אצבעות הכפולות כנז' הם נדחות ומתגרשות ומסתלקות משם על ידי הה' חסדים כי לעולם החסד דוחה ומגרש את הקלי' משם עכ"ל.

יה. בנמ' חולין (קו): תנו רבנן נטילת ידים לחולין עד הפרק, לתרומה עד הפרק, קידוש ידים ורגלים במקדש עד הפרק, וכל דבר החוצץ בטבילה בגוף חוצץ בנטילת ידים לחולין עכ"ל.

וב"ב השו"ע (סי' קסא סעי' א). וכתב שם המ"ב (ס"ק א), שכל החילוק בין אם זה נמצא במקום שעודף על הבשר זה דוקא בזוהמת הצפרנים שכך הדרך להתקבץ שם, אבל צואה ממש אפילו כנגד הבשר מסתברא שלא חשיב נטילה אם מצאו

גם בחול, והביא בהערות שם שבסידור האר"י י"א אומרים אף בחול וי"א דרך בשבת כן, ולפיכך העושה כן אף בחול אם לא יועיל בודאי לא יזיק, ומ"מ בשבת ישתדל להזוהר בזה ביותר.

יז. הבית יוסף (סי' קנט, ד"ה ואע"פ) הוכיח דשיעור רביעית ילפינן מרש"י שפירש "משא ולא משא" היינו שיעור מצומצם שהוא רביעית.

וכתב הבא"ח (פר' שמיני אות א') וז"ל: אף על פי ששיעור נט"י רביעית, יזוהר ליטול בשפע. ואותם אנשים בורים שנטולין ואין נוטלין כראוי, עונשם יותר מרובה מאותם שאינם נוטלין כלל. חדא, הנה הם אוכלים בלא נט"י כיון דאין נוטלים נטילה ראויה כפי הדין, והב' שמברכים ברכה לבטלה, והג' ריב לה' עמהם, מאחר דנטולין למה אין נוטלין כראוי, מה הפסד יש בזה ומה עול כבד יש להם בזה, אין זה אלא רוע לב, על כן איש הירא יזוהר ויזוהר אחרים בזה לעשות המצוה כתיקונה וכמ"ש בחס"ל סי' קנ"ח עי"ש. עכ"ל.

ובסידור הרש"ש (שם) כתב נטילה גי' ד' הויו"ת, ולכן צריכה רביעית (מים) כנגד כל אות משם הו"ה אשר כל אות כלולה מכל השם.

עוד כתב לכיון כי המים הם מימי חסד שהם בחינת אותיות מ"י דאלהים לגרש הקליפות.

ומקור דבריו מדברי האריז"ל בשער המצות (דף ט"ל ע"ב) וז"ל: וכיון כי המים הם מימי חסד שהם בחינת אותיות מ"י דאלהים שעם הכולל עולים כמספר נ"א יודי"ן שבאחרים דע"ב ס"ג מ"ה

יג. מי שאין לו כלי לנטילת ידים, יכול להטביל ידיו במקוה טהרה שיש בו ארבעים סאה, או במעין אפילו אין בו ארבעים סאה. ורשאי לברך על נטילה זו אקב"ו על נטילת ידים י"ט.

עיונים והארות

מפני שיש סוד בדבר. והניגוב בלא"ה יעשהו האדם, משום נקיות.

והא דשרי להטביל ידיו בנהר היינו דוקא בנהרות הגדולים הבאים ויוצאים מאליהם מן ההרים כחדקל ופרת ואמנה ופרפר נהרות דמשק וכיוצא בהם, אבל אותם נהרות שהם חריצין שעושין בעלי השדות בשדות וכרמים כדי שישקו את האילנות והזרעים ששואבין להם מים מהנהר הגדול או מן המעין על ידי הדלי ששופך לתוך הבריכה ומן הבריכה נמשך ויוצא לתוך אלה החריצין שהם הנהרות הקטנים, הרי זה אסור להטביל ידיו בנהרות אלה דאע"ג שיש בהם ארבעים סאה ויותר מחמת שהם ארוכים הרבה אף על פי שאין בהם עומק, ועוד נמי הם מים שאובים שהמשיכום דהדלי שופך אל הבריכה ומן הבריכה נמשך המים לנהר, עכ"ז הנה הם זוחלין ופסוליין וכל דלא עשה להם גדר בתוכם לעכב זחילת המים שיהיו נקווים ועומדים ולא זוחלים, אין טובלים בהם הידים.

ואם יטביל ידיו בזאת הבריכה שהדלי שופך לתוכה ויטבילנה בעוד שהדלי שופך, אף על גב דיש מתירים משום דניצוק חיבור דהדלי נקוב ובעוד ששופך אל הבריכה הנה הוא שופך גם למעין, עכ"ז כיון דאיכא דס"ל ניצוק אינו חיבור לכך אין לסמוך להתיר בזה. מיהו לפעמים בתוך אלה החריצים שעוברים בהם המים בתוך שדות וכרמים עושין בריכה אחת גדולה ועמוקה שיש בה ארבעים סאה מים נקוים בתוכה, הנה בזאת הבריכה מותר להטביל ידיו כיון דהמים נקוים בתוכה, אך צריך להזהר להכניס ידיו לתוך הבריכה למטה משיעור

שנשאר שם. ובבא"ח (ש"א פ"א אהרי קדושים אות כד) פסק כדברי השו"ע. והוסיף שם ובצק שתחת הצפורן אפ"ל כנגד הבשר חוצץ, ובמיעוטו ואינו מקפיד אין לחוש.

ובתב בעץ חיים (שער פרצוף ז"ן פ"ב דף ג"ל ע"ב) הצפרנים הן שורש הקליפות אלא שהיא זכה בתכלית הזכות והיא יונקת ממקום בקיעת הבשר בסוף האצבעות כי הרי משם צמיחת הצפורן ומה שהיא כנגד הבשר היא בתכלית הזכות אבל מה שעודף מן הצפורן ויוצא לחוץ מכנגד הבשר של האצבע צריך לחתוך כי שם נתלין החיצוניים ויונקים בתכלית וכו' והוא שיעור שהוא חוצץ בענין נטילה של הידים. עכ"ד.

יט. מו"ר מופת הדור (שם פרשת תזריע הלכה ג.) ובמקורות כתב: כן פסק מרן בשו"ע (סי' קנט סעי' יד), שכל שמתכסים ידיו בהם בבת אחת, עלתה לו טבילה, ונראה שזהו כדעת הרמב"ם (פ"ט מהל' מקואות) דס"ל מעין מטהר בכל שהוא, ואפילו כל גופו טובל בהם.

וב"פ הבא"ח (שם אות יב) מי שאין לו כלי יכול לטבול ידיו בנהר או במקוה שיש בו ארבעים סאה הכשרים לטבילת נשים, או במעין אף על פי שאין בו ארבעים סאה ורק שיהיו ידיו מתכסים בו בבת אחת, ויברך על נטילת ידים, ואף על גב דמן הדין די לו להטביל ידיו פעם אחת דוקא וגם אין צריך ניגוב, מ"מ גם בזה יטביל ג"פ וישפשף ג"פ

יד. מותר ליטול ידיו מקטן שלא הגיע לגיל שש שנים, ורשאי לעשות כן אפילו לכתחלה, ומברך "על נטילת ידים" **ג**.

טו. מי שאין לו מים, רשאי ליטול ידיו לסעודה במי סודה, ואף במיץ ממותק ללא צבע (לימון ליים), ויברך על נטילה זו. ואם אין לו גם משקים אלו, יטול ידיו אף במשקאות בעלי צבע, כגון קולה וקפה וכדומה, אך לא יברך עליהם. ואם אין לו גם משקין אלו, יטול ידיו במיץ תפוזים ואשכוליות טבעיים, ואף ביין. אבל בשמן לא מועילה נטילה כלל **כא**.

עיונים והארות

חשוב שנשתנה לעילוי, וי"א שמי פירות חשובים מים וכשרים לנטילה בשעת הדחק, אך יין לא קרוי מים ופסול לנטילת ידים, וכמו שנתבאר כל זה בבי" ובגר"א (שם). וראה שם ברמ"א, שכתב דכל שכן שמותר ליטול ידים בשעת הדחק בשכר או במי דבש כיון שעיקרם מים, ומשום שינוי מראה אין לפוסלם כיון שנשתנו למעליותא, וכמ"ש במג"א (שם ס"ק ט), ע"ש. והנה להלכה אף שבספר א"ר (שם ס"ק כו) כתב להחמיר שלא ליטול במי פירות ויין, מ"מ הרי מרן הביא דעות אלו על כל פנים בשם יש אומרים, ויש לסמוך על דבריהם בשעת הדחק, וכן הגר"ז (שם) ועוד אחרונים כתבו להקל בזה בשעת הדחק. אלא שאין לברך על נטילת ידים במשקים אלה, כיון שיש חולקים וספק ברכות להקל. וכן כתב במ"ב (שם ס"ק טז) ובשעה"צ (שם ס"ק טט), ע"ש, וראה גם בבא"ח (בפרשת אחרי אות יח). ואף שכר ושאר מים שנתן בהם צבע מאכל וכדומה, אף שהרמ"א כתב שם שמותר ליטול בהם ידים בשעת הדחק, מ"מ אף בזה יש חולקים, וכמו שמתבאר מדברי הגר"א שם שתמה על סברא זו משום פסול מראה, ולכן אין לברך על נטילת ידים כשנוטל ע"י משקאות אלה.

והנה מי סודה ודאי כשרים לנטילת ידים, שהסודה לא משנה מראה ולא פוגמת את טעם המים,

קרקעית החרוץ השופך המים לתוך הבריכה ויוצא ממנה, יען כי בשטח העליון של הבריכה השוה עם המים העוברים על פני החרוץ שם נחשבים זוחליו, ולכך צריך שיפיל ידיו למטה בתוך המים הנקווים אשר בבריכה, ושיעור הארבעים סאה ג"כ בעינן שיהיה במים הנקווים ולא מראש הבריכה, עכ"ל הבא"ח.

ג. בן פסק מו"ר מופת הדור (שם הלכה ד) ובמקורות כתב דמזון בשו"ע (סי' קנט סעי' יא) כתב, הכל כשרים ליתן מים לידים, אפילו חרש שוטה וקטן, וכ"פ הרמב"ם (פ"ו מהל' ברכות ה"א).

אולם הבא"ח חולק בזה (שם אות טו) וז"ל: אין ליטול ידיו מקטן שאין לו שש שנים גמורות, כי נט"י צריכה כונה וקטן כזה דינו כקוף שאין לו בינה וכנז' באחרונים.

כא. מו"ר האול"צ (ח"ב פרק מו תשובה ד). וכתב שם במקורות וז"ל: בשו"ע (בסי' קס סעי' י"ב) הביא ג' שיטות לענין נטילה בשאר משקין, י"א דבעינן דוקא מים, ומשום ששאר מי פירות לא חשובים מים, וי"א שאף מי פירות ראויים לנטילה, כיון שאין צריך דוקא מים, ומשום שינוי מראה אין לפסול כיון שעומדים במראיתן שהיו בתחילה, מלבד ביין שאין ליטול לכתחילה כדי שלא יהא כמזלזל בדבר

- טז.** מים שעשה בהם מלאכה, כגון שהדיח בהם כלים מעופשים או מלוכלכים, הרי אלו פסולים. אבל הדיח בהם כלים מודחים ונקיים הרי אלו כשרים כב.
- יז.** עשה מלאכה במי מקוה או מעין בעודם מחוברים, לא נפסלו. אבל שינוי מראה, פוסל גם בעודם מחוברים כב.
- יח.** כאשר נוטל ידיו צריך לכוין, שהוא נוטל לשם טהרת ידים לאכילה, וצריך לשמור טהרת ידיו במחשבתו וכוונתו, שאם הסיח דעתו משמירת ידיו זמן מרובה, ואינו יודע אם נגעו ידיו במקומות מטונפים, צריך לחזור וליטול ידיו בלי ברכה כד.

עיונים והארות

כב. שו"ע (ס' קס בע"ב) ובא"ח (פר' אחרי קדשים אות ג). וכתב שם, אם שרה בהם פירות או ירקות או ששרה בהם פתו, אפילו נתכוון לשרות בכלי אחר ונפל לזה, הרי אלו פסולים, לפי שכאשר האדם עושה במים דבר שיש לו צורך בו נעשו כשופכין שעומדין לשפיקה ואין נוטלין בשופכין. ויש אומרים דאפילו לא נתכוון לשרות כלל, רק שנפל הפת וכיצא בו למים מעצמו הרי אלו פסולים. ואף על גב דמלשון מרן ז"ל וגדולי הפוסקים לא משמע כן אלא משמע דכל שנפלו מעצמן כשרים מפני שלא עשאן שופכין, מ"מ יש לחוש לכתחילה לסברת המחמירים, ואם יש לו מים אחרים לא יטול מאלו, ואם אין לו מים אחרים יטול מאלו אך יברך בלא שם ומלכות אלא יהרהר שם ומלכות בלבו משום דקי"ל ספק ברכות להקל.

כג. בא"ח (שם אות ד). ודוקא לענין נטילה, אבל לענין לטבול ידיו בהם, גם בשינוי מראה שפיר דמי כמבואר שם.

כד. בא"ח (ש"א פרשת בעלותך אות א') וז"ל: בנט"י צריך שיתכוין הנוטל לנטילה המכשרת לאכילה, ולכן אין נוטלין מקוף ולא מקטן פחות משש שאין לו מחשבה וכוונה. זאת ועוד אחרת אף על פי שנטל כדן וכיון לנטילה המכשרת עכ"ז צריך הוא לשמור טהרת ידיו במחשבתו וכוונתו, שאם

הוא הדין למיץ ממותק שאינו משנה מראה, כגון לימון ליים ומשקאות בעלי צבע, כגון קולה וקפה וכדומה, אף שרשאי לטול בהם ידיו בשעת הדחק, מ"מ לא יברך עליהם וכמו שנתבאר, והם עדיפים על מי פירות, כיון שעיקרם מים, ומ"מ כשאין לו אלא מי פירות יטול בהם ידים בלא ברכה, ומי פירות עדיפים על יין, כיון שלרוב הדיעות המוזכרות בשו"ע היין פסול לנטילת ידים.

ואולם שמן אינו ראוי כלל לנטילת ידים, שסיכה בלבד נאמרה בו, וכן כתב בכה"ח (שם ס"ק עא) ששמן וכל מידי דאינו מנקה אינו מועיל לנטילת ידים אף בשעת הדחק.

וב"ב מו"ר הראשל"צ כה"ר יצחק יוסף בספרו ילקוט יוסף (הלכות נטילת ידים הוספות סי' ק"ס הלכה ג) וז"ל: מי שאין לו מים רשאי לטול ידיו לסעודה במי סודה, ויברך על נטילה זו. ואם אין לו גם סודה, בשעת דחק כזו יטול ידיו אף במשקאות בעלי צבע, וכגון קולה וקפה ותה [ונכון להחמיר שיהיו פושרים], אך לא יברך על נטילה זו. [כמבואר בילקוט יוסף ח"ג]. ואם אין לו גם משקין אלה, יטול ידיו במיץ פירות טבעי. ולכן אם אין לו מים, יסחט תפוז או שאר פירות, ויטול ידיו במי פירות אלה.

יט. כתב השל"ה דצריך האדם להיות בקי במאד בהלכות נטילת ידים כי רב הוא כ"ה.

עיונים והארות

צירוף כונה ומחשבה אינה עולה לרצון, ונקיט שם אלהים ע"ד שכתבתי לעיל כי מקום המחשבה והכונה הוא מוח ולב שמספרם מספר אלהים, ולכן גם התורה שנמשלה לאכילה ושתייה דכתיב לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי ג"כ הסח הדעת מזייק בה, דלכך צוה השי"ת רק השמור לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייר, ואומרו פן תשכח קאי על המוח ששם השכחה ב"מ.

כה. הביאו כה"ח (סי' קסה ס"ק יב).

הסיח דעתו משמירת ידיו זמן מרובה, אף על פי שאינו יודע שנגעו ידיו במקומות מטונפים, עכ"ז צריך לחזור וליטול באופן שצריך להיות משים דעתו וכונתו על טהרת ידיו כל משך סעודתו, והיינו מפני דעיקר גירוש הסט"א היתה על ידי כונתו, ולכך ראוי שלא יסיח דעתו מטהרה זו כל זמן שאוכל, ולז"א הכתוב לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ייניך כי כבר רצה האלהים את מעשיך, והיינו בשמחה אותיות "מחשבה", ואמר על ידי המחשבה וע"י לב טוב שהוא הכונה, רצה האלהים את מעשיך, כי מעשה לבדה בלתי

מאמרי הזוה"ק

ח"א קל"ה ע"א

תָּא חוּי, מַה פְּתִיב לְעִילָא, (בראשית כה) וְאַלְה תּוֹלְדוֹת יִשְׁמַעְאֵל,
 דְּאִינוּן תְּרִיסַר נְשִׂיאִין ואמר בא וראה מה כתוב למעלה, ואלה תולדות
 ישמעאל, שהיו י"ב נשיאים, לְבִתָּר אָמַר וְאַלְה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק [א], סְלָקָא
 דְּעִתָּךְ דְּכִיּוֹן דְּכְתִיב בֵּיהּ בִּישְׁמַעְאֵל דְּאוֹלִיד תְּרִיסַר נְשִׂיאִין,
 וְיִצְחָק אוֹלִיד תְּרִין בְּנִין, דְּדָא אִסְתַּלַּק וְדָא לָא אִסְתַּלַּק א"כ אמר

עיונים והארות

זה. א"כ בא יצחק בנו ואחז במידת הגבורה והפחד, ולמד את בני דורו שייראו ויפחדו מלפני הבורא ית"ש ושיתנהג העולם במידת הפחד בכדי שידעו שיש דין ויש דיין.

והנה חלילה לחשוב שכל אחד מהצדיקים הנ"ל אחז רק במידתו, כי זה היה ח"ו פירוד כידוע, אלא שכל אחד אחז במידתו וכל שאר הספירות היו כלולים במידתו רק שהיו בטלים במיעוטם נגד המידה שהוא החזיק בה. א"כ בא יעקב ונעשה מרכבה למידת הרחמים, מידה הממוצעת בין חסד וגבורה והכריע ביניהם והטה כלפי חסד שיכריע קו הימין וישיוכללו החסדים בגבורות, ועי"ז נתקיים העולם ויתקיים לעולם שיתנהג העולם במידת הרחמים. וזה נוכל לרמוז שיתף הקב"ה מידת הרחמים למידת הדין כנ"ל. (מאור ושמש פרשת תולדות)

א. ואלה תולדות יצחק בן אברהם. אברהם הוליד את יצחק. הנה הדקדוק ידוע, מה בעי ללמדנו שאברהם הוליד את יצחק. גם יש לדקדק, היה ליה לומר אברהם הוליד יצחק, מאי את. ונראה לפרש בדרך הרמז, דהענין הוא שהש"ת ב"ה ברא כל העולמות כדי להטיב לברואיו שכן דרך הטוב להטיב, ורצונו יתברך היה שיתנהגו בריותיו זה עם זה ג"כ במידת החסד ולהדבק בדרכיו, כמאז"ל מה הוא רחום אף אתה רחום וכו' ועי"ז הם נעשים מרכבה למידת החסד ולמידת הרחמים ויומשכו עליהם חסדים גדולים ורחמים פשוטים ממקור הרחמים. והנה עשרה דורות מנח עד אברהם, והם קלקלו מעשיהם עד שבא אברהם אבינו ע"ה וקיים העולם ע"י שאחז במידת החסד להאכיל ולהשקות לכל באי עולם, ולמד את בני דורו שיתנהגו במידת החסד זה עם

ואלה תולדות יצחק, שמא יעלה על דעתך כי כיון שכתוב בישמעאל שהוליד י"ב נשיאים, ויצחק הוליד רק ב' בנים, שישמעאל נתעלה עי"ז, ויצחק לא נתעלה במעלה כמוהו. **עַל דָּא בְּתִיב** ע"ז אומר הפסוק **מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת יְהוָה, דָּא יִצְחָק** פי' זהו יצחק שהיה מבחי' גבורות ז"א הנקרא יהו"ה, והגבורות כלולות מב' בחי', א' בחי' הפנימיות בסוד הקדושה שממנה יצא יעקב ותולדותיו, ב' החיצוניות שממנה יצא עשו ותולדותיו, **וְיִצְחָק אָפִיק לִיּוֹה לְיַעֲקֹב דִּהְוָה אִיהוּ בְּלַחֲדוּי יַתִּיר מְבֻלְהוּ, דְּאִזְלִיד תִּרְיִסָר שְׁבַטִין, קִיּוּמָא דְלְעִילָא וְתַתָּא** ויצחק הוליד את יעקב בקדושה שהיה הוא לבדו שקול יותר מכולם, שהוליד י"ב שבטים שהם הקיום של מעלה ושל מטה. **אַבְל יִצְחָק לְעִילָא בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה** (ס"א וְיִשְׁמַעְאֵל) ואם תאמר כי מכיון שיצחק הוליד גם עשו אם כן תחשוב שהוא בינוני, ונמצא חציו בקדושה וחציו בצד אחר, ח"ו, לא כן, אלא יצחק היה למעלה בקדושה העליונה של הגבורה דז"א. ואם תאמר א"כ גם עשו יהיה למעלה, לזה אמר **וְעֵשׂוֹ לְתַתָּא** ר"ל עכ"ז יצא עשו למטה בקליפות כי הוא יצא מסיגי ופסולת הגבורות של יצחק, **וְעַל דָּא בְּתִיב, מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת יְהוָה** פי' מי יכול לספר ענין רבוי גבורות הקדושות של יצחק אשר משתלשלות ברבוי מדרגות, עד שיצא מהם עשו ותולדותיו בקליפה. **יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ, דָּא יַעֲקֹב בְּד אַתְּדַבֵּק שְׁמֵשָׂא בְּסִיחְרָא בְּפִה בְּכַבֵּיא נְהִירִין מְנִייהו** זה יעקב שנאמר בו ואתה קדוש יושב תהלות ישראל, והיינו כשמתיחד ז"א שהוא סוד יעקב הנקרא שמש, בלבנה שהיא סוד רחל והיינו המלכות, ואז הרבה כוכבים שהם כללות נשמות ישראל

מאירות מהם, ששרשם הן הנשמות של י"ב שבטי י"ה, וכשמאירות נשמות ישראל אז הן משמיעות תהלתו של הקב"ה.

ח"א קל"ז ע"א

דָּבָר אַחֵר, וַיַּעֲתֶר יִצְחָק מפרש שלשון ויעתר פי' חתירה, והענין הוא שהזכות שיש לו מגעת עד היכל הזכות ויצחק חתר חתירה להגיע עד המזל העליון שהוא בכתר.

דְּצַלִּי צְלוֹתֶיהָ, וַחֲתַר חֲתִירָה לְעֵילָא לְגַבִּי מְזֻלָּא עַל בְּנֵין [ב] ע"י שהתפלל תפילתו ועי"ז חתר חתירה למעלה עד הכתר אל המזל העליון להתפלל על הבנים,

דְּהָא בְּהָהוּא אֲתַר תְּלִיין בְּנֵין שהרי בזה המקום שהוא מזל העליון תלויה לידת

עיונים והארות

א. שיעשה לו עזר מה שהוא כנגדו, ססוד הגבורות הם נגדיים לחסדים ובזכותו תהיינה לעזר.

ב. שמה שהיה ראוי להיות לו לעזר בית קיבול לשפטו, יהפך לו כנגדו. והנה נודע כי יצחק נולד מסטרא דנוקבא דהיינו משרשי גבורות הנוקבא שהם בתוך הזכר ולא היה ראוי ליקח אשה. אבל אחר העקידה נאחז בגבורות דכורין כי בעקידה פרחו נשמתו ובירידתה הורידה עמה נשמת רבקה כמ"ש ויוגד לאברהם הנה ילדה מלכה וכו'. וכמו שאברהם בן ג' שנים הכיר את בוראו כן רבקה בת ג' שנים היתה ראויה להנשא ליצחק בכל השלימות. ואפ"ה אשתהי אתתיה ולא אולידת עד דצלי צלותיה, שנתעלה עד י"ג תיקוני דיקנא שבה מקור הדינים המתוקים. מקדש מלך.

ג. עשרים שנין. ענין זכה עזר, לא זכה כנגדו להלן מתוך המקדש מלך. ז"ל הרמ"ז ז"ל נותן טעם למה שהמתין ה' להעתר ליצחק שהדבר לא היה תלוי בטבע כי אם בסגולת יצחק. אשתהי יצחק. נודע שאע"פ שזיווגו של אדם נגזר מלמעלה בת פלוני לפלוני, מכל מקום גזרה זו הוא על תנאי אם יהיו שניהם שוים. שאל"כ לא תבוא לידי גמור. והטעם שהאיש שרשו מן החסדים והאשה מהגבורות. ויש בזה כמה בחינות לפי ערך התקבלות הגבורות אל החסדים שימשלו על הגבורות למתקן ולעשות כלי לקבל השפע וזה שארז"ל זכה עזר וכו'. והענין, שאם יש בו זכות, אותן הגבורות נמתקות בכח החסדים המתגברים בו בכח זכותו ואז היא עזר אליו ונעשה זרע. ואם לא זכה היא כנגדו. וזהו בעוצם כח הגבורות שמעכב השפע וממעט כח החסד ונעשה זעיר. והפסוק סובל שני דרכים:

הבנים, וְבָתִּיב כפי שנאמר בחנה (שמואל א א), וְתִתְפַּלֵּל עַל ה' דהיינו על מידת י"ה שהוא הכתר המזל העליון, וְבָדִין וַיַּעֲתָר לוֹ יְהוָה, אֵל תִּקְרֵי וַיַּעֲתָר לוֹ אֱלֹהֵי וַיַּחֲתֶר לוֹ ואז נתקיים ביצחק ויעתר לו ה' אל תקרי ויעתר אלא ויחתר, תחליף הע' בח' שכן אותיות אחה"ע מתחלפות, חֲתִירָה חֲתֶר לִיָּה קוֹדֶשָׁא פְּרִיָּה הוּא, וְקָבִיל לִיָּה, וְבָדִין חתירה חתר לו הקב"ה וקבל את תפילתו ואז וַתִּחַר רַבָּקָה אֶשְׁתּוֹ שַׁע"י תפילה כזו אפשר לפקוד עקרות.

תָּא חֲזִי, עֲשְׂרִין שָׁנִין אֶשְׁתְּהִי יִצְחָק עִם אֶתְתִּיה וְלֹא אוֹלִידָת, עַד דְּצִלִּי צְלוֹתִיה [ג] בא ראה עשרים שנים נשתהה יצחק עם אשתו ועדיין לא

הולידה עד שהתפלל תפילתו עליה כי לפי הפשט רבקה היתה בת שלש ואינה ראויה לילד עד גיל שלש עשרה, ואח"כ שהה עוד עשר שנים מן הדין לדעת אם ראויה לילד הרי עשרים שנה, והזהר

עיונים והארות

חתירה ביסודה דמלכות בסוד באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם שהם האבות. ולפי שיצחק נברא בבחי' נוקבא שעבור זה היה עקר שלא היה יכול להוליד בנים, ובעקידה נתלבשה בו בח' דכר בפנימיות נשמתו, נתעברה בו בחינת אברהם אבר יסוד צדיק ומ"ה דאברהם כדי שיוכל להוליד בנים. וכשראה יצחק שעברו עשר שנים ולא הוליד, היה חושב שהעיבור הזה שנתעבר בו בחינת דכר, זאת בודאי אינו אלא בבחינת פנימיות נשמתו לבד, אבל בגופו הוא עדיין בבחינת עקר ולכן אינו יכול להוליד. אז חתר חתירה לעילא לגבי מזלא שהוא המזל הי"ג דדיקנא דא"א שמשם נאצל ב"חי צדיק" שעבור זה יכול להוליד בנים. וז"ש על בנין.

ג. צלי יצחק יצחק היה מתפלל על דרך כמו שכתב אאמו"ר בשם הבעש"ט זלה"ה. כשחסר איזה ענין, ידע שזאת חסר גם לשכינה הקדושה כפי חלקו. לזה צריך להתפלל תחילה להשלים למעלה חסרון הזה וממילא נשלם למטה. לזה כתיב ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כביכול לנוכח המלכות כי אז לא היה מי שיגרום יחודא דלעילא בזו"נ אלא יצחק לבד. וזהו ויעתר ליהו"ה, ז"א קדישין. לנוכח אשתו, אדנ"י מלכות כדי שיהיה ייחוד יאהדונה"י. ויעתר לו ה', שנעשה למעלה היחוד הקדוש הזה בזו"נ יאהדונה"י. אח"כ ותהר רבקה אשתו למטה. ויעתר יצחק, דצלי צלותיה ר"ל התפלל שיהיה הייחוד העליון יחוד הזו"נ למעלה וחתר חתירה ע"י תפלתו שהעלה בחינת מ"נ שלו. פירוש חתר

מסביר. בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתָרְעֵי בְּצִלּוֹתְהוֹן דְּצַדִּיקָא, בְּשַׁעֲתָא דְּבָעָאן קַמִּיהּ צִלּוֹתְהוֹן עַל מַה דְּאַצְטְרִיבוּ הֵיטוּת וְהַקְב"ה רוּצָה בְּתַפִּילַתְם שֶׁל הַצַּדִּיקִים בְּשַׁעֲהָ שֶׁהֵם מִבְקָשִׁים לִפְנֵי בְּתַפִּילַתְם עַל מַה שֶׁהֵם צָרִיכִים, לִפִּי שַׁע"י תַּפִּילַתְם מִתּוֹסֵף כַּח לְמַלְעֵלָה וְע"י תַּפִּילַת יִצְחָק יֵצְאוּ כַּמָּה נִשְׁמוֹת וּנְפָקְדוּ כַּמָּה עִקְרוֹת. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דִּיתְרַבֵּי וְיִתּוּסֵף רַבּוֹת קוֹדְשָׁא לְכָל מָאן דְּאַצְטְרִיךְ בְּצִלּוֹתְהוֹן דְּצַדִּיקָא, וּמַה הַטַּעַם בּוֹזָה הֵיטוּת שַׁע"י תַּפִּילַתְם יִתְרַבָּה וְיִתּוּסֵף שַׁפַּע רַב שֶׁל קְדוּשָׁה בְּסוּד שְׁמֵן מִשְׁחַת קוֹדֵשׁ לְכָל מִי שֶׁצָּרִיךְ דַּהֲיִינוּ לְשַׁכְּנָה כִּי הֵיא אֵין לָהּ מִעַצְמָה כְּלוֹם וְע"י שְׁוֹאֲלִים מִמֶּנָּה הֵיא עוֹלָה לְמַעֲלָה וְשׁוֹאֲלַת וּמִבְקָשַׁת וְע"ז מִתִּיחַדַּת עִם דּוּדָה וְנוֹטֶלֶת שַׁפַּע וּבִרְכָה ע"י תַּפִּילַתְם שֶׁל הַצַּדִּיקִים.

תָּא חֲזִי, אֲבִרְהֵם לָא צִלֵּי קַמִּי וְהוּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתֵן לִיהּ בְּגִין, אֵיף עַל גַּב דְּשָׂרָה עֶקְרָה הָיָה בָּא וְרָאָה אֲבִרְהֵם לָא הַתְּפַלֵּל לִפְנֵי הַקְב"ה שִׁיתָן לוֹ בָּנִים אִפִּילוּ שְׁרָה הֵיטָה עֶקְרָה הֵיטוּת וְהַבְטִיחַ לוֹ הַקְב"ה שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל יֵצֵא מִמֶּנּוּ. וְאֵי יֵימָא, הָא בְּתִיב, הֵן לִי לָא נָתַתְּ זֶרַע וְאִם תֹּאמַר הֲרִי כְּתוּב בְּאַבְרָהָם

עיונים והארות

להמשיך נשמה לבנו באותו מצב. ועוד, שלפי סדר המידות היה לו להוליד גבורה שהיא בן החסד ולכן נתיירא להביאו לעולם בכח תפלתו שמא יבוא קודם זמנו עד היותו בן ק' שנה בסוד עשר ספירות כל א' כלולה מעשר בעשר אותיות שם מ"ה ואז ניתוסף לו ה' סוד ה' חסדים בגילוי גמור כדי שלא יגבר כח הגבורה שילידי. ועכ"ז הוצרכה העקידה לכבוש את הדין ואחר שהומתק נולדה בת זוגו. מתוך מקדש מלך.

ד. אֲבִרְהֵם לָא צִלֵּי: בַּסֵּפֶר יוֹדֵעַ בֵּינָה כְּתַבְתִּי מ"ש הַרְמ"ק וְרַח"ו ז"ל בְּזָה וְאוֹסִיף לְתַת טַעַם לְמָה לָא הַתְּפַלֵּל אֲבִרְהֵם אֲבִינוּ ע"ה. אִם מִשּׁוֹם שֶׁהַבְּטִיחוּ וְאַעֲשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גָּדוֹל, הֲלָא בִּרְכָה זוֹ כּוֹלֶלֶת גַּם לִיצְחָק בְּנוֹ כַּמ"ש כִּי בִּיצְחָק יִקְרָא לָךְ זֶרַע וְא"כ מִדּוּעַ הַתְּפַלֵּל יִצְחָק הֲרִי הֵיטוּת לֹא לְסִמּוּךְ עַל הַבְּרָכָה שְׁקִיבֵל אֲבִיו. וְיִוֵּבן בְּמ"ש הַרְבֵּ שְׁקוֹדֵם שְׁנִיתוּסֵף אוֹת ה' בְּאַבְרָהָם הֵיטוּת בְּסוּד חֲסָדִים סְתוּמִים כִּי הוּא הֵיטוּת בְּעֵרְלָה וְלֹכֵן לָא רַצָּה

(בראשית טו) הן לי לא נתת זרע בזה שנראה שהוא מתפלל, **ההוא לָא בְּגִין צְלוֹתָא**
הָוָה (נ"א ההוא לָא בְּעֵי בְּגִין) **אֵלָא בְּמֵאן דְּמִשְׁתַּעֵי קַמִּי מְרִיָּה** הדיבור הזה
 לא היה בשביל תפילה אלא כמי שמדבר דברים לפני אדונו כי לא נתכוין לעשות יחודים בתפילה
 אלא דרך דבורו הזכיר צרתו והשליך על ה' יהבו. **אָבַל יִצְחָק צָלִי עַל אֶתְתִּיָּה,**
בְּגִין דְּהָא אִיהוּ הָוָה יָדַע דְּלֹא אִיהוּ עֶקֶר אֵלָא אֶתְתִּיָּה אבל יצחק
 התפלל על אשתו שממנה יצאו אותן הנשמות, ולא על עצמו היות שידע שלא הוא העקר שהרי
 בעקדה נתעברה נשמתו ונתוסף בו בחינת הזכר, ולכן לא התפלל על עצמו, **דִּיִּצְחָק הָוָה**
יָדַע בְּרִזָּא דְּחֻכְמָתָא, דִּי־עֵקֶב זָמִין לְמִיפְק מִנִּיה בְּתַרְסַר שְׁבַטִין
 והיה יודע יצחק בסוד החכמה-ברוח הקודש שיעקב מוזמן לצאת ממנו בשנים עשר שבטים,
אָבַל לָא יָדַע אִי בְּהַאי אֶתְתָּא אִי בְּאַחְרָא, וְעַל דָּא לְנִכְח אֲשֶׁתּוּ
וְלֹא לְנִכְח רַבְּקָה אבל לא היה יודע אם מזאת האשה או מאשה אחרת, ולכן התפלל
 לנכח אשתו היות והיא רעיתו והבנים שלו יהיו ממנה ולא כתוב לנכח רבקה.

אָמַר הַהוּא רַבֵּיא בְּרִיָּה דְּרַבִּי יְהוּדָה, אִי תְּכִי אֲמַאי לָא רַחִים
לִיָּה יִצְחָק לִי־עֵקֶב כָּל כֶּךָ בְּמֹו לְעֵשָׂו אמר אותו תינוק בנו של רבי
 יהודה אם כן מדוע לא אהב יצחק את יעקב כל כך כמו שאהב את עשו, **הוֹאִיל וְהָוָה יָדַע**
דְּזָמִין אִיהוּ לְקַיְימָא מִנִּיה בְּתַרְסַר שְׁבַטִין כיון שהיה יודע שעתיד הוא
 להעמיד ממנו שנים עשר שבטים. **אָמַר לִיָּה שְׁפִיר קְאָמַרְתָּ, אֵלָא כָּל זֵינָא**
רַחִים לִיָּה לְזֵינִיָּה וְאֶתְמַשִּׁיךְ וְאִזִּיל זֵינָא בְּתַר זֵינִיָּה אמר לו יפה אמרת,

אלא לכך אהב יצחק את עשו כי כל מין אוהב את מינו ונמשך והולך מין אחר מינו. כי נטיית האדם לאהוב לזולתו נקבעת מצד השרשים העליונים שלו כי שם מקום האהבה האמיתית.

תָּא חוּי, עֲשׂו נָפֶק סוּפֶק בְּמָה דְּכָתִיב בא וראה עשו יצא אדום מצד הגבורות כמו שכתוב (בראשית כה), **וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כְּלוֹ וְגו', וְאִיהוּ זִינָא דִּי צַחֲק דִּיאִיהוּ דִּינָא קִשְׂיָא דְלַעִילָא** והוא מינו של יצחק שהוא דין קשה שלמעלה בקדושה כלומר מצד הגבורות הקדושות ולכן, **וְנָפֶק מִנִּיהָ עֲשׂו, דִּינָא קִשְׂיָא לְתַתָּא דְדַמְיָא לְזִינִיָּה, וְכֹל זִינָא אָזִיל לְזִינִיָּה** יצא ממנו עשו שהוא דין קשה שלמטה בס"א שהם כוחות החיצונים והקליפות מצד הגבורות החיצוניות שדומה למינו של יצחק וכל מין הולך למינו, **וְעַל דָּא רַחִים לִיָּה לְעֲשׂו יִתִּיר מִיַּעֲקֹב בְּמָה דְּכָתִיב,** ולכן אהב את עשו יותר מיעקב כמו שכתוב (בראשית כה) **וַיֶּאֱהָב יִצְחָק אֶת עֲשׂו כִּי צִיד בְּפִיו. כְּתִיב הֲבֵא כִּי צִיד בְּפִיו, וּכְתִיב הֲתָם (בראשית י) עַל כֵּן יֵאמֵר כְּנַמְרֹד גְּבוּר צִיד לְפָנָי יִהְיֶה** כי עשו היה גבור מצד הגבורה והראיה כי היה צד חיות כתוב כאן בעשו כי ציד בפיו וכתוב בנמרוד כנמרוד גבור ציד לפני ה', והפירוש כמו שנמרוד היה מצד הדין קשה-מס"א, כך עשו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב, (בראשית כה) וַיִּתְרַצְצוּ הַכְּנִיָּם בְּקַרְבָּה וְהִתְאָמַר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֲנֹכִי וְתִלְךְ לְדַרְשׁ אֶת יְהוָה כי יעקב ועשו היו מקטרגים זה בזה כי עשו באה נשמתו מסמא"ל כאשר הוא רוכב על הנחש שהיא לילי"ת והם זכר ונקבה, ויעקב בא מהתפארת שהוא רוכב על השכינה כרסייא קדישא ונקרא שמש ולבנה, ושואל **לָאן אַתָּר אֲזִלְתָּ, לְבִי מְדַרְשָׁא דִישָׁם וְעֵבֶר** לאיזה מקום הלכה

לדרוש את ה' לבית המדרש של שם ועבר לדעת מה תהא עליה. **וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ, דִּתְמֵן הָוָה הֵחֹא רָשַׁע דְּעִשְׂו אַנַּח קִרְבָּא בִּיהַּ בְּיַעֲקֹב מִפְּנֵי שִׁשׁ בְּבִטָּן הִיָּה אֹתוֹ הַמְּלֹאךְ שֶׁל עִשׂו וְעִשָׂה מִלַּחְמָה עִם יַעֲקֹב. וַיִּתְרַצְצוּ, אֲתַפְּרוּ בְּמָה דְאַמְרִינוּ, רְצִין אֶת מוֹחוֹ. אֲתַפְּרוּ דָּא עִם דָּא וְאֲתַפְּלְגוּ וִיתְרוֹצְצוּ פִּי נִשְׁבְּרוּ כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים שֶׁבַר אֶת מוֹחוֹ, וְהִיוּ רַבִּים זֶה עִם זֶה וְנַחֲלָקוּ אֶחָד מִהַשְּׁנַי, וְיַעֲקֹב לֶקַח חֶלֶק הַטּוֹב. תָּא חֲזִי, דָּא סְטָרָא דְרוּכְבַּ נַחֲשׁ בַּא וְרָאָה זֶה עִשׂו הִיָּה מִצַּד הַסָּ"א שְׂרוּכְבַּ עַל נַחֲשׁ, וְדָא סְטָרָא דְרוּכְבַּ עַל פְּרִסְיָא שְׁלִימָתָא קַדִּישָׁא בְּסְטָרָא (דף קלח ע"א) דְשִׁמְשָׁא, לְשִׁמְשָׁא בְּסִיְהָרָא וְזֶה יַעֲקֹב מִצַּד הַקְּדוּשָׁה שְׂרוּכְבַּ עַל כֶּסֶף שֶׁל קְדוּשָׁה מִצַּד הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁהוּא יַעֲקֹב בַּח' ז"א לְשִׁמְשׁ בְּמַלְכוּת שְׁנִקְרָאת יֶרַח [ה].**

עיונים והארות

שלא יתחבר זה הנחש אל הקדושה, בעיניו למיזל עמיה כפי דרכו וכמו שהוא הוי ערום ואזיל בעקימו הכי בעיניו לאזלא בעקימו עמיה בגין למטעייה דלא יתקרב לקדושה. ואנו היבנין ליה אחד שעיר ביוה"כ וכן בכל ר"ח. ודוגמא זו בכל הדברים כאשר ידעת בענין הנטילה של מים אחרונים ובענין שער התפילין וכיו"ב רבו מלמנות ובזה אסתלק מן הקדושה. ולכן מן הבטן התחיל יעקב, שהוא דוגמת הת"ת הדוחה את סמא"ל, מלהתחבר עם המלכות כן יעקב ועשו הם רמז אל הת"ת ולסמא"ל. ומן הבטן אזיל עמיה בעוקבא כמ"ש בבטן עקב וכו' ונתרוצצו שם. והוא כי שם נחלו עולמותיהם ומשם מן הבטן חלקו העולמות זה נטל עוה"ב וזה ס"א הנקרא עקב כי הוא סוף הכל כנודע כי הטומאה בעקב הקדושה. וכמו שהעקב הוא מזוהם מכל הגוף

ה. בגין דאתמשך עשו אבתריה דההוא נחש: וכיון שעשו נמשך אחרי אותו נחש. כתב רח"ו, רצה לתרץ בזה קושיא אחת אשר בתירוצה האריך בכל ענין זה והוא, איך יעקב הנקרא איש תם התנהג ברמאות ובעקבה גדולה עם אחיו עשו וגם עם לבן. והנה היה ראוי לאיש שכמותו שיתנהג בתמימות גדולה בכל מעשיו ולא כן היה כי אם בענין הבכורה ובענין הברכה בכל התנהג בעקבה גדולה. וכוונת התירוץ, כי הנה כתיב עם גבר תמים תתמם ועם עקש תתפתל. והנה ידעת רמז יעקב ועשו שהוא רמז הקדושה והטומאה וכמ"ש דא סטרא דרוכב נחש ודא סטרא דרוכב על כרסיה וגו'. וידעת כי זה הרוכב נחש כל מגמתו להתקרב אל הקדושה וכל מעשי האבות הם רמז אל הדברים העליונים כמו שידעת. ואם תבין וטול לדייק כל הדברים באמיתות. והנה כדי

וְתָא חוּי, בְּגִין דְּאַתְמַשְׁדָּ עֲשׂוּ אַבְתְּרִיה דְּהַהוּא נְחָשׁ, אֲוִיל
 עֲמִיה יַעֲקֹב בְּעַקְיָמָא וּבֵא וְרֵאָה הַיּוֹת וּנְמַשְׁךְ עֲשׂוּ אַחֲרֵי אוֹתוֹ הַקְדְּמוּנִי שְׁהוּא
 חס"מ, לכן הלך אתו יעקב בעקמימיות ובתחבולות, בְּנַחֲשׁ דְּאִיהוּ חַפִּים, וְאִיהוּ
 אֲוִיל בְּעַקְיָמוֹ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ נַחֲשׁ שְׁהוּא חֲכָם וְהוּא הוֹלֵךְ בְּעַקְמוּמִיּוֹת בְּתַחְבּוּלוֹת
 כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בראשית ג') וְהַנְּחָשׁ הָיָה עָרוֹם וְגו', חַפִּים הַתְּרָגוּם מִתְּרָגָם עָרוֹם חֲכָם.
 וְעוֹבְדוּי דְּיַעֲקֹב לְנַבִּיהַ חוּי לִיהַ בְּנַחֲשׁ וּלְכֹן מַעֲשֵׂיו שֶׁל יַעֲקֹב לִגְבֵי הַנַּחֲשׁ הָיוּ
 בְּחֻכְמָה מוֹפְלֶגֶת כְּמוֹ הַנַּחֲשׁ, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לִיהַ, בְּגִין לְאַמְשָׁכָא לִיהַ
 לְעֲשׂוּ בְּתֵרִיה דְּהַהוּא נְחָשׁ וְכִךְ הִיָּה צָרִיךְ וְרֵאָוִי לְהַתְנַהֵּג עִמּוֹ, הַיּוֹת וְצָרִיךְ לְמִשׁוֹךְ
 אֵת עֲשׂוּ אַחֲרֵי אוֹתוֹ נַחֲשׁ, וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיָּה, וְלֹא יִהְיֶה לִיהַ חוֹלְקָא עֲמִיה
 בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי וְיִפְרֵד מִיַּעֲקֹב וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק עִמּוֹ לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, וְעִי"ז יִפְרִיד מֵהַשְׂכִּינָה אֵת כּוֹחוֹת הַטּוֹמָאָה. וְתַנִּינֵן, בָּא לְהַרְגָּה,
 אֲקָדִים אַנְתָּ וְקַטְלִיהַ וְשַׁנִּינוּ הַבָּא לְהַרְגֵךְ תַּקְדִּים אֵתָה וְתַהֲרוֹג אוֹתוֹ. בְּתֵיב,
 בְּכַטְוֵן עַקֵּב אֵת אַחֲיוּ דְּאֲשָׁרֵי לִיהַ לְתַתָּא, בְּהַהוּא עַקֵּב כְּתוּב, כִּי
 בְּעוֹדָם בְּבִטָּן עַקֵּב יַעֲקֹב אֵת עֲשׂוּ שְׁהַשְׁלִיךְ אוֹתוֹ לְמַטֵּה בִּס"א בְּאוֹתוֹ עַקֵּב כְּלוֹמַר שְׁעַקְבוּ וְהַכְנִיסוּ
 בְּקַלִּיפוֹת, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, זֶה הוּא שְׁכָתוּב (בראשית כח) וַיְדוּ אוֹחֲזוֹת בְּעַקֵּב

עיונים והארות

לכן הטומאה נקראת עקב הקדושה. ובגין
 לאכפיא להווא עקב שוי ידיה בעת יציאתו מן
 הבטן על ההוא עקב בגין לאכפיא ליה. וזהו וידו
 אוחזות בעקב עשו.

עָשׂוּ, דְּשׁוּי יְדוּי עַל הַהוּא עֶקֶב לְאַכְפֵּיָא לִיָּה עֶקֶב וידו אוחות בעקב
עשו ששם ידו על אותו עקב לכפות אותו ולהכניע אותו תחת הקדושה.

ח"א קמ"ב ע"א

תָּא תְּחִי בַּא וְרָאָה, יַעֲקֹב בָּל עוֹבְדוּי תָּוּ לְשִׁמְא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יעקב אבינו כל מעשיו היו לשמו של הקב"ה, **וּבְגִין בְּדָ קְדִישָׁא בְּרִיךְ**
הוּא תָּוּה עֲמִיָּה תְּדִיר ובשביל זה הקב"ה היה עמו תמיד כמ"ש והנה אנכי עמך,
דְּלָא אַעְדִּי מִנִּיה שְׂכִינְתָּא שלא סילק ממנו את השכינה כלל ועיקר. **דְּתָא**
בְּשַׁעְתָּא דְקָרָא לִיָּה יַצְחָק לְעִשׂו בְּרִיָּה, יַעֲקֹב לָא תָּוּה תַּמָּן
שהרי בשעה שקרא יצחק לעשו בנו, יעקב לא היה שם, **וּשְׂכִינְתָּא אֹדְעַת לָהּ**
לְרַבְּקָה והשכינה הודיעה זאת לרבקה ברוח הקודש, **וְרַבְּקָה אֹדְעַת לִיָּה**
לְיַעֲקֹב ורבקה הודיעה ליעקב כי רצון השכינה היה לברך את יעקב.

רְבִי יוֹסִי [ו] אָמַר, תָּא תְּחִי, אִי תַּם וְשָׁלוֹם בְּהַהוּא זְמַנָּא יִתְבַּרְךְ
עִשׂו בא וראה, אם חלילה באותו זמן היה מתברך עשו הרשע, **לָא יִשְׁלוֹמֵ**
יַעֲקֹב לְעִלְמִין ח"ו לא היה שולט יעקב, והעולם היה תחת שלטון הקלי', ובכל יום ויום

עיונים והארות

לכן עיקר התיקון הוצרך להיות ע"י יעקב. ולכן הוצרך יעקב לתקן כל הקללות אשר נתקלל בהם אדה"ר ע"י מה שחטא, ולהחזירם לברכות. לפי שע"י אשר יצא אדם אל הקליפות ואכל מהם כנודע, לכן נתקלל, כי כל הקללות הם בקליפות בסוד ארוו כנען. לכן הוצרך יעקב ליכנס בדרגא דברוך ולהסיר עצמו מן הקללות. והנה, בא יעקב

ו. רבי יוסי אומר - ענין הברכות. להלן מתוך רח"ו. יראה לומר כי רבי יוסי בא ללמדנו על הסוד הגדול של יעקב עשו ורבקה בענין הברכות. והוא, כי כבר ידעת ענין חטא אדה"ר שנמשך ע"י אדם וחוה והנחש. והנה, באו ג' אבות בגלגול אדה"ר כדי להשיב האבידה. ולהיות כי יעקב הוא גופא דאמצעייתא ושופריה דיעקב מעין שופריה דאדה"ר,

היתה תגבורת הקלי', עד שהכל היה נהפך לס"א. כי יעקב בא לתקן את חטא אדה"ר, ורבקה באה לתקן את חוה. ועשו הוא גלגול של הנחש, וכולם באו לתקן מה שקלקלו קודם, ואם הנחש שהוא עשו היה מתברך לא היתה תקומה ותיקון לעולם ח"ו. **אָלָא מַעַם קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה** ולכן מאת הקב"ה היה שיתברך יעקב, כדי לתקן כל התיקונים שצריך, **וְכֹלֵא בְּאַתְרֵיהּ אַתָּא בְּדָקָא חַוֵּי** והכל בא במקומו כפי הראוי להיות באותו זמן, ונתקן חטא אדה"ר. **תָּא חַוֵּי, בַּא וְרַאה** (בראשית כה) **וְרִבְקָה אוֹהֶבֶת אֶת יַעֲקֹב בְּתֵיב** כתוב, **וְהָא אֶתְמַר** והרי כבר נתפרש זה, כי רבקה היתה בגלגול חוה ויעקב

עיונים והארות

אדם וחווה כולם יפלו על ראשו. וזהו סוד קניית הבכורה אשר נתאחז בה עשו ע"י חטא אדה"ר.

והנה רבקה באה לתקן חטא חוה כי היא גרמה הכל כנודע, ולכן אם ח"ו היה עשו מתברך באותו זמן, ר"ל באותו זמן אשר ידעת כי יצחק ויעקב ורבקה ועשו כולם הם גלגול אדם וחווה והנחש, ועתה באו לתקן המעוות, ואם ח"ו יחזור עתה עשו להתברך מפי יצחק, נמצא כי היה נשאר אדה"ר וחווה בקללותיהם ויתגבר הנחש בברכותיו לינוק מן השכינה. ואותו החלק של אדה"ר שהוא יעקב שהוא עיקר גופו יתאבד לגמרי ולעולם יכנע תחת הקליפות. ולכן הוצרך לתקן את אשר בא לתקן. וז"ש וכולא באתריה אתא כדקא יאות. כלומר, כי ממש עתה באו אלו לתקן ענין אדה"ר. ולכן סמך לזה ואמרו, ת"ח ורבקה אוהבת את יעקב וכו'. כלומר, כי רבקה באה במקום חוה ולתקן את אשר עותה פעם ראשונה, וע"י רבקה באו כל הקללות על יעקב. ולכן עתה אהבה את יעקב כי הוא בנה ובעלה העיקרי. ובג"כ שדרת בגיניה דיעקב, כי הוצרכו הדברים להתגלגל על ידה דוגמת אשר על ידה נתקלל אדם. ע"כ מרח"ו.

בגלגול אדם, ועשו בא בגלגול הנחש, ורבקה באה בגלגול חוה. והנה, הוצרך יעקב להסיר את עשו מן הברכות. וסוד הזה יובן בסוד אחיזת הנחש בקדושה ובברכה ע"י החטא דוקא.

ובזה תבין הטעם לקושיא הגדולה, למה רצה יצחק לברך את עשו ואהב אותו כל כך. אך הכל רמוז בסוד חטא אדה"ר כי הלא יצחק בסוד הגבורה ולכן לפי שעשו היתה לו מעט אחיזה בקדושה בשביל שהיה עשו בסוד זוהמת הנחש שהטיל בחוה אשר עתה הולידו יצחק בסוד הגבורה. כי הנה עשו הוא סוד הקליפות שפיכות דמים הנדבקת באדם. ועתה נצרף יצחק ע"ג המזבח בשפיכות דמו ויצא עשו ממנו. ואמנם עכ"ז היה יצחק חפץ לקרבו מעט אל הקדושה ולתקנו כי מעשה ידיו הוא ומכוחו הוא, כנודע כי עשו נאחז ביצחק ויונק ממנו. ואמנם יעקב שהוא השלם והוא שופריה דאדה"ר לא היה חפץ בזה, אלא שישאר עשו שהוא בדוגמת הנחש משולל מכל הברכות וישאר ארוך, וכל הקללות שנתקללו

גלגול אדה"ר, ובאה לתקן מה שעשתה בגלגול הקודם שהחטיאה את בעלה. **וּבְגִין בְּךָ שְׁדַרְתַּת בְּגִינִיהָ דִּיעֶקֶב**, ובשביל כך שלחה עתה עבור יעקב, שקודם היה בעלה, כדי שעתה יקבל את הברכות (בראשית כז) ואמרה לו **הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל עֵשָׂו אַחִיךָ לֵאמֹר.**

וְעַתָּה בְּנֵי שָׁמַע בְּקוֹלִי וְגו' ולך ותקבל את הברכות. **בְּהֵוֵא וּמָנָא, עָרַב פְּסַח הָוָה** [ז] באותו זמן ערב פסח היה, **וּבְעֵי יֵצֵר הָרַע לְאַתְבַּעְרָא, וְלִשְׁלֵטָאָה סִיְהָרָא, רָזָא** (דף קמ"ב ע"ב) **דְּמַהִּימְנוּתָא** שאז צריך היצר הרע שהוא שרו של עשו ס"מ, להתבער מן העולם ע"י שריפת החמץ, ולהשליט את השכינה שהיא סוד האמונה, והוא זמן שהלבנה מלאה ורבקה שהיא בחינת המלכות יש בידה

עיונים והארות

העולם וקיימא סיהרא באשלמותא כי הוא ליל ט"ו. ולכן רבקה יעצה ליעקב להביא קרבן פסח לבער את עשו מן העולם, ואחריו קרבן חגיגה לחוג עם השכינה ולהתדבק עמה שתשפיע עליו את ברכותיה ולאשלטה עליה בדרגא דברוך ולאפקיה מדרגא דארור.

ורבי יהודה חולק וסובר ששני גדיי העזים היו כנגד שני השעירים שביוה"כ א' חטאת לה' והשני שעיר לעזאזל. ודעתו מתיישבת עם הדעה שביוה"כ נברא העולם. ושני גדיי העזים הם כנגד השוחד שעתידיים ישראל לתת למקטרג בכל שנה. וכן יעקב הקריב שני גדיי עזים כנגד שני שעירי יוה"כ ועל ידם זכה אל הברכות כי כל מעשי האבות סימן לבנים. ע"כ מרח"ו.

ז. **ערב פסח הוה.** הנה יש מחלוקת מתי היה ענין זה. חד אמר בערב פסח הוה וחד אמר דביוה"כ היה. ואפשר שמחלוקת זו נמשכת ממחלוקת רבי אליעזר ורבי יהושע מתי נברא העולם. חד אמר בתשרי נברא העולם, וחד אמר בניסן. והנה כפי סברת מי שאמר בניסן היה, לכן שאל יצחק שני תבשילין אחד משום קרבן פסח ואחד משום קרבן חגיגה, ולכן היו שני גדיי עזים. והענין כי הנה רבקה בסוד חוה באה לתקן קלקולה והיא אשר המשיכה זההמת הנחש הנקרא שאור שבעיסה והוא הנקרא חמץ ומחמצת כנודע וכנזכר בפרשת פנחס דף רנ"א ע"ב. ולכן אחר שידעת כי סוד הפסח הוא להכניע את הקליפות ע"י שחיטתו ושריפתו וכל המשפטים הנעשים בו כנודע, ואז מתבער החמץ והקליפות מן

כח לפעול. **וְעַל דָּא עֲבַדַּת הַרִי תַבְשִׁילִין** ועל זה עשתה רבקה שני תבשילין, אחד לזכר קרבן פסח–לבער את הס"מ ע"י שחיטתו וצלייתו, ואחד לקרבן חגיגה לחגוג עם השכינה כדי שיתברך יעקב.

רְבִי יְהוּדָה אָמַר רבי יהודה חולק ואומר לא היה זה בפסח, אלא ביום הכיפורים, **רְמוּ הָבֵא דְזִמְיָנִין בְּנוּי דִּיעֶקֶב לְקַרְבָּא שְׁנֵי שְׁעִירִים** ורמו כאן בשני התבשילין שני גדיי עזים, שעתידים בני יעקב להקריב שני שעירים ולא כבשים, **חַד לַיהוָה, וְחַד לְעֻזָּאזֵל, בְּיוֹמָא דְכַפּוּרֵי** אחד לה' ואחד לעזאזל, ביום הכיפורים. **וּבְגִין בְּה, קַרִיבַת שְׁנֵי גְדֵי עֲזִים, חַד בְּגִין דְּרָגָא דְלְעִילָא** ולכן הכינה רבקה שני גדיי עזים לעשות אותם ליצחק, אחד כנגד הגורל לה', בשביל מדרגה העליונה–הגבורה העליונה שהיא שורש יצחק שבקדושה, **וְחַד בְּגִין לְכַפְּיָא דְרָגִיָּה דְעֵשָׂו, דְלָא יִשְׁלוּט עֲלֵיהּ דִּיעֶקֶב** ואחד שהוא הגורל לעזאזל, כדי לכפות ולהכניע מדרגת עשו שהוא הס"מ, שלא תשלוט על יעקב אבינו, **וְעַל דָּא שְׁנֵי גְדֵי עֲזִים, וּמַתְרַוִּיָּהוּ טַעֲמִים יִצְחָק וְאַכִּיל** ועל זה אמרה רבקה להביא שני גדיים, ומשניהם טעם יצחק ואכל, כי שניהם היו צריכים להתקן ע"י האכילה, לפי שיצחק ממדת הגבורה שבקדושה, ולכן אכל גם מהשעיר של החיצונים כדי לתת להם התמצית של הגבורות.

ח"א קמ"ג ע"א

תָּא חֲזִי בא וראה, **בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר יִצְחָק לְעֵשָׂו**, בשעה שאמר יצחק לעשו (בראשית כז) **וַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה וַצֹּדֶה לִי צִידָה, בְּח"א** ה' היתרה של ציד–ה, בסוד ה' של הוי"ה–רמו לשכינה, אמר לו שיצא לשדה של השכינה שהיא חקל תפוחין קדישין, היה

אומר עשו שהולך שם להתפלל, ותצוד את השכינה ותביא אותה, כדי שנתברך מפיה,
**וְאִיִּקְמוּהָ וּפְרוּשֶׁהּוּ רַבּוּתֵינוּ. וְנִפְקַע עֲשׂוֹ בְּגִין דִּיתְבָּרַךְ מִיִּצְחָק, דִּקְאָמַר
 לִיהָ, וַיֵּצֵא עֲשׂוֹ כְּדִי שִׁיתְבָּרַךְ מִיִּצְחָק שֶׁאָמַר לוֹ (בראשית כז) וְאֶבְרַכְכָּה לְפָנַי יְהוָה,
 דְּאֵלּוּ אָמַר וְאֶבְרַכְכָּה וְלֹא יִתִּיר, יָאוּת שֶׁאֵילּוּ אָמַר יִצְחָק לַעֲשׂוֹ וְאֶבְרַכְכָּה וְלֹא
 יוֹתֵר מִכֶּךָ, טוֹב הוּא, שֶׁהָרִי יִבְרַךְ אוֹתוֹ רַק כְּפִי מִדְּרַגְתּוֹ הֶרְאוּיָה לוֹ. בֵּינּוֹן דִּקְאָמַר לְפָנַי
 יְהוָה אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁאָמַר לְפָנַי ה', בְּתַהֲיָא שְׁעָתָא אֲזִידְעוּעַ בְּרִסֵּי יְקָרָא
 דִּקְדָּרְשָׁא בְּרִיךְ הוּא [ה] בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נִזְדַּעְזַע כְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁל הַקְּב"ה, אָמְרָהּ, וַיְמַה
 דִּיפּוֹק חוּיָא מֵאַנּוֹן לְוּוּטִין, וַיִּשְׁתָּאֵר יַעֲקֹב בְּהוֹ וְאִמְרָהּ וְכִי ע"י הַבְּרֻכּוֹת
 יֵצֵא אוֹתוֹ נַחֲשׁ-הַס"מ מֵאוֹתָן הַקְּלָלוֹת, וְח"ו יִשְׁאֵר יַעֲקֹב בְּהֵם וַיְהִיָּה מִקּוֹלָל לַעֲלוּם.**

בְּתַהֲיָא שְׁעָתָא באותה שעה, **אֲזִידְמֵן מִיכָאֵל וְאַתָּא קָמִיָּה דִּיעֲקֹב,** [ט]
וְשִׁכְנִיתָא בְּתַרְיָה נזדמן המלאך מיכאל שר החסד והברכות, ובא לפני יעקב
 כשנכנס אצל יצחק אביו והשכינה עמו, **וַיִּדַע יִצְחָק, וְחָמָא לְגֻן עֵדֶן בְּתַרְיָה**

עיונים והארות

והם חיות ואופנים שתחת הכסא ומשרתים אותו.
 ודי בדרוש הזה. מרח"ו.

ט. בְּתַהֲיָא שְׁעָתָא אֲזִידְמֵן מִיכָאֵל וְאַתָּא קָמִיָּה דִּיעֲקֹב, וְזֶה יוֹבֵן
 בְּמ"ש דְּנִיָּאֵל (דְּנִיָּאֵל פֶּרֶק י' פֶּסוּק כ"א) וְאִין
 אַחַד מִתְחַזֵּק עִמִּי עַל אֱלֹהִים כִּי אִם מִיכָאֵל שְׁרָכְסָם,
 הוֹעֲנִין כִּי מִיכָאֵל הוּא הַמְּלַמֵּד סְנִיגוּרִיא עַל יִשְׂרָאֵל
 הוּא אֲפּוֹטְרוֹפּוֹס שְׁלוֹנוֹ בְּמֵרוֹם. עוֹד טַעַם שְׁנֵי בְּמ"ש
 לַעֲלֵי פֶרֶשֶׁת וִירָא דָּף ק"א ע"א בְּס"ת כִּי בְּכָל אֲתָר
 דְּמִיכָאֵל תִּמּוֹן, וְדָאִי הוּא שֶׁם הַשְּׁכִינָה לְפָנַי שְׁאִין
 הַשְּׁכִינָה נֹסַעַת אֵלּא עִמּוֹ כִּי הוּא מוֹרַכְבָּה שֶׁל

ה. אֲזִידְעַע כּוֹרְסִיא יְקָרָא וְכוּ'. וְהֵנָּה עֵינִין זֶה יוֹבֵן
 בְּמָה שִׁידַעַת כִּי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל חְצוּבוֹת מִתַּחַת
 כְּסָא הַכְּבוֹד וְכְסָא הַכְּבוֹד שֶׁהוּא סוּד הַבְּרִיאָה הוּא
 מִקּוֹר אֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים. וְלִכֵּן בְּרֹאוֹת
 הַכְּסָא (הוּא בְּחִינַת עוֹלָם הַבְּרִיאָה כְּנ"ל) כִּי יִצְחָק
 הִיָּה מְכַנִּיס אֶת הַקְּלִיפָה בְּקְדוּשָׁה וּמוֹצִיא אֶת יַעֲקֹב
 מִן הַקְּדוּשָׁה, אֲזִידְעַעַת בּוֹדָאֵי כִּי תִשְׁאֵר כְּבִיכּוֹל
 פְּגוּמָה לַעֲוֹלָמִים כִּי אִם אִין יִשְׂרָאֵל, אִין כְּסָא
 כְּבִיכּוֹל. וּבְזֶה תְּבִין עֵינִין הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם הַמְּרַכְבֵּה
 וְכְסָא לְהַשִּׁי"ת. אִמְנָם הַמְּלָאכִים הֵם לְמַטָּה בִּיצִירָה

דַּיְעָקְבּ, וּבְרִיַּיָּה קַמִּיָּה וידע יצחק שהמלאך מיכאל נכנס, וגם ראה את גן עדן עם יעקב, וברכו לפני השכינה אך עדיין חשב שעשו טוב. וְכֵן עָלָא עֵשׂוּ, עָלָא בְּתַדִּיָּה גִיְהֵנָם אמנם כאשר נכנס עשו, נכנס עמו הגיהנם, ועמו פלונית היא הנחש נוק' דס"מ. וְעָלָא דָא ועל זה נאמר (בראשית כז) וַיִּתְרַד יִצְחָק תְּרַדָּה גְדוֹלָה עַד מָאָה, דִּתְחַשַּׁב דְּלֵא הָוָה עֵשׂוּ בְּתַהוּא סְטָרָא שעד עכשיו חשב יצחק שלא היה עשו באותו צד של הס"א, ונצטער שהיה אהבו עד עתה וטעה לחשוב שהוא צדיק, פְּתַח וְאָמַר, וְאַבְרָכְהוּ, גַּם בְּרוּךְ יְהִיָּה [י] (בראשית כז) •

עיונים והארות

י. ויתרד יצחק וגו'. מפני כמה סיבות. א'. לפי שהיה רוצה לברכו על חינום בהיותו דבוק בגיהנם ובקליפות. ב'. כי נצטער על היות בנו יוצא חלציו בקליפות לגמרי. ג'. אל עיקר האמת כי עד עתה היה אהבו תמיד ודבק בו בחשבו כי היה צדיק. ובראותו כי לא כן היה, נצטער מאד על מה שהיה מוטעה כל ימיו בסברא זו. והנה ענין אמרו שנכנס עמו ג"ע או שנכנס עמו גהינם, כבר נתבאר כי אין הכוונה על ג"ע ממש אלא על ענין השכינה הנקראת ג"ע כנודע. וז"ש וזדמן מיכאל"ל וגו' ושכינתא בהדיא וגו'. וכן כד עאל גיהנם עם עשו אין הכוונה על גיהנם ממש רק על הקליפה הנקראת גיהנם, והם סוד לילית הנקראת נחש נוקבא דסמא"ל אשר לה ז' היכלות אשר אחד מהם נקרא גהינם העליון הנזכר בפרשת פקודי. וסוד זה הנחש היה דרגא דעשו הנקראת שפת שקר דאייתי לווטין על עלמא. ולכן עאל עמיה גיהנם הוא הנחש העליון. מרח"ו.

השכינה הנקראת אופן הגדולה, כי מיכאל"ל רשום בגדולה ואחריו נמשכים השאר. ויתכן לומר כי ודאי מ"ש מיכאל"ל הוא לפי שאחריו נגררים השאר, אבל אה"נ דשאר המרכבה אתו תמן בהכרח עם השכינה. והנה לז"א כריח שדה, כי כבר נודע כי הם ג' גוונים הקשת מיכאל"ל גבריא"ל רפא"ל, והם דוגמת התפוח הכולל ג' גוונים הנזכרים והוא בסוד הת"ת עם החסד והגבורה, ואלו ג' המלאכים הם ג' גוונים הקשת דוגמת ג' גווני התפוח והם מרכבה אליהם. והנה באמרו כי נכנס עמו שדה תפוחים, הנה פשיטא כי נכנס עמו ג' גווני הקשת שהם בסוד ג' גווני התפוח. והנה, יצחק חשב כי היה עשו ונכנסה עמו השכינה וברכו בלב שלם בחשבו כי כן היה האמת כמו שחשב כי היה עשו בקדושה. וכאשר היה רואה דעאל עמיה גיהנם (ר"ל לאחר שיעקב הלך ונכנס עשו) אז:

בְּגִין כֹּה, אֲדַמֵּן יַעֲקֹב בְּחֶכְמָתָא וּבְעֵקִמוֹ מִשּׁוּם כִּךְ נֹדַמֵּן יַעֲקֹב בְּחֶכְמָא
 וּבַעֲקֵמִימוֹת נִגְד עִשׂוֹ דְּאֵיִתִּי בְּרַכָּאן עֲלֵיהּ דִּי־עֲקֹב דְּאֵיהּוּ בְּגִוּוֹנָא
 דְּאָדָם הָרָא שׁוֹן שֶׁהֵבִיא אֶת הַבְּרֻכּוֹת עַל יַעֲקֹב שֶׁהוּא כְּדֹגְמַת אֲדָה"ר, וְאֵתְנַטְּלוּ
 מִתְּהוּא חֲוִיָּא דְּאֵיהּוּ שִׁפְתַּת שְׁקָר וְנִלְקַחוּ הַבְּרֻכּוֹת מֵאוּתוֹ נַחֵשׁ שֶׁהוּא שִׁפְתַּת שְׁקָר.
 דְּכַמְּהָ שְׁקָרָא אָמַר, וְכַמְּהָ מְלִי דְּשְׁקָרָא עָבַד שְׂכַמְּהָ שְׁקָרִים אָמַר לַחֹוּהָ
 וְכַמְּהָ דְּבְרֵי שְׁקָר עִשָּׂה, שֶׁדַּחֲף אֹתָהּ עַל הָאֵילָן וְכוּ', בְּגִין לְאַטְעָאָה וְלֹא־יִתְאַה
 לְוֹטִין עַל עֲלָמָא כְּדִי לְהַטְעוּתָהּ וּלְהֵבִיא קְלָלוֹת עַל הָעוֹלָם. בְּגִין כֹּה, אָתָּא
 יַעֲקֹב בְּחֶכְמָה וְאַטְעִי לְאֲבוּי, בְּגִין לְאַיִתְאַה בְּרַכָּאן עַל עֲלָמָא
 מִשּׁוּם כִּךְ בֵּא יַעֲקֹב בְּחֶכְמָה, וְהַטְעָה אֶת אָבִיו כְּדִי לְהֵבִיא בְּרֻכּוֹת עַל הָעוֹלָם, וְלִנְטָלָא מְנִיָּה
 מַה דְּמִנְעַ מִעֲלָמָא וְלִיטוֹל מִהֲנַחֵשׁ מַה שֶּׁמִּנְעַ מִהָעוֹלָם בְּחֶטָא אֲדָה"ר, וּמְדָה לְקַבֵּל
 מְדָה תְּוָה וּמְדָה כְּנִגְדַּת מְדָה הִיתָה כֵּאֲנָן. וְעַל דָּא בְּתִיב, וְעַל זֶה כְּתוּב (תְּהִלִּים קט)
 וַיֵּאֱהָב קִלְלָהּ וַתְּבוֹאֶיהּ וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִפָּנָיו. עֲלֵיהּ
 בְּתִיב, וְעַל הַנַּחֵשׁ כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית א) אָרוּר אַתָּה מִכָּל הַפְּהִמָּה וּמִכָּל חַיִּת
 הַשָּׂדֶה. וְאַשְׁתָּאֵר בֵּיהּ לְדָרֵי דָרִין וְנִשְׂאָרָה בּוֹ הַקְּלָלָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, וְאַתָּא
 יַעֲקֹב וְנִטְיִיל מְנִיָּה בְּרַכָּאן וּבֵא יַעֲקֹב וּלְקַח מִמֶּנּוּ אֶת הַבְּרֻכּוֹת.

וּמִן יוֹמוֹי דְּאָדָם וְכַבֵּר מִימֵיו שֶׁל אֲדָה"ר, אֲדַמֵּן יַעֲקֹב לְנִטְלָא מִתְּהוּא
 חֲוִיָּא, כֹּל הַנִּי בְּרַכָּאן הִיָּה מְזוּמָן יַעֲקֹב לִיטוֹל מֵאוּתוֹ הַנַּחֵשׁ אֶת כָּל אֵלוֹ
 הַבְּרֻכּוֹת, וְאַשְׁתָּאֵר אֵיהּ בְּלֹוֹטִין וְלֹא נָפַק מְנִיָּהּוּ וְנִשְׂאָר הַנַּחֵשׁ עִם הַקְּלָלוֹת

ולא יצא מהם.

ח"א קמ"ג ע"ב

רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקְוִינָא אָמַר שאל את לְרַבִּי אֶלְעָזָר,
 כְּלוּם שְׁמַעְתָּ מֵאֲבִיךָ, אִמְאִי לָא אֲתַקְיָמוּ בְּרַבָּאן
 דְּבַרְכִיָּה יִצְחָק לְיַעֲקֹב הַאִם שְׁמַעְתָּ מֵאֲבִיךָ מִדּוּעַ לֹא הִתְקַיְּמוּ הַבְּרֻכּוֹת שֶׁבְּרַךְ יִצְחָק
 אֶת יַעֲקֹב, וְאַנּוּן בְּרַבָּאן דְּבַרְיָךְ יִצְחָק לַעֲשׂוֹ אֲתַקְיָמוּ בְּלָהוּ וְאִילוּ
 אוֹתֵן הַבְּרֻכּוֹת שֶׁבִירַךְ אֶת עֲשׂוֹ הִתְקַיְּמוּ כּוֹלֵם.

אָמַר לִיה, כָּל אַנּוּן בְּרַבָּאן מִתְקַיְּמִי עֵנָה לוֹ, כֹּל אוֹתֵן הַבְּרֻכּוֹת מִתְקַיְּמוֹת,
 וּבְרַבָּאן אַחֲרֵינִין דְּבַרְכִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיַעֲקֹב. וְגַם
 הַבְּרֻכּוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁבְּרַךְ הַקַּב"ה אֶת יַעֲקֹב נִתְקַיְּמוּ אָבֵל, מִיָּד, יַעֲקֹב נָטַל לְעֵילָא
 אֲבֵל מִיָּד יַעֲקֹב לִקַּח אֶת הַבְּרֻכּוֹת שֶׁל מַעֲלָה בְּרוּחַנִיּוֹת, וְעֲשׂוֹ נָטַל לְתַתָּא וְעֲשׂוֹ לִקַּח
 אֶת בְּרֻכּוֹתָיו לְמַטָּה בְּגַשְׁמִיּוֹת בְּתַאוּת וְהַבְּלִי הַעוּה"ז. לְבַתָּרָה, כִּד יִקּוּם מִלְבָּא
 מְשִׁיחָא, יִשׁוּל יַעֲקֹב לְעֵילָא וְתַתָּא וְאֲח"כ כַּאֲשֶׁר יַעֲמוּד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחָה, יִקַּח
 יַעֲקֹב גַּם לְמַעֲלָה וְגַם לְמַטָּה וְיִתְאַבֵּיד עֲשׂוֹ מִכְּלָא, וְלָא יִהְיֶה לִיה חוּלְקָא
 וְאֲחִסְנָא וְדוּכְרָנָא בְּעֵלְמָא וַיֵּאבֵד עֲשׂוֹ מִהַכֵּל וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה וְזַכְרוֹן
 בְּעוֹלָם, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (עוֹבְדִיָּה א) וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אִשׁ
 וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוֹ לְקֵשׁ וְגו' וְדִלְקוּ בְהֵם וְאֲכָלוּם וְלֹא יִהְיֶה שְׂרִיד
 לְבֵית עֲשׂוֹ. כְּגִין דִּיתְאַבֵּיד עֲשׂוֹ מִכְּלָא, וְיִרִית יַעֲקֹב תִּרְיִן עֲלִמִין,
 עֲלִמָּא דִין וְעֵלְמָא דְאַתִּי לְפִי שְׂאוּ יֵאבֵד עֲשׂוֹ מִהַכֵּל, וַיִּירֶשׁ יַעֲקֹב שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת

הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא.

וּבְהָאֵי זְמַנָּא כְּתִיב וְעַל אוֹתוֹ הַזְמַן כְּתוּב שֵׁם, (עובדיה א) וְעַל מוֹשִׁיעִים
 בְּחַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂוּ וְהִיָּתָה לִיהוָה הַמְּלוֹכָה.
 הַהוּא מְלִכּוֹ דְעֲשׂוֹ, דְנִטְלָא בְּהָאֵי עֲלָמָא אוֹתָהּ מַלְכוּת שֶׁל עֲשׂו שְׁנִטְלָא בְּעוּהָז,
 יְהִי לִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ס"א י"הא לִיָּה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) בְּלַחְדוּרֵי יִהְיֶה
 לְקב"ה בַּלְבַּד. וְכִי הַשְׁתָּא לָאו אִיְהִי מְלִכּוֹ מְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכִי
 עֲבָשׂוּ אִינְה מַלְכוּת שֶׁל הַקְּב"ה, אֲלָא אַף עַל גַּב דְּשְׁלִיטָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְעֵילָא וְתַתָּא אֲלָא אַע"פ שְׁשׁוּלֵט הַקְּב"ה לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, הָא יְהִי לֹזֵן לְשָׂאָר
 עַמִּין, לְבַל חַד וְחַד חוֹלֵק וְאַחְסָנְתָּא בְּהָאֵי עֲלָמָא, לְאַשְׁתַּמְשָׂא
 בֵּיהּ הָרִי נָתַן לְהֵם לְשָׂאָר הָעַמִּים, לְבַל אַחַד וְאַחַד חֵלֵק וְנַחְלָה בְּעוּהָז לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוּ.
 וּבְהִתְחַיָּא זְמַנָּא וְלַעֲתִיד לְבַא, יִשׁוּל מְבַלְּחוֹ מְלִכּוּתָא, וְתִתְחַיָּא דִּילֵיהּ
 בְּלָא יִקַּח מְכוּלָם אֶת מַלְכוּתָם וְתִהְיֶה כּוֹלָה שְׁלוֹ, דְכְּתִיב וְהִיָּתָה לִיהוָה
 הַמְּלוֹכָה, לִיָּה בְּלַחְדוּרֵי לוֹ בַּלְבַּד, דְכְּתִיב, (זְכַרְיָה יד) וְהָיָה יְהוָה
 לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם תִּהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד [יא].

עיונים והארות

ח"ו פתחון פה למינים באמרם שאינו שולט ח"ו בזמן הזה.

אמנם הכוונה כי השי"ת לעולם ועד הוא מלך ומלך וימלוך, אלא שאנו צריכים להבחין בין שני מינים של מלכויות: א' למעלה, והם סוד ברכות יעקב, ברכאן עילאין דיעקב. ב' לתתא בהאי עלמא והם סוד ברכאן תתאין דיעקב. וכיון שעשו נטל תחילה ברכות לתתא כנ"ל, לכן הקב"ה הוא מלך בעליונים ויעקב חבל נחלתו במלכות העליון ובברכאן עילאין, ואילו ברכות דלתתא והוא מלכות

יא. מרח"ו. "בההוא זמנא כתיב ועלו וכו'. והנה אי אפשר ששתי הברכות יתקיימו בזמן אחד, כי הרי אמר את אחיך תעבוד והיה כאשר תריד וגו' הרי שאי אפשר ששניהם יתברכו כאחד רק כשזה נופל זה קם. ולכן עשו קם תחילה ויעקב נפל, וזה היה בגלות ושעבוד מצרים. ולעת"ל בביאת משיחנו בב"א יפול עשו ויקום יעקב קימה שאין אחריה נפילה לעולם. וז"ש ובההוא זמנא כתיב ועלו מושיעים וגו'. ותירץ עם האמור קושיא אחרת גדולה והיא, כי איך אומר והיתה לה' המלוכה, וכי לעולמי עד המלוכה שלו יתברך היא, והרי יש כאן

ח"א קמ"ו ע"א

תָּא חַוִּי בַּא וְרַאהּ, כַּמָּה בְּרַבָּאן אֲתַבְּרַךְ יַעֲקֹב כַּמָּה בְּרֻכּוֹת חֲשׁוּבוֹת נִתְבָּרַךְ יַעֲקֹב אֲבִינֵנוּ, חַד דְּאֲבִינֵי בְּתַהוּא עֲקִימוֹ, וְרוּחַ כָּל אֲנוּן בְּרַבָּאן אַחַת מֵאֲבִינֵי, בְּאוֹתָהּ עֲרַמָּה מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁרַבְקָה אֲמַרְהָ לּוֹ לִרְמוֹת אֵת עֲשׂוֹ, וְהֲרוּיַח אֵת כָּל אוֹתָן הַבְּרֻכּוֹת. וְחַד דְּשִׁכְנֵתָא דְּבְרִיךְ לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּד תְּהוּה אֲתֵי מְלָכָן וְאַחַת בְּרַכָּה שֶׁל הַשְּׂכִינָה שֶׁבְּרַךְ אוֹתוֹ הַקְּב"ה כִּאֲשֶׁר הִיָּה בֵּא מִלְּבָן הָאֲרַמִּי וְהִיא מִצַּד הַחֲסָד, דְּבְתִיב, שְׁכֹתוֹב (בְּרַאשִׁית לַח) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֵת יַעֲקֹב בְּבוֹאוֹ מִפְּדֵן אֲרָם. וְחַד, דְּבְרִכְיָה לִיָּה תַּהוּא מְלֹאכָא מִמְּנָא דְּעֲשׂוֹ וְאַחַת שֶׁבְּרַךְ אוֹתוֹ הַמְּלֹאךְ הַמְּמוּנָה עַל עֲשׂוֹ, וְהִיא מִצַּד הַתְּפַאֲרָת. וְחַד, בְּרַכָּה אַחְרָא, דְּבְרִכְיָה לִיָּה אַבּוּה, כִּד תְּהוּה אֲזִיל לְפָדֵן אֲרָם וְעוֹד בְּרַכָּה אַחֲרַת שֶׁבְּרַךְ אוֹתוֹ אֲבִיו כִּאֲשֶׁר הִיָּה הוֹלֵךְ לְפָדֵן אֲרָם, וְהִיא מִצַּד הַמְּלֻכּוֹת, דְּבְתִיב שְׁכֹתוֹב (בְּרַאשִׁית כַּח) וְאֵל שְׂדֵי יְבָרֶךְ אֲתָךְ וְגו'.

עיונים והארות

מקום אין הם חפשיים במעשיהם אלא מוגבלים ברצון הקב"ה. אבל לעת"ל אפילו אותה המלוכה שנתן להם, יסלק מהם ולא ירצה שיהיו תחתיו מלכים אפילו משועבדים שינהיגו העולם אלא הכל יהיה על ידו. ודריש ועלו מושיעים וגו' ואז והיתה לה' המלוכה בה' הידיעה, כי יכירו כולם שהנהגת העולם רק בידו בלי שליח וסרסור.

זלתתא דהאי עלמא, הניח הקב"ה ויעקב לעשו דיטול לה בקדמייתא. והענין הוא כי מסר הקב"ה ממשלת העולם ושלטנותו אל השרים העליונים. וזהו ענין המלוכה שניתנה לשרים. ובערך זה הוא שאנו אומרים שנתן המלוכה לשרים, אבל ברור הוא כי כולם נכנעים תחתיו ומאיתו הם מקבלים המלכות ואינן עושים דבר חוץ מרשותו וגזרתו. והם נקראים מלכים כי על פיהם ישק דבר, אבל מכל

בְּהִיוֹא וּמָנָא באותו זמן **דְּחָמָא יַעֲקֹב גְּרַמִּיָּה בְּכָל תַּנִּי בְּרָכָאן**
 שראה יעקב אבינו עצמו בכל אלו הברכות החשובות, **אָמַר, בְּמָאן**
בְּרָבְתָא דְּמַנְיִיָּהוּ אֶשְׁתַּמֵּשׁ הַשְּׁתָּא באיזו ברכה מהם אשתמש עתה. **אָמַר,**
בְּחֶלְשָׁא מַנְיִיָּהוּ אֶשְׁתַּמֵּשׁ הַשְּׁתָּא אמר בחלשה שבהם אשתמש עתה, **וּמָאן**
אִיהוּ, דָּא פְּתַרְיִיתָא, דְּבְרָכִיָּה אֲבוּיָהּ ואיזו היא, זו הברכה האחרונה שברכו
 אביו, **וְאֵת עַל גַּב דְּאִיָּהִי תְּקִיפָא** ואף על פי שהיא חזקה שהרי ברכו ואל שדי
 יברך אותך ויפרך וכו' ויתן לך את ברכת אברהם וכו' ויש בה שפע בכל המובנים, **אָמַר,**
לָאו אִיָּהִי תְּקִיפָא בְּשִׁלְטְנוּתָא דְּהָאִי עַלְמָא בְּקִדְמָתָא אמר, בכל
 זאת אינה חזקה בשלטון וממשלה של העוה"ז כמו הראשונות, כי בברכה הראשונה ברך אותו
 יעבודך עמים וישתחוו לך לאומים וכו', וגם בברכה של שרו של עשו כתוב כי שרית עם אלהים
 ועם אנשים ותוכל, וגם בברכת השכינה כתוב כי אם ישראל יהיה שמך, שכולם מורים על
 ממשלה של העוה"ז בפרט.

אָמַר יַעֲקֹב, אֶשׁוּל הַשְּׁתָּא דָּא, וְאֶשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ אקח עתה ברכה זו אני
 ובני לסבול את הצרות של עשו וכו', **וְאֶסְלַק בָּל אַנּוּן אַחַרְנִין לְזַמְנָא**
דְּאַצְטְרִיךְ לִי וְלִבְנֵי פְּתָרָאִי ואדחה ואסלק אותן הברכות האחרות שיש בהן
 ממשלה, לזמן שאצטרך אותם לי ולבני אחרי. ומפרש **אִימְתִּי, בְּזַמְנָא דִּיתְכַנְשׁוּן**
בָּל עַמְמֵיָּא לְאוּבְדָא בְּנֵי מַעְלָמָא מתי יהיה הזמן הזה, בזמן שיתאספו כל
 האומות ח"ו לאבד את בני מהעולם שאז תהיה עת צרה לבני, **דְּכַתִּיב,** שכתוב (תהלים
 קיח) **כָּל גּוֹיִם סָכְבוּנֵי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילֵם. סָכְבוּנֵי גַם סָכְבוּנֵי**
בְּשֵׁם ה' כִּי אֲמִילֵם. סָכְבוּנֵי כְּדַבּוּרִים וְגו' בשם ה' כי אמילם. **הָא הָכָא**

תִּלְתָּא, לְגַבֵּי תִלְתָּא דְאַשְׁתָּארוּ הרי כאן שלשה סבובים, וכנגד כל פעם שנזכר-כי אמיל"ם, ישתמש בברכה אחת כנגד שלש ברכות שנשארו, ובכוחם ינצלו בני. **תָּד, אַנּוּן בְּרָכָאן קְרָמְאֵי דְאַבוּה** אחת, אותן הברכות הראשונות שברכו אביו שהן מצד הגבורה, והיא כנגד כל גוים סבבוני, שאין הסיבוב קשה כל כך, ודי ומספיק בברכה זו להפילם. **תְּרִיז, אַנּוּן בְּרָכָאן דְבְּרָכִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא** השנית, אותן ברכות שברכו הקב"ה מצד החסד, שהוא סבוני גם סבבוני, דהיינו סיבוב אחר סיבוב מהמוני העמים, שלזה נצרך לברכה של הקב"ה. **תִּלְתָּ, אַנּוּן בְּרָכָאן דְבְּרָכִיָּה תְּהוּא מְלֶאכָא** השלישית, אותן הברכות שברך אותו המלאך שרו של עשו מצד התפארת, כנגד סבוני כדבורים, שעוקצים ומיד מתים, והוא החלש שבכולם, כך אויבנו יהיו כמו הדבורים שעוקצים ומיד נופלים ומתים, כי תבא ברכת המלאך ותזנב בהם עד בלתי השאיר להם שריד ופליט.

אָמַר יַעֲקֹב, לְהִתָּם אֲצַטְרִיכוּ, לְגַבֵּי מַלְכִין וְכָל עַמִּין דְּכָל עָלְמָא לשם אני צריך את הברכות, כנגד כל המלכים וכל העמים של כל העולם כולו, **וְאַסְלִיק לֹזֵן לְהִתָּם** ואעלה ואדחה את הברכות לאותו זמן. **וְהַשְׁתָּא לְגַבֵּי דְעֵשָׂו, דִּי לִי בְּהָאֵי** ועכשיו כנגד עשו די לי בזה הברכה הקטנה שברך אותי אבא כשהלכתי לפדן ארם. ומביא משל **לְמֶלְכָא, דְּהוּוּ לִיָּה בְּמָה לְגִיּוּנִין תְּקִיפִין, בְּמָה מְאָרֵי מְגִיחֵי קְרָבָא לְאַנְחָא קְרָבִין** למלך שהיו לו כמה מחנות של צבא חזקים, וכמה בעלי מלחמה בעלי קרב לעשות מלחמות וקרבות, **דְּזַמִּינִין לְגַבֵּי מַלְכִין תְּקִיפִין** (דף קמו ע"ב) **לְאַנְחָא בְּהוּ קְרָבָא** שהיו מזומנים לעמוד כנגד מלכים חזקים לערוך עמם מלחמה חזקה. **אַדְהֵכִי שָׁמַע עַל לְסֻטִים חַד קַפְחָא, אָמַר, הִנֵּי בְּנֵי**

תִּרְעֵי, יְהִי־כִּן תִּמּוֹן בינתיים שמע על לסטים אחד שהיה מקפח ושוודד את הבריות, אמר אלה החיילים שומרי העיר ילכו שם להלחם בו. **אָמַר לִיה, מִכָּל לְגִיזְנֵי דִילָה, לִית אַנְתָּ מְשִׁדֵּר הֵתָם אֶלָּא אֵלֵין** שאל אותו מכל המחנות של הצבא שלך אינ אתה שולח לשם רק את אלה. **אָמַר, לְגַבֵּי הַהוּא לְסַטִּים, דִּי בְּאֵלֵין** אמר המלך, בשביל אותו לסטים מספיק באלו שומרי העיר. **דִּהָא כָּל לְגִיזְנֵי וּמְאִירֵי קַרְבָּא, אֶסְתַּלַּק לְגַבֵּי אַנְוֹן מַלְכִין תְּקִיפִין** שהרי כל המחנות ובעלי מלחמה, אניח אותם אצל אותם מלכים חזקים ללחום נגדם, **בְּיוֹמָא דְקַרְבָּא, דְּאֶצְטְרִיבוּ לִי, לִיהוּוּ** ביום של המלחמה כשיצטרפו לי, שם יהיו.

אוּף הָבִי יַעֲקֹב אָמַר לְגַבֵּי עֵשׂוּ, דִּי לִי הַשְּׁתָּא בְּאֵלֵין בְּרַבָּאן גם כך אמר יעקב, כי נגד עשו די לי עתה באלו הברכות שברך אותי אבא כשהלכתי לפדן ארם. **אָבֵל לְהַהוּא זְמָנָא** אבל לאותו זמן, **דְּאֶצְטְרִיבוּ לְבַנֵּי לְגַבֵּי כָּל מַלְכִין וְשְׁלִיטִין דְּכָל עֲלָמָא** שיצטרפו בני כנגד המלכים והשליטים של כל העולם שיעלו על בני וירצו ח"ו להשמידם, **אֶסְלַק לוֹן** אניח אותם לאותו זמן. **בְּדִ יִמְטִי הַהוּא זְמָנָא, יִתְעַרְוֹן אַנְוֹן בְּרַבָּאן מִכָּל סְטָרִין, וְיִתְקַיִים עֲלָמָא עַל קִיּוּמֵיהּ בְּדָקָא יָאוּת** וכאשר יגיע אותו זמן, יתעוררו כל אותן הברכות מכל הצדדים ויתקיים העולם בקיומו כראוי, **וּמִתְהוּא יוֹמָא וּלְהֵלְאָה, יְקוּם מַלְכוּתָא דָּא עַל כָּל שְׂאָר מַלְכוּוֹת אַחְרָא** ומאותו יום והלאה תקום מלכות זו של מלך המשיח על כל שאר המלכויות האחרות, **כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ, דְּכַתִּיב, כְּמו שֶׁכָּבַר בִּיאֲרֹנוּ שֶׁכְּתוּב עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁהוּא (דְּנִיאל ב) תִּדְרַךְ וְתִסַּף כָּל אֵלֵין מַלְכוּתָא וְהִיא תְּקוּם לְעֲלָמֵיָא** יכתת ויכלה כל אותם מלכים של אומות העולם.

ומלכותו של מלך המשיח היא תקום לעולם. וְהִיָּינוּ הֵהיא אֲבָנָא, דְּאֵתְגַזְרַת מִן טוֹרָא דִּי לָא בְּיָדֵין וְזוּה מַה שְּׁלִמְדֵנוּ עַל אוֹתָהּ אֲבָן שְׂרָאָה נְבוּכַדְנֶצַּר שְׁנִכְרַתָּהּ מִן הַהָר, אֲבַל לֹא בִיּוֹדֵי אָדָם, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר (בְּרַאשִׁית מֵט) מִשָּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן אֲבָן דָּא. דָּא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל וְשׁוֹאֵל מִי זֶה, עַל מִי מְרֻמְזַת, וְאוֹמֵר זֶה רוּמְזוֹ עַל הַשְּׂכִינָה, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר, כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר (בְּרַאשִׁית כַּח) וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר שִׁמְתִי מִצְבָּה וְגו' וְכַשִּׁיבָא הַמְשִׁיחַ יִמְלוֹךְ בְּכַח הַשְּׂרָאָת

השכינה ששורה שם.

שבת מברכים דחודש כסלו

שבת מברכים של ר"ח כסלו

השבוע פרשת תולדות, היא שבת מברכים של ר"ח כסלו. לא מכבר היה ראש השנה וכבר עברו תשרי וחשוון, וצריך האדם לשים לב על עצמו לראות מה הבטיח וקבל על עצמו בר"ה וביו"כ איך יהיו החיים שלו, ולראות האם עמד בכך. והוא ארבעים יום לאחר "הושענא רבא" ויש בו מקדושת יוהכ"פ.

ודע לך אחי חביבי כי הבעש"ט כתב שעדיין אפשר לחזור בתשובה עד חנוכה, ואפי' אם נגזרה ח"ו איזו גזירה על האדם בר"ה, אפשר לבטל אותה גזירה ע"י שיחזור בתשובה עד חנוכה, ויזכה לשנה טובה. ואע"פ שרבנו האר"י ז"ל כתב שעד הושענא רבה אפשר לחזור בתשובה ולבטל גזירות ח"ו, ואח"כ א"א יותר לבטל, רבנו הבעש"ט דרך אחרת עמו, ואומר שיש יד פשוטה בשמים לקבל את השבים בתשובה לפניו יתברך.

ורמוזו בר"ת תשרי חשון כסלו שם קדוש חת"ך ס"ת פותח את ידך והיא היד הפתוחה שמקבלת את החוזרים בתשובה עד חנוכה ה' יזכנו אמן.

חודש כסלו הוא כנגד בנימין

חודש זה - "כסלו", הוא מלשון (איוב לא, כד) "אם שמתי זהב כסלי", וכן (משלי ג, כו) "כי ה' יהיה בכסלך" שהוא לשון מבטח עוז. ונראה שעיקר עסק חודש זה הוא, שכל אחד מישראל יהיה לו מבטח עוז בה'.

רבנו האריז"ל חישב את י"ב חדשי השנה כנגד י"ב השבטים וכסדר הדגלים, ונמצא כי חודש כסלו הוא כנגד בנימין, עליו נאמר (דברים לז, יב) "ידיד ה' ישכון לבטח עליו", כלומר שיש לו מבטח עוז בה', ובחודש זה זכינו לנס חנוכה שהיה שלא בדרך הטבע כלל, רק על ידי מבטח עוז שהיה לכהנים, כי אין מעצור לה' להושיע ברב או במעט, על ידי זה נצחו - "מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים", והיה זה בחודש כסלו שנקרא על שם המבטח עוז שיש לישראל, "כי ה' יהיה בכסלך".

"כסלו" - ס"ך ל"ו

"כסלו" ראשי תיבות: ס"ך ל"ו, שהם הל"ו נרות שמדליקין בחנוכה שבחודש כסלו. וגם אותיות כס-לו כלומר כיסוי לל"ו אורות דאור הגנוז שהיה ל"ו שעות בבריאת העולם ואח"כ גנוז השי"ת בתורה, ובכ"ה בכסלו מאיר אור זה דרך הל"ו נרות דחנוכה. ולכן כסלו ר"ת זירא ה' כי סר לראות כלומר סר לראות את אור הגנוז, צרוף שם הוי"ה דחודש כסלו זי-ה"ה.

היוצא מר"ת זירא יושב הארץ הכנעני (בראשית נ, יא) כי נשלמו שבעים יום בחודש כסלו אחר יעקב אבינו שנסתלק בסוכות, בסוד "ויעקב נסע סכותה" (שם לג, יז). וכתב ה"תפארת שלמה" על הפסוק ריש פרשת וישלח: "כ"ה תאמרו לאדוני לעשו כ"ה אמר אחיך יעקב" ואח"כ כתוב "ויחץ את העם לשני מחנות". חנ"ו הם אותיות המפרידות בין ב' אותיות מ-ת, חנ"ו וכ"ה האמור תחלה הם אותיות חנוכה"ה.

חודש כסלו מזלו קשת, כי יעקב תיקן ק'נאה ש'נאה ת'אווה ר"ת קש"ת

החודש הזה נקרא "כסלו" ע"ש הכתוב (משלי ג, כו) "כי ה' יהיה בכסלך ושומר רגלך מלכד", ורש"י ז"ל פירש שם, והוא מהירושלמי (פאה פ"א ה"א) ובב"ר (א, כ) - אפילו בדברים שאתה כסיל בהם, היינו, כי על ידי השאור שבעיסה ושעבוד מלכויות ותוקף הגלות נחשכו עינינו מראות אור פני מלך חיים וכו', ועל ידי האמונה ובטחון שבוטח בה' שאין סוף ואין חקר

לגדולתו, כי עוד יראה וישקיף וירחם עליו ויוציא ממסגר אסיר נפשו ויהיה לו לעזר ולמגן, זוכה כי ישמר רגליו מלכד, כי בעת הזאת גם זה הוא יקר בעיני ה', וכמאמר הכתוב (שי"א ג, א) "ודבר ה' היה יקר בימים ההם", היינו בימים ההם אף הדיבור בלבד מה שאומר אדם לחברו שיש ה' שהוא היחיד ומיוחד, גם זה הוא יקר בעיני ה'.

וכמו שאמרו בשם הר"ח וויטאל שהקשה להאר"י הק' על הירושלמי (שבת סופ"ה) על המשנה - פרתו של ראב"ע היתה יוצאת ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חכמים. א"ר חנניה פעם אחת (בלבד) יצאת, והשחירו שיניו מן הצמות. והקשה לו, אנו מה נעני אבתריה, אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר, ואם על הדבר הקל הזה היה מסגף את עצמו כל כך עד שהשחירו שיניו, אנו מה נעני אבתריה. והשיב לו: בזמן הזה אף צעקה ואנחה אחת אמיתית מעומק הלב מתקבלת לרצון לפני ה' כתעניות משנים הקדמונות.

ו"שמור רגלך מלכד", היינו ההולך בדרך באור היום, לא צריך למי שישמור רגלו מלכד, אבל ההולך בחשכת הלילה שאינו רואה וקשה לו להזהר, בוודאי נחוץ לו מאוד מי שישמור את רגליו מלכד שלא תמוט רגלו באבן נגף. ובחודש הזה שהוא התחלת תוקף החשכות, הקב"ה שומר רגלי ישראל מלכד שלא יפלו ח"ו ברשת היצר, ואף מי שנפל ח"ו, שומר את רגליו שלא יפול עוד, ויאר לנו מתוך החשיכה למען ילכו בדרך החיים בקרן אורה אור תורה.

וענין החשכות הוא כמו שאמרו חז"ל (ביר ב, ה) "וחושך על פני תהום" - זו מלכות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן, שהיתה אומרת להם כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל, ומגודל הכנעתם מחסרון הדעת שהיה להם אז היו זוכים לישועת ה', ויוצאים מאפילה מחשכות נפשם לאור גדול - אור נהורא עילאה, הוא אור נרות החנוכה שאור נר מצוה האיר להם הקב"ה בכל החשכות, כן נזכה לישועת ה' ולכל בני ישראל יהיה אור, להרגיש אור הגנוז ולהאיר לנפשנו לעבודתו ית"ש, אמן.

ר"ח כסלו בו מתגלים כל האורות של חנוכה

השבוע ביום ראשון יהיה ר"ח כסלו שבו מתגלים כל האורות של חנוכה שהוא האור של התורה"ק. וידוע שבזמן שהקב"ה ברא את העולם - באותו יום שברא את האדם הראשון, היה אור שמאיר את העולם מתחילתו ועד סופו, ושלט אור זה שלושים ושש שעות. אח"כ ראה הקב"ה שלא כדאי שישתמשו בו הרשעים, גנזו לצדיקים לעתיד לבוא. והיכן גנזו - בתורה הקדושה ובזוהר הקדוש. וכתוב בספרים הקדושים שהאור הזה מאיר דרך האור של הל"ו נרות של חנוכה, שכל ימי חנוכה מדליקים שלושים וששה נרות, והשורש של חנוכה נמצא כבר מר"ח כסלו, ולכן כסלו אותיות כס-לו הכיסוי לל"ו נרות וכן סך-לו.

ותמיד אנחנו אומרים שיש ארבעה זמנים של תשובה, כל ערב כשאדם בא הביתה לפני שישן צריך לעשות תשובה בק"ש שעל המטה. אח"כ בסוף כל שבוע צריך לעשות תשובה על כל השבוע. אח"כ בסוף כל חודש על כל החודש. והזמן הרביעי הוא בסוף השנה מאלול עד יו"ה"כ. ולכל הפחות יעשה אדם תשובה כל שבוע, כי בדרך כלל האדם עייף וקשה לו לעשות חשבון נפש כל יום. אבל בסוף כל שבוע, אדם יכול לקחת לו או יום חמישי בערב או יום ששי, ויעשה חשבון נפש איך מתקדם השבוע. ואם יכול לעשות תשובה יחד עם חברים בקבוצה זה יותר טוב. ואם יעשה עם כולם זה עוזר מאוד שיוכל להתמיד בזה. גם אנחנו בישיבת נהר שלום בכל סוף שבוע בליל ששי הולכים לכותל עושים תשובה ותקון חצות ותפילות ב"ה. ואחר סוף כל חודש, כל ערב ר"ח יש בכל העולם מנהג לעשות תשובה ואסור להזניח את זה, כי זה מכפר על כל החודש כולו. ואם יכול אדם לצום זה דבר גדול. ואם לא יכול לצום, לפחות יאכל בקדושה ויתגבר על תאוות האכילה, ועל כל מה שאוכל יברך כראוי ויעשה תשובה חזקה מכל לבו. ויקרא כל התהלים עם שבעה כורתי ברית, כפי שמורנו ראש הישיבה זצ"ל הנהיג בישיבת "פורת יוסף" כמובא בכף החיים, כל ער"ח קוראים כל התהלים עם שבעה כורתי ברית. והיו ת"ח גדולים שבער"ח לא למדו אלא עזבו את לימודם וקראו תהלים, בקשו רחמים, כי עם ישראל זקוק לרחמים, ובפרט עכשיו זקוקים הרבה לרחמים. ואח"כ אדם עושה תשובה בסוף כל שנה בחודש אלול.

מסופר על החפץ חיים שפעם היה בער"ח בעיירת גור בחו"ל. הוא חיפש מקום לתפילת יום כיפור קטן. הלך לבית הכנסת. אמרו לו שהרֶבֶּ'ה מגור לא עושה ערב יום כיפור קטן. התפלא החפץ חיים, אבל היה נזהר מאוד מלשון הרע ומאבק לשון הרע, ואמר להם אני אסביר לכם מה עושה הרֶבֶּ'ה. יש הבדל בינינו לבין הרֶבֶּ'ה, והסביר להם ע"פ משל: יהודי אחד שהיה רוצה לנסוע מגור מהלך 12 שעות, עלה לרכבת והנה הוא רואה עוד ידיד אחד יושב לידו. אמר לו גם אני נוסע לאותו מקום. עברה שעה והנה הידיד יורד. שאל אותו חברו, אמרת לי שאתה נוסע 12 שעות ונלמד ביחד. אמר לו, גם כן אני נוסע לאותו מקום, אבל לי לא היה כסף לשלם אלא רק לתחנה אחת, וכעת אני צריך לאסוף כסף לעוד תחנה, ואח"כ לעוד תחנה. אבל לך יש לשלם בפעם אחת כדי להגיע למקום ההוא. אמר החפץ חיים זה ההבדל ביני לבין הרֶבֶּ'ה. אני לא יכול לעשות כמוהו, אני צריך לעשות תשובה כל חודש כדי לשלם לעוד חודש, אבל הרֶבֶּ'ה שילם בפעם אחת לכל השנה כולה, ברגע אחד הוא נוסע, אבל אנחנו צריכים לעשות ערב יום כיפור קטן כל חודש, כי יש לנו דברים שהיצה"ר פיתה אותנו, ואנחנו מבקשים מחילה מהקב"ה שיהיה לנו כח להמשיך.

לכן ידע לו האדם חוק ולא יעבור. שיעשה כל ער"ח תשובה וכמו שידוע כי בזמן רבנו האר"י אף אחד לא מת קודם זמנו בזכות הנהגה חשובה זו.

הנה אנחנו כבר בפרשת תולדות הזמן הולך מהר מהר, אם אדם לא למד טוב את הלימודים שלו, את ההלכות, לא למד רש"י היטב על כל פרשה ופרשה, איך הוא רוצה להתקדם. צריך ללמוד כראוי לחזור טוב טוב, ולדעת טוב טוב, כל הלכה וכל פרשה ופרשה, ולהבחין על הכל, אם לא כן אדם מפסיד את כל החיים שלו.

קבלת התורה בעל פה בחודש השלישי - חודש כסלו

כיסלו גי' סיון

אמרו רז"ל (שבת פח.) "ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי". הנה כתיב (שם יט, ה): "והייתם לי סגולה" - בחינת סגו"ל, ששתי נקודות מתמזגות בהכרע של נקודה שלישית המכריע ביניהם, בין שני הקצוות, ואז ניכר ונתגלה הדבר על ידי הכרעה של הדעת בין ההפכים, וזהו סגו"ל - תלת נקודין. ולכן היה התגלות הדעת בירח ג' שבו קבלו התורה ונתגלה היראה בעולם, "יראת ה' ראשית דת" (משלי א, ז).

הנה כשם שבחג השבועות הוא זמן קבלת התורה שבכתב, כמו כן בחנוכה הוא הזמן מקבלת תורה שבעל פה, כי כשם שקבלת תורה שבכתב היא בחודש ג' מחדשי הקיץ, כמו כן קבלת תורה שבע"פ היא בכ"ה בכסליו, שהוא חודש השלישי מחדשי החורף וכו'... ולכן בחנוכה הוא העת שיקבלו ישראל עליהם לעסוק בתורה שבע"פ בקבלת עול מלכות שמים.

והנה כשתחשוב הששה חדשים שמניסן ועד תשרי, הם ששה קצוות: ניסן - חסד, אייר - גבורה, סיון - תפארת, שבו מתן תורה, והוא סוד תורה שבכתב בחי' תפארת. אבל המכוון לנו בחודש כסליו בהדלקת נר חנוכה, ולכן "כסליו" שהוא ממש גימטריא "סיון", שהוא גם כן סוד מתן תורה שניתנה בחודש השלישי לחודשי החורף בחי' תפארת, דאתייהבת בתרין סטרין כנ"ל, אך שהוא רמוז לסוד תורה שבעל פה. ולכן מתתיהו ובניו מסרו נפשם על תורה שבע"פ בכ"ד ימים בכסליו.

והשי"ת נקרא בשם 'אור' שאורו מאיר בכל העולמות ובכל הנבראים, והתוה"ק נקראת 'אור' כמו שכתוב (משלי ו, כג) "כי נר מצוה ותורה אור" והנשמה שבאדם נקראת גם כן בשם 'נר' כמו שכתוב (שם ב, בז) "נר ה' נשמת אדם", ולכן על ידי שישאל עוסקים בתורה שבכתב ושבעל פה בנר מצוה ואור תורה, ממשיכים עליהם אורו של השי"ת, שיהיה קוב"ה ואורייתא וישראל כולהו חד.

מאמרי הפרשה

"וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק" (כה, יט)

בני ישמעאל יכניעו את בני אדום, ומזה יצמח המשיח

כתב בעל הטורים (כאן) וזה לשונו, על פני כל אחיו נפל, וסמיך ליה ואלה תולדות יצחק, לומר, כשיפול ישמעאל באחרית הימים, אז יצמח בן דוד שהוא מתולדות יצחק.

כלומר בסוף הפרשה הקודמת כתוב "על פני כל אחיו נפל" ונסמכה לו תחילת פרשתנו "ואלה תולדות יצחק", לומר, כי כשיפול שרו של ישמעאל, אזי תתגלה מעלת יצחק בן אברהם, דהיינו שתבוא הגאולה במהרה בימינו אמן.

ונרחיב מעט בעניין זה כי הדברים קשורים מאד לזמננו.

ראינו בפרשה הקודמת, כאשר יצאה רבקה אמנו מבית אביה בירכוה בברכה, ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה וירש זרעך את שער שנאיו (בראשית כד, ס). ופירש רש"י, את זרעך תקבלו אותה ברכה שנאמרה לאברהם בהר המוריה הרבה ארבה את זרעך... יהי רצון שיהא אותו הזרע ממך ולא מאשה אחרת. עד כאן לשונו. ומשמע מדברי רש"י, כי רבקה התברכה באותה הברכה שנאמרה לאברהם אבינו בהר המוריה. ומה היא אותה ברכה שנתברך אברהם אבינו, כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו (בראשית כב, יז). אולם לכאורה אין זו אותה ברכה, שהרי אברהם אבינו התברך שזרעו יירש את "שער אויביו" ואילו רבקה אמנו התברכה שזרעה יירש את "שער שנאיו". ואם כן לכאורה אין זה מדויק לומר שרבקה אימנו התברכה באותה ברכה שנאמרה לאברהם אבינו,

ובאמת צריך לברר מי הם "אויביו" ומי הם "שונאיו", אשר אברהם אבינו ורבקה אימנו נתברכו, שזרעם ירשום, ומה ההבדל בין "אויב" ל"שונא".

בספר תהלים (מזמור פג, ג) אמר דוד המלך, כי הנה אויבך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש וגו', (ושם פסוק ז) אהלי אדום וישמעאלים מואב והגרים וגו'. (ושם פסוק יג) אשר אמרו נרשה לנו את נאות אלהים. ופירש רש"י, "אשר אמרו", הגוים האלו האמורים למעלה אדום וישמעאל וכל חבריהם. עד כאן לשונו. ומבואר כי "אויבנו" ו"שונאינו" הם בני אדום עשו, וישמעאל, שהם שתי האומות אשר ירדפו תמיד אחרינו.

וביתר פירוט, מי הם "אויבנו" ומי הם "שונאינו". דבר זה מפורש בדברי הילקוט שמעוני (לך לך רמו ע"ו) על הפסוק, ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו. "עליו" אלו בני ישמעאל, שעליהם בן דוד יצמח, שנאמר, "אויביו" אלביש בושתי ועליו יציץ נזרו (תהלים קלב, יח). ועל הפסוק, וירץ עשו לקראתו ויחבקוהו ויפל על צוארו וישקוה ויבכו (בראשית לג, ד), רש"י הביא את דברי חז"ל (ספרי בהעלותך ס"ט) רבי שמעון בן יוחאי אומר הלכה בידוע "עשו שונא" ליעקב.

נמצא מדברי חז"ל כי "אויבנו" הם בני ישמעאל, ואילו "שונאינו" הם בני עשו אדום.

גלות ישמעאל קשה משל אדום

וראה מה שכתב רבנו בחיי בפירושו על התורה (נצבים ל, ז הוצאת מכון הרב קוק) על הפסוק על אויבך ועל שונאיך אשר רדפוך, "אויבך", ישמעאל. "שונאיך", עשו. והן שתי האומות שאנחנו משועבדים תחתיהם ומפוזרים ביניהם... ומה שהזכיר "אויבך" על ישמעאל ו"שונאיך" על עשו, מפני שה"אויב" גדול מן ה"שונא" כי השונא אף על פי שירע לו, יעשה על דרך הרחמנות. אבל האויב הוא שבלבו איבה עולמית, לא ישים לו רחמים, על זקן יכביד עולו מאד. וזה מסוד הלשון ודקדוקו, כי "אויב" הוא מלשון אבוי, ואותיותיהם שוות, ועל שם שהנופל בידו צועק אוי ואבוי... ושפחה כי תירש גברתה, זה ישמעאל הבא מהגר. ומפני שבני ישמעאל קשים לישראל יותר מבני עשו, לכן קראן הכתוב "אויבך", וכן אמרו (שבת יא.) תחת אדום ולא תחת ישמעאל. עד כאן לשון רבנו בחיי. מתבאר מדבריו כי האויב גרוע מהשונא, ובשל כך ישמעאל הוא האויב. ואילו עשו הוא השונא, כי "בני ישמעאל קשים לישראל יותר מבני עשו".

לא תעמוד על ישראל אומה יותר אויבת מישמעאל

וכן כותב הרמב"ם באגרת תימן וזה לשונו, ואתם אחינו, ידוע לכם שהקדוש ברוך הוא הפילנו במהמורות עונותינו בתוך אומה זו שהיא אומת ישמעאל, שדעתם חזקה עלינו, והם

מתחכמים להרע ולמאוס אותנו, כמו שגזר עלינו יתברך "ואויבינו פלילים". ושלא תעמוד על ישראל אומה יותר אויבת ממנה, ולא אומה שהרעה בתכלית הרעה לדלדל אותנו ולהקטין אותנו ולמאוס אותנו כמוהם. שאפילו דוד המלך ע"ה, כשראה ברוח הקודש כל הצרות העתידות לישראל, התחיל לצעוק ולקונן בלשון האומר מרעת בני ישמעאל ואמר, אויה לי כי גרתי משך שכנתי עם אהלי קדר (תהלים קכ, ה)... ואנחנו בעודנו סובלים שעבודם וכזביהם ושיקרוּתם למעלה מיכולתנו, אין ביכולת האדם כוח לסבול.

ישמעאל עתידים להצר לישראל צרות קשות

וכן כותב מו"ר הרב חיים ויטאל בספר עץ הדעת טוב (תהלים קכ"ד) וזה לשונו, כבר ידעת כי הגלויות אינן אלא ארבע, בבל, מדי, יוון ואדום. אבל עוד עתידים ישראל להיות באחרית הימים בגלות ישמעאל הנזכר בפרקי דרבי אליעזר ובמדרשי חז"ל ובספר הזוהר סוף פרשת לך לך. והנה כל כוונתם של יתר האומות היתה להמיר דת ישראל שלא יעסקו בתורה חס ושלוּם, שמזה היה נמשל היזק אל גופנו שהיו הורגים מי שלא רצה להמיר את דתו, מה שאין כן ישמעאל, שעתידיים להצר את ישראל צרות קשות ומשונות, לא נראה כמותם, כי היו רוצים לבלוע אותנו ולמחות את ישראל מתחת השמים כאילו לא היה. עד כאן.

ועתה מובנים הדברים: לאברהם אבינו נאמר וירש זרעך את שער איביו (בראשית כב, יז), כי זרעו היה יצחק וישמעאל, ולכן נאמר לו שזרעו שהוא יצחק יירש את "אויביו" היינו את ישמעאל. ואילו לרבקה נאמר, וירש זרעך את שער שונאיו (בראשית כד, ס), כי זרעה היה יעקב ועשו, ועל כן נאמר לה שזרעה יעקב ירש את "שונאיו" שהוא עשו (אדום). ושפיר צדקו דברי רש"י ש"רבקה נתברכה באותה הברכה שנאמרה לאברהם אבינו בהר המוריה", והיינו שירש זרעה את הקמים עליו לכלותו, אלא שהאומות העומדות עלינו לכלותינו הם "אויבינו" ו"שונאיו", ומכאן השינוי בלשון הברכות, כמדוקדק להפליא בלשון הכתובים, אולם גוף הברכה חד הוא.

בנפול ישמעאל יבא המשיח

ועייין מה שכתב בזוהר הקדוש (סוף פרשת תולדות) דברים נפלאים ושם כל הסדר שיהיה באחרית הימים, כי בהבטחה לאברהם אבינו על ירושת האויבים נרמזה הגאולה העתידה, שכן מסרו

לנו חז"ל את סדר נפילתם של "אויבינו" ו"שונאינו" באחרית הימים, באופן שבני ישמעאל יכניעו את בני אדום, ומתוך נפילת בני ישמעאל יעלה ויצמח מלך המשיח. וכן מובא בפרקי דרבי אליעזר (סוף פרק ל), שלוש מלחמות של מהומה עתידים בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים... ולהילחם בכרך גדול שברומי, ומשם בן דוד יצמח ויראה באובדן של אלו ואלו, ומשם יבוא לארץ ישראל שנאמר מי זה בא מאדום. עד כאן לשונו.

וזה שכתב בעל הטורים הנזכר בתחילת דברינו, ואלה תולדות יצחק בן אברהם... על פני כל אחיו נפל, וסמך ליה ואלה תולדות יצחק, לומר כשיפול ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד שהוא מתולדות יצחק.

ישמעאל ואדום יתאספו לכבוש את ישראל

וכך כתוב בזוהר (ח"א דף ק"ט), ויזדווגון כלהון עממיא על ברתיה דיעקב לאדחייא לה מעלמא. ובאור יקר (כתב יד מודינא דף כתב יד 122) הגירסא בזוהר היא, ויזדמנון כלהו עממיא... ובפרוש הרמ"ק כתב שם וזה לשונו, ויזדמנון כלהו עממיא, שיעשו עצת שלום הם ביניהם, ויתהפכו לישראל להשמיד מפני שהקימו להם מלכות, ותהיה עת צרה ליעקב. אמנם לא יבואו למשבר, אלא וממנה יושע.

וכן כתב המלבי"ם (יחזקאל לב, יז), בעת קץ, אחר שכבר ישבו ישראל על אדמת ישראל, עתידים האומות להתאסף ולכבוש את ירושלים, ויבא גוג נשיא משך ותובל מארצות הצפון והמערב, שהם הערלים הנקראים אדום, ומשך ותובל הם מבני יפת הגרים באירופא... וכן בית תוגרמה שהם כולם נמולים מחזיקים בדת ישמעאליים, והם יתאספו עם בני אדום לכבוש הארץ מיד ישראל. אבל בבואם יעשה ביניהם מהומה וילחמו איש באחיו היינו אדום וישמעאל ילחמו זה בזה, מפני שאמונתם מפורדת, ושם ישפוט ה' אותם בחרב ובדם... עד כאן. הנה כי כן, מפורש בדברי חז"ל, כי הגאולה העתידה תבוא לאחר נפילת אויבינו שהם בני ישמעאל.

ובביאור גלות ישמעאל ביאר המהר"ל מדוע מלכות ישמעאל לא נמנתה במערכת ארבע המלכויות שראה דניאל (פרק ז) כי מלכות ישמעאל מטרתה כביכול לגלות ולהוסיף עול מלכות שמים, ועושים הכל בשם ה'. אלא שבהיות מהות ישמעאל "פרא אדם", הרי

שאמונתם בה' גורמת לעשות את כל הרע שבעולם, באיצטלא שהם כביכול שליחי הבורא. ולכן לא נימנו כמלכות בפני עצמה. שכן ארבע המלכויות הוקמו על יסוד ביטול מלכות ישראל והתנגדות למלכות שמים. בעוד מלכות ישמעאל באה, כביכול, בשם מלכות שמים.

מרוב צרות ישמעאל, עם ישראל יתפלל לה' ו"ישמע אל" ויענם

וזכתוב בספר הקדוש פרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ב), אחד מן המדרשים הקדומים ביותר של עם ישראל, שנכתב על ידי התנא רבי אליעזר בן הורקנוס וזה לשונו, ולמה נקרא שמו ישמעאל, (בהוראת הקדוש ברוך הוא עצמו כנאמר, וקראת שמו ישמעאל (בראשית טז, יא)) מפני שעתידי הקדוש ברוך הוא לשמוע בקול נאקת עם ישראל, ממה שעתידין בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים, לפיכך נקרא שמו ישמעאל, שנאמר: "ישמע א-ל ויענם" (תהילים נה, כ).

ועוד כתב שם (פרק ל'), שלוש מלחמות של מהומה (אינתפאדה) עתידין בני ישמעאל לעשות באחרית הימים... ומשם בן דוד יצמח.

לגרוס בכל יום חצי שעה זוהר

לאור הדברים הללו חייבים אנחנו להתחזק ולעשות חשבון נפש ולחזור בתשובה ולקבוע עיתים לתורה, וכל יום לגרוס בזוהר הקדוש חצי שעה, וגם לקרוא כל יום סדר פטום הקטורת שמעלתו גדולה מאד כמו שכבר הארכנו בזה לעיל (פרשת נח על הפסוק עשה לך תיבת עצי גפר ו, יד) שהעוסק בזוהר הקדוש, מקרב את הגאולה, לך קחנו משם, ובעזרת ה' יתברך ננצל מכל גזירות קשות ורעות ויגורו עלינו גזירות טובות ונזכה לגאולה שלמה בנחת אמון.

מתי יבוא המשיח

מתי יבוא המשיח, מדוע הוא מתעכב, זו שאלה המעסיקה את כולם, והאלשי"ך הקדוש זצ"ל עונה עליה בפרשתנו (פרק כ"ז עה"פ ויהי כי זקן יצחק):

האלשיך הקדוש שואל, מדוע לכל הגלויות הקודמות נקבע מספר שנים קצוב מראש, כנאמר במצרים, ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה (בראשית טו, יג), וגלות בבל שבעים שנות. ואילו לגלותנו, הנקראת "גלות אדום", לא נקצב סך שנים מוגדר מראש.

ומתריץ, שכל הגלויות תלויות בשר של האומה, וכעבור מספר שנים קצוב, הוא מאבד את כוחו לשעבד את עם ישראל, והם נגאלים מידי. אבל השר של אדום, שואב את כוחו ממקור מסויים, והוא ילך ויתעצם כל עוד יתווסף לו כח. מיהו השר, ומהו מקור כוחו?

כי ידוע ש"סמא"ל הוא שרו של עשו הוא השטן הוא יצר הרע. וכידוע שהס"מ שואב את כוחו רק מהעבירות והעוונות! ולכן אם רוצים אנחנו להביא לסיום הגלות, עלינו לחסל את מקור כוחו של שרו של עשו. והדבר יעשה על ידי תוספת מצוות, ותשובה על העבירות. וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין צז:): כבר כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה!

כל יחיד ישוב בתשובה ובזכותו תבא הגאולה

ואל נאמר, הן העם רחוק מתשובה, וממילא רחוק הוא מגאולה. לא ולא! יסתכל כל אחד על עצמו, וישפר את דרכיו, אולי במצוה אחת יזכה לחולל את המהפכה. שאמרו חז"ל (רמב"ם תשובה פ"ג ה"ד) עשה מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות! על כן ישוב בתשובה, אולי יחולל את המהפכה. כמאמרם (חולין פו:), יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כולו! ומכל שכן, אם תהיה קבוצה או חבורה שתטיב דרכה, שעל כך אמרו שאם "כנישתא חדא" קבוצה אחת תשוב בתשובה, בזכותם תבוא הגאולה!

נזכור! כל מצוה מחלישה את כוחו של "שר הגלות", ומקרבת את הגאולה!!!

עיקר הגאולה תהיה ע"י לימוד התורה הקדושה

והנה עיקר הגאולה הזאת כותב האור החיים הקדוש (בראשית מט, יא) תלויה בלימוד התורה, כי היא בזכות משה רבנו, וזה מאחר את הגלות כי משה רבנו לא רוצה לגאול בטלנים.

ועל כן אמר הכתוב, "הקול קול יעקב", שצריך לחזק קול התורה, שבו תלויה הגאולה, ואז "אין הידים ידי עשו".

ועל זה אמר האור החיים הקדוש על הפסוק, כבס ביין לבושו (בראשית מט, יא) כי היין הוא לימוד התורה (בפרט בלימוד הזוהר כנודע), אז האדם נטהר וראוי לגאולה. אבל אם לאו חס ושלוש ובדם ענבים סתו (שם).

ואם כן הכל על ידי שקול עם ישראל מצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, בזה תלוי קיום הברכה של הדור הזה.

והכל תלוי באות ו' של תיבת "קול" כי אות ו' היא עושה את ההבדל אם "קל" קול יעקב או "קול", וידוע שהאות ו' היא רמז ליעקב לתורה. וכן המילה "גאולה" כשהיא מלאה עם האות ו' עולה גימטריא מ"ה (כי שם מ"ה הוא כנגד אות ו' של הוי"ה כנודע), וזהו שאומרים גאולה "שלמה" - אותיות, של- מ"ה.

אחר מ"ה ימים להריגת משיח בן יוסף יתגלה משיח בן דוד

והביא הרב "ברכת אליהו" בשם ספרי רבנו אפרים על "ויחי", מדוע פרשה זו סתומה? וכתב שהיא מחוברת לפרשה הקודמת ששם נאמר על בני ישראל כשהיו בארץ גושן, ויאחזו בה ויפרו וירבו "מאוד" (בראשית מז, כז) ולזה נסמך ויחי יעקב וגומר. והנה תיבת "מאד" בגימטריא מ"ה, כי מ"ה ימים בין משיח אפרים (שהוא משיח בן יוסף) למשיח בן דוד, וזהו "ויפרו", רמז למשיח בן אפרים שאחר מ"ה ימים, העולים "מאד" שיהרג משיח בן אפרים, אז "ויחי יעקב" היינו שיבוא משיח בן דוד, ויחיה אותו ואת כל עמו שנהרגו.

וזוהו הנאמר בחבקוק (ב, ג) אם יתמהמה חכה לו, היינו "אם יתם" מ"ה" חכה לו". פירוש, אם המשיח מתמהמה מ"ה ימים, חכה לו, כי למחרת יום מ"ה שהוא יום מ"ו, יבוא משיח בן דוד ועמו לעזור לו.

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַצְחָק בֶּן אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק (כה, יט)

אברהם משתבח ביצחק, ויצחק משתבח באברהם

צריך להבין, שלכאורה יש כפילות מיותרת בלשון בפסוק, כי אם יצחק הוא בן אברהם, בודאי שאברהם הוליד את יצחק? והנה רש"י (כאן) מבאר, לפי שהיו ליצני הדור אומרים, מאבימלך נתעברה שרה, שהרי היא היתה אצלו ותיכף נתעברה. לכן צר הקדוש ברוך הוא קלסתר פניו של יצחק כמו אברהם, וכל הרואה אותו חושב שזה אברהם, סימן שהוא בן אברהם, ולכן אמרה התורה "ואלה תולדות יצחק בן אברהם", שהיו כולם מודים שאברהם הוליד את יצחק, מפני שהיה דומה במראה פניו בדיוק לאברהם.

בדרך אחרת כתב בספר ויצבור יוסף (ענתכי, ריש תולדות, נדפס בתרע"ט) אברהם ויצחק כל אחד היה משתבח בשני. אברהם היה אומר, אתם יודעים מי הבן שלי, זה יצחק, וזהו "אברהם הוליד את יצחק", שאברהם משתבח בו שיצחק הוא אדם גדול מאוד. וגם יצחק היה אומר,

אתם יודעים מי האבא שלי, האבא שלי זה אברהם אבינו, שגייר גרים וירד לכבשן האש, וזהו "ואלה תולדות יצחק בן אברהם", שהוא השתבח באביו. הרי שכל אחד היה משתבח בשני.

שהוליד יצחק בנים, מוכח שמאברהם נתעברה שרה

עוד מבאר בספר אסיפת הכהן (הירש, ריש פרשתנו, נדפס תרס"ו) את הכפילות בפסוק, על פי דברי רבותינו ז"ל שהממזר אינו מוליד (ספר חסידים סי' ת"ק), שבזה יבואר, "אלה תולדות יצחק בן אברהם", כיון שיצחק היו לו בנים, אם כן מוכח ש"אברהם הוליד את יצחק", ולא אבימלך, כי אם היתה מעוברת מאבימלך, אז היה הבן ממזר ולא היה מוליד, ועכשיו שהוליד יצחק בנים, מוכח שמאברהם נתעברה שרה.

ליצני הדור היו אומרים "מאבימלך נתעברה שרה"

הרב חיד"א בספרו נחל קדומים (על הפסוק כאן) מקשה, למה כתב רש"י "ליצני הדור" הן ליצנותן רשעות היא שהוציאו שם רע, והיה צריך לקוראם "רשעי הדור"? ומתרץ בשם מר זקני אבי אבי כמהר"ר ישעיה זלה"ה, שבאמת הם לא הוציאו שם רע על שרה, שהנה הגמרא (ב"ק דף צב.) אומרת, כל המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה, וכאן באבימלך הקדוש ברוך הוא עצר "בעד כל רחם לבית אבימלך" (לעיל כ, יח) והם היו שרויים בצער. אמר הקדוש ברוך הוא לאבימלך, תחזיר את שרה ואברהם יתפלל בעדך ותיושע, וכך היה. וכיון שהתפלל אברהם על חברו, והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה. וזהו שאמרו ליצני הדור מאבימלך נתעברה שרה, לא נתכוונו לגנאי אלא לשבח! שבזכות תפילת אברהם על אבימלך, נענה אברהם תחילה ונתעברה שרה, ואומרים מאבימלך נתעברה שרה, היינו בזכות תפילת אברהם על אבימלך, נתעברה שרה, כיון שגם אברהם היה זקוק לכך, ונענה תחלה. ממילא אין מקום לקוראם רשעים, שלא אמרו דבר רשע, רק דבר יפה והגון.

אך אם כן, למה קראם "ליצני הדור", והם אמרו דבר יפה? היינו מפני שדבריהם היו שקר, שהאמת הינה שהקדוש ברוך הוא פקד את שרה עוד מקודם כמו שכתוב, וה' פקד את שרה כאשר אמר (שם כא, א), פירושו שפקד אותה עוד קודם שהתפלל אברהם אבינו על אבימלך, ואילו הליצנים אומרים "מאבימלך נתעברה שרה" כלומר שאבימלך היה הסיבה ללידתו, שכיון שהתפלל עליו נענה ראשונה, וזה אינו נכון, רק ליצנות, אם כי לא היו דבריהם רשעות.

”וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק” (כה, יט)

שלושת האבות למדו תורה יחדיו חמש עשרה שנה

החיד"א ז"ל בספרו מדבר קדמות (ערך א', אות א') הביא מקונטרס כת"י ישן על קלף שכתבו תלמידי רבנו יהודה החסיד ז"ל בשם רבם, וזה לשונו, אבות העולם אברהם יצחק ויעקב ראו זה את זה, וחמש עשרה שנים למדו התורה בכל יום ולילה חמש עשרה שעות.

אמנם הדבר תמוה מאוד, שהרי יצחק אבינו נולד כשהיה אברהם בן מאה שנה (בראשית כא, ה), ויעקב נולד כשהיה יצחק בן ששים שנה (שם כה, כו), נמצא שבשעת לידת יעקב, היה אברהם בן מאה וששים שנה, וכל שנותיו של אברהם אבינו היו קע"ה שנה (שם כה, ז), נמצא לפי זה שיעקב אבינו החל ללמוד תורה תיכף כשנולד! אתמהא?!

ובאמת ראיתי בבעל הטורים (במדבר ו, כד) שכתב שהאבות "ראו זה את זה" ט"ו שנים, ולא כתב "שלמדו" ביחד.

ואפשר ליישב את דברי רבנו יהודה החסיד הנזכרים, שמחמת עוצם קדושתו של יעקב אבינו, התחיל ללמוד תורה תיכף ביום שנולד. דומה לזה מצינו במדרש (דברים רבה פ"א ס"י) "אצל משה רבנו ע"ה, שביום שנולד משה רבנו כבר היה הולך ברגליו, והיה מדבר עם אביו ואמו, וכשהיה בן שלשה חדשים התנבא ואמר, עתיד אני לקבל תורה מתוך להבי אש. (אוצר פלאות התורה).

”וַיְהִי יַצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקָחְתּוֹ אֶת רִבְקָה בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדַן אֶרֶם אַחֹת לְבֵן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה” (כה, כ)

סוד עצם הלזו, ומעלת סעודה רביעית

מובא בזוהר הקדוש (ח"א דף קל"ז ע"א) שהנאמר בפסוק, בת בתואל הארמי, הוא רמז על הגוף שיקום בתחיית המתים בזכות עצם הלזו שלא נרקב. וזהו שכתוב בת בתואל הארמי, שעצם זה נקרא רמאי. ופירוש הפסוק הוא, ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה. "יצחק" הוא רמז על הנשמה שעתידה להיכנס בתוך הגוף הנקרא "רבקה" בתחיית המתים, "בת בתואל הארמי", בזכות עצם הלזו הנקראת "בתואל הארמי" יקומו בתחילה. כי תחיית הגוף תתחיל מן החוליא של השדרה הנקראת לזו, והוא עצם קיים לעולם, ואינו נרקב לעולם. והטעם שעצם הלזו נקרא "רמאי",

מפני שעצם הלזו הנקרא נסכוי, אינו נהנה משום מאכל, מלבד מהסעודה של מלוה מלכה במוצאי שבת. ולכן הלזו נקרא "רמאי", כי נראה כאילו הוא נהנה מהאוכל שאוכל האדם, כפי ששאר העצמות נהנות מאכילת האדם, בזמן שבאמת הלזו אינו נהנה, על כן "רמאי" הוא. זאת ועוד שעצם הלזו נקרא "רמאי", מפני שנראה כאילו הוא מת. ועוד עצם הלזו נשאר בחיים, משום שלא נהנה מעץ הדעת שהביא מיתה לעולם.

זיען שבעצם הלזו תלויה התחיה, נקרא זמן התחיה לזו, על שם העצם ההוא. ונודע כי התחיה תהיה בעמק יהושפט סמוך לחומת ירושלים ושם יקומו כל המתים במשפט, ולכן שם העיר ירושלים תקרא אז לזו (ראה רבנו בחיי בראשית כח, יט) כי בה תהיה עיקר תחיית המתים.

סעודה רביעית

כתוב בגמרא (שבת קיט:): לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית. והכי נפסק בטור ובשו"ע (או"ח סימן ש' סעיף א'). וטעם הדבר כתב הבית יוסף (שם) בשם ספר שבלי הלקט (סימן קל) וזה לשונו, אבר יש באדם ונסכוי שמו, ואינו נהנה באכילה אלא במוצאי שבת.

וכתב על כך המטה משה (סדר הבדלה סימן תקי"ג) שהכוונה היא על אותו עצם "לזו של שדרה" הנזכר במדרש (בראשית רבה פרשה כ"ח סי' ג'). והוסיף וזה לשונו, וטעמא דמילתא, כי ידוע שאותו עצם לזו שמה, והוא עיצומו ועיקרו ושרשו וממנו נתהווה האדם בעצם הטיפה. וכאשר ימות האדם, העצם ההוא אינו נימוח ולא נפחת. ואם יכניסו אותו באש אינו נשרף, ברחיים אינו נטחן, בפטיש אינו מתפוצץ. והוא העצם שיש בו קיום נצחי, וממנו יחיה האדם לעת התחייה. והוא המקבל עונג ועונש אחר מיתת אדם, ועצם הזה שרשו ועיקרו מעצם השמים. ואחרי שהאריך עוד בזה הוא מסיים בלשון קדשו, ובכן כל הזהיר בסעודה זו ומשיביע לעצם הזה, יזכה שישביע בצחצחות נפשו בתענוגי רב טוב הצפון לצדיקים ולשובע שמחות, אשר עליהם התפלל המשורר (תהלים טז, יא) תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פיך נעימות בימינך נצח.

שלושת שמותיו

והנה שלושה שמות יש לעצם זו. א) בזוהר הקדוש (הנ"ל) נקראת "בתואל הארמי" על שם שהוא רמאי. ב) במדרש (הנ"ל) נקראת "לזו של שדרה", ולפי המבואר בגמרא (ברכות כח:): נקראת "חוליא קטנה שבשדרה", שח"י ברכות שבתפילת שמונה עשרה נתקנו כנגד י"ח חוליות שבשדרה, וברכת "למלשינים" שהיא הברכה הי"ט, נתקנה כנגד החוליא הקטנה שבשדרה

התשע עשרה. ג) בדברי הקדמונים (כגון ספר שבלי הלקט שבת סימן ק"ל ועוד) מבואר שנקרא "נסכוי", שאינו נהנה כי אם מאכילת מלוה מלכה במוצאי שבת.

הגה"ק מו"ר בעל "בן איש חי" (פרשת ויצא שנה שניה הלכה כ"ז) נתן סימן נאה על שלושת שמותיו של העצם, לכ"ן ראשי תיבות לזו בתואל ונסכוי.

למה ה' משאיר עצם הלז לתחיה

כתב היעב"ץ (בסידור היעב"ץ אחרי ההבדלה) וזה לשונו, אמר יעקב עמדין, מעודי הייתי משתאה ומשתומם על המראה, כשראיתי בספרים מדברים אודות העצם הלז לזו של שדרה, ויש שקראוהו נסכוי שאינו נהנה משום אכילה כי אם מזו הסעודה של מוצאי שבת, ואמרו שממנו בנין גוף האדם, ואך הוא לבדו נשאר בקבר אחרי ריקבון עצמות הגוף, כי ממנו תתחיל התחיה לעתיד שהוא כשאור לגוף כידוע, ולא נודע מה טיבן של שמות הללו שנתנו לו, ומדוע אינו נהנה רק מזאת האכילה בלבד.

יותר מזה גדלה הפליאה כשלמדתי במדרש הנעלם פרשת תולדות (זוהר ח"א דף קל"ז ע"א) שנקרא בתואל רמאה, ואמרו דהוא רמאה מכל שאר גרמי, לפי שאינו סובל טעם מזונות כמוהם, ובגין כך הוא תקיף מכל שאר גרמי, והוא ליהוי עיקרא דגופא אתבני מניה. ומי הרואה מאמר זה ולא יפלא ממנו, מה ענין שם בתואל, ומה דבר הרמאות, ומאי טעמא אהני ליה לרמאה רמאותיה כולי האי. צער גדול היה לי על דבר זה, ובדקתי בספרים פורש אין להם.

ועתה בהיותי עוסק בעניין הראוני מן השמים, שכל ג' שמות הללו (לזו, נסכוי, בתואל רמאה) דבר אחד, וכל דברי העצם אחת הן. הענין הוא שידעו חכמי האמת, אחר שבעלי ההויה עלולים להפסד וכל מורכב מתפרד, אם היה כל גופו של אדם מורכב בשוה, היה מקבל הזנה כולו כאחד, אז בבוא קיצו יתפרד כולו אל חלקיו, ולא ישאר ממנו כלום שיקבל צורת התחיה בגוף הקודם.

אף על פי שהשם יתברך בעל היכולת לברוא אדם מחדש, אבל באופן כזה פנים חדשות היה נחשב, ואין זה הוא הגוף שסבל צער המיתה, כי הוא כלה בעשן ואבק דק, ואם יתהווה עוד גוף, אחר הוא. על כן בהכרח יש עצם קטן הנשאר בגוף, שאינו תחת יד הריקבון ואינו כלה ובלה בקבר, כי הוא יסוד קיים בו מתחילת שורש היצירה, ולא נתהווה מהרכבה (של ארבעה היסודות שמתפרקים במיתתם), ומשתלשל מאב לבן, על כן אין ההפסד שולט בו.

למה הלזו נקרא עצם מרמה

בדרך זו ממשיך היעב"ץ לבאר את הטעם שהזוהר הקדוש מכנה את עצם הלזו בתואר "בתואל רמאה", בדרך גימטריא משולב בפשט, וזה לשונו, וזה שנקרא בתוא"ל גימטריא מ"ת עם הכולל (של בתואל), אבל הוא "רמאה" כי אף על פי שנראה כמת בגוף המת כשאר חלקיו (כשהאדם מת, גם עצם זו נראית מתה, כמו כל חלקי המת), אבל באמת הוא שורש החיים, ולכן הוא חסר אחד ממספר "מת", לרמז על זה שאינו מת אמיתי, ולהפך בגוף חיים הוא. כמו כן רמאי (הוא) מפני שלא נרגש בו שום שינוי מכל שאר חלקי הגוף, שהם נהנים מאכילה, והוא נראה כמרמה אותם, במה שבאמת אינו נהנה כלל מהמזון כאילו הוא מת, וזה מחמת קשיותו ונצחיותו.

כלומר הלזו הוא רמאי משתי סיבות: א) כי הוא מרמה את האדם בחייו שהוא נהנה מן המזון החומרי יחד עם כל הגוף. ב) הוא מרמה במוות שהוא נראה מת יחד עם כל הגוף. כאשר למעשה הוא איננו נהנה משום מזון, ואינו מת אלא נשאר בחיים. רמז על כך "בתואל" גימטריא אחד פחות ממספר "מת", לרמז שהוא רק נראה כמת, אבל למעשה הוא נשאר חי ושלם.

למה נקרא לזו ונסכוי

מוסיף היעב"ץ לבאר לפי זה את הטעם שנקרא לזו ונסכוי. נקרא לזו, שהוא גימטריא "דס" עם הכולל (של לזו), שממנו חיות האדם, ולכן י' פעמים "דס" גימטריא "מת" כמו שנתבאר לעיל, וכן הוא עיקר חיות האדם, (ולכן גם שם העיר שאין אנשיה מתים בה הוא "לזו"). אמנם נחסר ממנו גם כן אחד במספר, להורות על זה כי הוא חי אצל המוות ומת אצל החי. ונקרא גם "נסכוי" מלשון הפסוק כי "נסך" עליכם ה' רוח תרדמה (ישעיה כט, י'), שנראה כנרדם, וגימטריא (של "נסכוי" עולה) "קום", כי אחרון על עפר יקום, וישיג הגוף התחיה על ידו.

הסיבה שנהנה רק מסעודת מלוה דמלכה

לסיום מבאר היעב"ץ את הטעם שעצם זה אינו נהנה רק מהמאכלים של סעודת מלוה מלכה, כי מאחר שהקדוש ברוך הוא בראו כך שלא יצטרך להתקיים ממזון גשמי, אין ביכולתו ליהנות רק ממאכל שאוכלים בלתי לה' לבדו, בלי שום הנאה גופנית, ולכן הוא נהנה רק מסעודת

מלוה מלכה, שסעודה זו האדם אוכל אחרי שכבר שבע בשלש סעודות של שבת קודש, ועיקר אכילתו במוצאי שבת היא לשם מצוה ללוות את השבת ולא לשם תענוג חומרי.

ונעתיק את לשון קדשו של היעב"ץ, אמנם הוא נהנה מסעודה שאין בה אכילה גמורה, דיינו סעודת מוצאי שבת שהיא נאכלת על השובע, ואין אוכלים אותה אכילה גמורה, באופן שאין הנאה מגעת לעצמות האחרים כי אם לזה, כי לא לאכילה הוא צריך, רק מכוונת המצוה הוא נהנה, ולא מגשמיות האכילה, שאיננה נמצאת בכאן ואינה נעשית כי אם לשם מצוה בלבד, ועל כן היא סעודת דוד המלך עליו השלום, שלא היו לו חיים בעולם הזה כנודע, ונקרא חי וקים, ודי בזה למבין.

התחיה מעצם זו שלא נהנתה מאכילת עץ הדעת

הפוסק הגדול רבן של ישראל בעל "פרי מגדים" (משבצות זהב או"ח סי' ש' ס"ק א') מביא את דברי האליהו רבא ביתר ביאור, למה ה' מחייה את הגוף על ידי עצם הלזו וזה לשונו, עיין אליהו רבא (סי' ש' ס"ק ג'), להכי אבר זה אין נפסד וממנו יברא לעתיד לבוא, דאדם הראשון אכל מעץ הדעת ונהנו כל האברים, (לכן) נגזר עליהם לעפר תשוב. מה שאין כן אבר זה, אין לו הנאה כי אם מסעודת מוצאי שבת, ובערב שבת לא נהנה, לכך קיים.

ובספר חנוכת התורה (השל, סי' ר"ט, נדפס תר"ס) כתב וזה לשונו, איתא בכמה דוכתי שהתחיה שתהיה לעתיד, תתחיל מאבר אחד שיש באדם ששמו נסכו. וצריכים לדעת מפני מה כל העצמות נרקבים זולת עצם זה. ויש לומר דהנה הפוסקים הביאו טעם לסעודת מלוה מלכה, מפני שהעצם ששמו נסכו אינו נהנה משום אכילה שאדם אוכל רק מן האכילה של מוצאי שבת.

והשתא ניחא, דהנה כאשר אכל אדם הראשון מעץ הדעת טוב ורע גרם מיתה לעולם, וכל האברים שנהנו מאותה האכילה כולם מעותדים למיתה. נמצא שהאבר הנוכח לעיל שאין לו הנאה כי אם מאכילה של מוצאי שבת, אם כן אותו האבר לא נהנה כלום מאכילת אדם הראשון, דהא בו ביום שנברא חטא וזה היה בערב שבת, משום הכי לא שייך בו מיתה ואינו נרקב.

וכן כתב הגר"א בספר יהל אור (פרשת תרומה קנ"ב סוע"א) וזה לשונו, והלזו של אדם לא טעם מעץ הדעת טוב ורע ולכן נשאר בסטרא טבוב. עכ"ל. וכן כתב במאור ושמש (פרשת ויחי ד"ה ונראה) זה לשונו, והנה באדם יש עצם קטן הנקרא "לזו" שלא נהנה מעץ הדעת, לפי שאין

לו שום הנאה ממאכל כל ששת ימים רק מסעודת מוצאי שבת כידוע, והוא חי לעולם וממנו יהיה תחיית המתים לכל הגוף לעתיד לבוא.

מקומה של עצם הלז

אודות מקומה המדויק של עצם הלז בגוף האדם, נחלקו בזה המפרשים, יש אומרים שעצם זה נמצאת בקצה התחתון של עמוד השדרה. ויש אומרים (האר"י בספר הליקוטים, ויצא, עה"פ ויקח מאבני המקום) שעצם זה נמצאת במקום קשר של תפילין.

"וַיֵּעַר יִצְחָק" (כה, כא)

יצחק הרבה תפילה כי נתקדש בעקידה ואינו יכול ליקח שפחה

"וַיֵּעַר" כמו ויחתר (וזהר ח"א דף קלז ע"א. וע' אגרא דכלה מדנוב, כאן), שהיה כחותר בתפילה, כמרא שחותר בה בקיר לפתוח פתח.

ויש לשאול מדוע הִרְבָּה יצחק בתפילות ובתחנונים כדי שרבקה תפקד, הן היה יכול לקחת שפחה, כמו שעשה אברהם אבינו, והביאור הוא, כי מאז שעלה יצחק אבינו לעקידה נתקדש, לפי שהיה עולה תמימה, לכן לא היה יכול לקחת אשה מהשפחות, כדין כהן שאסור בשפחה, וכמו שאסור היה לו לצאת לחוץ לארץ.

"וַיֵּעַר יִצְחָק" (כה, כא)

מה הזכות שנולדו לרבקה בנים

אמרו רבותינו (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"ב), שיצחק הוליך את רבקה להר המוריה, והתפלל שם לנוכח אשתו שיפקדו בבנים, ועל ידי זה נתרפאה רבקה.

ואם תאמר מדוע לא עשה יצחק שינוי השם לרבקה, כמו שנעשה לשרה שנשתנה שמה משרי לשרה ואז ילדה, ככתוב בקהלת רבה (פרשה ה' סי' ו')? התירוץ הוא, כי רבקה אמנו אין אפשרות לשנות את שמה, שיצחק אבינו אמר לה', לשרי נתת את האות ה' משמך, וכן לאברהם, אבל לרבקה כבר יש את האות ה' בסוף שמה, ואם כן אי אפשר להוסיף לה אות זו. ומכל מקום יש בה מעשים טובים כשם שהיו בשרה אמי, ואני בשינוי מקום מרפא אותה, לכן הבאתיה להר המוריה, שהוא מקום העקידה, ובו נתבשר על לידת רבקה, וזה שער השמים, וקיבל השם יתברך את תפילתם.

"וַיַּעֲתֶר יִצְחָק לְה' לִנְכַח אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

סגולה ליזכות לילדים לכונן למלוי שם שד"י

פרש"י (כאן, ומקורו מבראשית רבא פרשה ס"ג סי' ה') זה עומד בזוית זו וזו עומדת בזוית זו ומתפללים. והנה ביאר המהרש"א (יבמות סד.) שעשו כן, בכדי שיוכלו להתפלל בכוונה גדולה. ברם קשה, מנין שכך עמדו והתפללו, אולי עמדו בשדה או באמצע הבית?

אלא ידוע שבתחילה גודל העולם היה ט"ו פרסאות, כמו שנאמר, כי ב"יה" ה' צור עולמים (ישעיה כו, ד) ב"יה" פרסאות העולה ט"ו, ברא ה' את העולם. ואחר כך נמתח העולם לת"ק פרסאות, עד שאמר ה' לעולמו די בכח שם שד"י, כי מילוי השם שד"י כזה שי"ן דל"ת יו"ד חשבנו עולה גימטריא ת"ק, ולכן התפשט העולם עד ת"ק פרסאות.

והיות וידוע שהאדם נקרא עולם קטן (מדרש תנחומא פקודי סי' ג). לכן סגולה ליזכות לילדים, לכונן למלוי השם "שדי" כזה, שי"ן דל"ת יו"ד שעולה גימטריא ת"ק, שהוא כמספר "פרו ורבו", וגם מספרה כולל גימטריא רמ"ח אברים של איש, ורנ"ב של אשה, שיחדיו הם ת"ק. וזהו שנאמר, בצל "שדי" יתלונן (תהלים צא, א). כי מילוי שד"י הוא אותיות יתלונן, שהאות ד' מתחלפת באות נ' באותיות דתלנ"ט.

ולפי זה יצחק ורבקה כשהתפללו ליזכות לילדים זה עומד בזוית זו, היינו אות י' בתחילת שם של יצחק והתפלל, וזו באות ה' מרבקה מזוית זו שניה, ביחד אותיות י"ה. ובאמצע שמותיהם ישנן האותיות **צח"ק רב"ק** שעולים גימטריא ת"ק, ועם י"ה הכל יחדיו עולה גימטריא **תפילה**. וכווננו את הכוונה הנזכרת במילוי שם שד"י וזכו לילדים.

ולכן נולדו להם שני ילדים כנגד האותיות י"ה, יעקב אבינו נולד כנגד העולם הבא, הרמוז באות י', ועשיו נולד כנגד העולם הזה, הנרמז באות ה'. ולכן חלקו יעקב ועשו את שני העולמות (כדאיתא בזהר הקדוש ח"א קמ"ג ע"ב), שיעקב נטל את העולם הבא, ועשו נטל את העולם הזה כנגד אות ה'.

ולזה אמרו (שו"ע סי' א' סעיף א') שיכוון אדם בשוית ה' לנגדי תמיד, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כישיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול וכו'. ולאור האמור כוונת "שוית" היות ויש בה שם "הויה", ממילא המכוון בה תמיד, יראה בשם הויה ששם אל מול עיני רוחו, את האות י' לימינו ואת האות ה' לשמאלו. וזה רמוז במאמר

חז"ל הרוצה להחכים ידרים (זוהר ח"א דף כ"ו ע"ב) היינו כנגד אות י' שבחכמה. ואומר, להעשיר יצפין (זוהר שם) היינו, כנגד אות ה' הרומזת לעולם הזה. וזה גם רמוז בלשון הפסוק, אורך ימים בימינה (משלי ג, טז) היינו כנגד אות י' עולם הבא. והמשך הפסוק, בשמאלה עושר וכבוד (שם) היינו כנגד אות ה' עולם הזה.

וכן נרמז גם בפסוק, לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו (קהלת י, ב). ובבואנו הלום עוד יש לרמוז, "לב חכם לימינו" לפני אותיות "לב" מימין נמצאות האותיות אך והמילה "אך" דרכה "למעט", לרמז שמי "שממעט" עצמו דהיינו מי שהוא עניו, נקרא חכם. ואילו "לב כסיל לשמאלו" אחרי אותיות "לב" בצד שמאל נמצאות האותיות גם והמילה "גם" דרכה לרבות, לרמז שמי "שמרבה" עצמו, דהיינו מי שהוא שחס ושלום גאוותן, נקרא "כסיל".

וכן אברהם אבינו התפלל ששרי תלד, והוסיף השם את האות ה' על שמה, ונקרא שמה "שרה" (כדלעיל יז, טו) שעולה מנינו כמספר "תפילה" וזכה לילדים.

"לִנְכַח אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

פירוש לנכח אשתו

פשט המילים "לנכח אשתו" הוא שיצחק עמד בזוית זו ורבקה בזוית זו והיו מתפללים יחדיו להשם כדי להפקד בבנים, כאשר ביאר רש"י במקום. אולם ה"קמח"י (הרד"ק כאן) פירש לנכח אשתו, שהיתה אשתו נגדו בעת תפילתו כדי שיכוין ליבו עליה כי עקרה היא. והיינו כענין שנאמר באלישע, וישם פיו על פיו (מלכים ב, ד, לד), שתקבל תפילתו בכונה יותר על הילד כשישכב עליו ויגהר עליו.

ועוד ביארו במדרש בראשית רבה (פרשה ס"ג ס"ה) שיצחק היה מתפלל ואומר, כל בנים שאתה נותן לי יהיו מן האשה הזו, וכן היא היתה מתפללת שהבנים שיהיו לי יהיו מהאיש הזה וזה הפירוש לנכח אשתו.

"לִנְכַח אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

למה יצחק לא הזכיר את שמה של רבקה

יש להתבונן מדוע יצחק אבינו לא הזכיר את שמה של רבקה בתפילתו, ועוד מדוע התפלל יצחק דווקא לנוכח אשתו, ולא התפלל בנפרד במקום אחר?

והענין יתבאר על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל בתלמוד (ברכות לד.) שהמבקש רחמים מה' על חברו בפניו, אין צריך להזכיר את שמו, כמו שכשהתפלל משה רבנו על מרים אמר, אל

נא רפא נא "לה" (במדבר יב, יג), ולא התפלל "אל נא רפא נא למרים" היינו מפני שהתפלל לפניו, לא הוצרך להזכיר את שמה. וכן בפסוק, וירא אליו ה' (בראשית יח, א) לא נאמר וירא אל אברהם, אלא וירא אליו. ופירש רש"י ז"ל (שם) וזה לשונו, לבקר את "החולה". עד כאן. הנה שכתב רש"י "החולה" ולא כתב "אברהם", לרמוז לנו, שאין צורך להזכיר את שם החולה כשהוא לפניו.

והטעם לזה, כי אולי הגורם למחלה הוא שמו של החולה, כי יש על השם הזה אלו גזירות, ולכן מן הראוי שלא להזכיר את שם החולה בתפילתו היות ויכולים לקטרג על שמו, שעליו כבר נגזרה הגזירה ואי אפשר לבטלה. ולכן טוב להתפלל על יד החולה ובאופן הזה אין צורך להזכיר את שמו. ומשום כך התפלל יצחק בנוכחות אשתו, כדי שלא יצטרך להזכיר את שמה. ובפרט שברבקה היתה בעיה נוספת, הן אביה לבן רשע גדול היה, והזכרת שמו יכולה היתה לגרום קטרוג. לכן יצחק התפלל עליה באופן שאינו צריך להזכיר את שמה, וזהו שהתפלל "לנוכח אשתו", שאז כאמור אין צריך להזכיר את שם החולה. (חתם סופר בס' תורת משה, עה"פ ויעתר לו).

"לנכח אשתו" (כה, כא)

"לנוכח אשתו" כדי שיוושע בזכותה

טעם נוסף שיצחק התפלל "לנכח אשתו", משום שהיה שפל בעיני עצמו, ועל כן סבור היה שאין זכותו מספיקה כדי שתתקבל תפילתו לפני ה' יתברך. לפיכך התפלל דוקא "לנוכח אשתו" כדי שיוושע בזכותה. ועם כל זה דרשו בתלמוד (יבמות סד. הובא ברש"י כאן) "ויעתר לו יהוה", לו ולא לה, מכאן שהתפילה התקבלה דוקא בזכותו, משום שהוא צדיק בן צדיק.

"לנכח אשתו" (כה, כא)

יצחק אבינו קיבל עליו לאמר "נשמת כל חי" זוכה לילדים

מהי התפילה שהתפלל יצחק לנכח אשתו, כדי שתפקד בזרע של קיימא? סוד זה מתבאר מתוך דברי הבן איש חי זיע"א (שנה ב' תולדות סעיף ג') בשם רבי יהודה החסיד, שכתב שאם אדם נמצא באיזו צרה חס ושלום, יקבל עליו שאם ינצל מהצרה יאמר "נשמת כל חי" וינצל. ע"ש. [ונהגו לעשות כן בעשרה בסעודה]. וכתב ששמע רמז לכך בפסוק, ויעתר לה' יצחק לה' "לנכח אשתו", "לנכח" ראשי תיבות לאמר נשמת כל חי, "אשתו" ראשי תיבות תברך את שמך ה'

אלהינו ורוח. עד כאן. לפי זה יוצא, שיצחק אבינו כאשר ראה שאין לו ילדים קיבל עליו לאמר "נשמת כל חי" ובזכות כך השם שמע לתפילתו וזכה לילדים.

ולכן זה הטעם למה שהשמות של יצחק ורבקה מרומזים בנשמת כל חי. שכך ככתוב שם:
בפי ישרים תתרומם,

ובשפתי צדיקים תתברך,

ובלשון חסידים תתקדש,

ובקרוב קדושים תתהלל.

"לְנִכְחַ אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

יצחק ורבקה התפללו תקט"ו תפילות

יצחק ורבקה התפללו תקט"ו תפילות כמנין הגימטריא של שמותם "יצחק רבקה", ואכן נענו בתפלתם. אמנם משה רבנו התפלל תקט"ו תפילות כדי שיכנס לארץ וכמו שאמרו במדרש רבה (פרשת וזאת הברכה) ולא נענה. והטעם שהם זכו שתתקבל תפלתם, היות והם התפללו ל"נכח" ראשי תיבות לנפשות כללות חיות, התפללו על כללות עם ישראל שכל העקרות יפקדו וילדו, לכן נענו, ואילו משה התפלל בתפילה זו רק על עצמו.

"לְנִכְחַ אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

התפלל יצחק שבנו יולד במזל חנכ"ל

בספר פרח שושנה (קריספין, כאן) מבאר ששמע ממוהר"ר ימין אריואה זלה"ה שפירש, ידוע שישנם שבעה כוכבי לכת שראשי תיבות שמותם הוא, שצ"ם חנכ"ל, שצ"ם שבתאי, צדק, מאדים, הם דינא קשיא גבורות, ומי שנולד בהם יהיה עני מסכן וטיפש. חנכ"ל חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ומי שנולד בהם, יהיה מזלו משובח עשיר וחכם, כי הוא בחסדים. ויצחק התפלל שבנו יולד במזל חנכ"ל, לכן כתוב "לנכח" אשתו, לנכח הן אותיות חנכ"ל.

"לְנִכְחַ אֶשְׁתּוֹ" (כה, כא)

לנכח ר"ת נזי כ"ח ח'כמה

עוד אפשר לפרש "לנכח" על פי המשנה (עדיות פ"ב מ"ט), האב מזכה לבן בנוי בכח בעושר ובחכמה. וכפי שמסביר שם רבנו עובדיה מברטנורא, לפי שקרוב טבע הבן להיות דומה לטבע האב, ומעביר האב לבנו את המעלות הללו.

זמובא בספר ומתוק האור (תולדות עמ' קפ"ג), שאת זה ביקש יצחק "ויעתר יצחק לה' לנכח" ר"ת נוי כח חכמה, שיזכו לבן אשר יעברו בו המעלות הללו (ויש להוסיף שאת מעלת העושר לא ביקש, לפי שהעושר יגיע ממילא לבנו, כשירשו). וזה שדרשו רבותינו (בראשית רבה פרשה ס"ג ס"ו ו') שכאשר רבקה ראתה בהריונה שכשמגיעה ליד בתי מדרש התינוק רוצה לצאת, וכשמגיעה ליד בתי עבודה זרה גם כן רוצה לצאת, אמרה תינוק כזה אין לו חכמה ו"אם כן למה זה אנכי" (בראשית כה, כב) "כן" ר"ת כח נוי, דהיינו אם כן הוא שזכה בני ב"כח ונוי" אך לא זכה ל"חכמה" אין הדבר שווה כלום, ולכן "ותלך לדרוש את יהוה" (שם, שם).

"לנכח אשתו" (כה, כא)

לנכח אשתו תפילה שלמה

כשאדם רואה שחברו חולה, לא די שיברכו שיהיה לו רפואה שלימה ודיו, אלא צריך הוא להתפלל עליו תפילה ממש, שיאמר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו וכו'. ואפילו שפעמים די בברכתו הקצרה שהיא מתקבלת, כגון ביום שיש שעות טובות, מכל מקום ראוי לאדם להתפלל כנגדו תפילה גמורה. וזאת היות והבן איש חי מסביר שכאשר מתפללים עושים כלי לישועה, ואז האדם זוכה לישועה שלימה לא זמנית, ולכן "לנכח אשתו" היינו שהתפלל תפילה שלימה שמיחדת עבורה, לעשות כלי מיוחד לאותה תפילה.

ובפרט אם התפילה היא בדמעות, כמו שכתוב שערי דמעה לא ננעלו (ברכות לב:), וכמו שכותב החתם סופר שהתפילה בדמעות קורעת את כל הרקיעים ופותחת השערים, היות והדמעות הן כמו מים שמחלחלות מתחת לדלת ונכנסות, ואין צורך לדפוק על הדלת ולהמתין שתפתח הדלת. כך הן הדמעות, נכנסות היישר פנימה ללא "יפתחו" את הדלת.

סגולה שכל הילדים יהיו תלמידי חכמים

אברך אחד סיפר, שאחד מגדולי הדור בא לברית המילה של בנו, אולם היות והיו מדרגות המוליכות אל האולם, ואותו גדול אז היה זקן מופלג ולא יכל לעלות המדרגות, ולכן נמנע ממנו להגיע לברית. ובראותו את צערו של בעל הברית אמר, לפחות אתן לך עצה טובה שקבלתי מאבותי ואבותי מאבות אבותי, סגולה שיהיו כל הילדים תלמידי חכמים, כאשר תאמר בכל בוקר "ונהיה אנחנו וצאצאינו" וכו', תכוון בכוונה שלימה על כל בן ובן בפרטות ממש, שמו ושם אמו ותראה פלאות... ומספר האברך, שאת הסגולה אימץ אל ליבו בשתי ידיו, וכאשר אמר כן היה, וזכה שכל בניו יצאו תלמידי חכמים.

עדויות על דמעות שפעלו ישועות

אחד החכמים מספר, כשלמדתי בתלמוד תורה "עין חיים", בוקר אחד באנו לתלמוד תורה, ואמרו שהגאון ר' איסר זלמן מלצר לא ישן כלל וכל הלילה התפלל. וסיבת הדבר היות ובלילה באה אשה לביתו בוכיה, שהיות ואין לה ילדים זמן רב חוששת היא עד מאוד שמא בעלה יגרשה, והאשה מררה בככי רב. הדבר נגע ללבו של הרב, ועל כן הניח את לימודו וכל הלילה התפלל עליה. והנה לימים בזכותו נפקדה בבנים...

פעם כאשר היינו אצל הצדיק המלובן כמוה"ר האדמו"ר ר' מאיר אבוחצירא זצוק"ל, אמר לנו תאמינו לי שבכל יום אני מוריד על הילדים, כוס דמעות, כדי שנוכה שילכו בדרך ה' ויהיו תלמידי חכמים.

המקובל האלהי הרב שאול דוויק הכהן בעל השד"ה, בכל בוקר בברכת אהבת עולם, כשהיה אומר "והאר עינינו בתורתך" וכו', היו מוצאים אצלו בריכה של דמעות.

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ" (כה, כב)

המשקיע מעייניו בהבלי עולם הזה אי אפשר שיהא דבוק בשכינה

פירש רש"י (כה, כב) שהיו יעקב ועשו מתרועצים זה עם זה ומריבים בנחלת שני עולמות. ואמרו (עי' תנא דבי אליהו זוטא פ"ט, וזוה"ק ח"א קמ"ג ע"ב) שלבסוף נתפשרו שעשו נטל חלקו בעולם הזה ויעקב נטל את חלקו בעולם הבא. ודע לך כי מאז נפרדו דרכיהם זה מזה, ואי אפשר לתפוס את החבל בשני ראשיו, כי המשקיע מעייניו בהבלי עולם הזה, אי אפשר שיהא דבוק בשכינה ובדברים נעלים יותר.

ואין הכוונה חס ושלום שהצדיקים אין להם שפע רב בכריאות גופא ונהורא מעליא, הלילה מלומר כדבר הזה, כי אדרבה, העובד ה' זוכה שטוב חלקו בעולם הזה כדי שיוכל לעבוד בהם את ה'. אלא שהוא יודע שכל הטוב והחסד אינם תכלית בפני עצמם, רק הם אמצעים שעל ידם יוכל לעבוד את בוראו במנוחת הנפש והרחבת הדעת ללא הפרעות. לעומתו, הרודף אחר תאוותיו, לא יוכל לזכות לכתרה של תורה ועבודה. כמו שכתב בחובות הלבבות (שער חשבון הנפש פ"ג) ישתדל להוציא אהבת העולם הזה מלבו ולהגביר אהבת העולם הבא וכו', וכבר אמר אחד מן החכמים, כשם שלא יתחברו בכלי אחד המים והאש, כן לא תתחבר בלב המאמין אהבת העולם הזה ואהבת העולם הבא.

והנה אם היינו שואלים את דעת הבריות, מה יהא בסופם של "נערים" אלו, אזי יענו כולם ויאמרו, עשו שיצא לעבודת השדה, יצליח במלאכתו ויתעשר, אולם יעקב יהא דל ועני, שהרי "בטלן" הוא, יושב אהלים ואינו שולח ידיו במסחר ומהיכן יחיה... אמנם בסופו של דבר, זכה יעקב בברכות אביו ל"טל השמים ומשמני הארץ", בגשמיות וברוחניות, וישראל עושה חיל, ללמדנו שאין הפרנסה והעשירות תלויה בהשתדלות כלל, אלא יעקב ששם מבטחו באלהיו זכה לרוב סייעתא דשמיא ברוחניות ובגשמיות והיה ה' מבטחו.

למצוא חן בעיני "אדוני" היא השכינה הקדושה

וכתב הרב הקדוש הקדושת לוי זי"ע (וישלה ד"ה מי לך כל המחנה) עיין בבעל הטורים, כי יעקב לקח לעצמו את העולם הבא, ועשו לקח את העולם הזה (וכך אמרו בבראשית רבה פרשה ס"ג). והגם שאנו רואים כי יש בישראל גם כן עשירים? אמנם כל העשירים כולם הם מלאים יגון ואנחה, כאשר אנו רואים בחוש העין, ואין להם עולם הזה. והוסיף הרב וזה לשונו, אמנם אותם העשירים העובדים את בוראם מתוך עושרם, יש להם תענוג מתוך עושרם, כי עולם הזה שבא מן עולם הבא (כגון שהוא תומך תורה וכיוצא בזה) את זה לקח יעקב. וזהו "למצוא חן בעיני אדוני", כי אדוני סתם הוא השכינה.

הקדוש ברוך הוא מפרנס את האדם

פעם בכה בעל עגלה לפני מורנו ורבנו החפץ חיים זי"ע שהסוס שעמו היה מנהיג את עגלתו נפל ומת, ובזה איבד את מקור פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו. נענה לו החפץ חיים ואמר, אכן, לך נאה לבכות, לך יאה למרר בככי, כי אם הינך חושב שהסוס הוא זה שפרנס אותך עד היום, אכן במות המפרנס ראוי לבכות. אך אם אתה שומע לי, תאמין שכל פרנסתך היא מידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, אז תבין, כי מה לך אם הסוס חי או מת, הלא אינו כי אם אמצעי ואין לו כל השפעה על מצב פרנסתך. (הובא בספר שער הבטחון עמ' קי"ב).

ולאו דווקא בסוס הדברים אמורים, אלא כל איש בפרנסתו שלו, זה במקצוע זה במשלח ידו, זה בכשרונותיו זה בעסקו, כל אחד יכיר היטב כי כל אלו אינם מפרנסים אותו, אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, ואם מת שליח אחד, מיד ישלח הקדוש ברוך הוא שליח חדש.

"אף חכמתי עמדה לי" א"ף ר"ת א'מונה פ'שוטה

והעיקר שיחיה אדם תמיד באמונה פשוטה ותמימה, וכמו שאמר הרב הקדוש רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, כי שלמה המלך החכם מכל האדם אמר, "אף" חכמתי עמדה לי (קהלת ב, ט), ומהי חכמתו? "אף", שהוא ראשי תיבות אמונה פשוטה, "חכמה" זו עמדה לו.

משל הבינור

וזכמו שפירש הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע (יערות דבש סוף דרוש ט"ו ד"ה ודע) את הפסוק, אפתח בכינור חידתי (תהלים מט, ה), שקשה הן לא מציינו שום חידה במזמור זה, ומהו אומרו "חידתי"? אלא החידה הסתומה היא הקושיא שכל איש מקשה על חבילת היסורים שלו, מדוע נגזר עליו לסבול כל כך הרבה ייסורים ומכאובים, על זה אמר "בכינור חידתי", כי נודע שבכינור כאשר דוחקים את המיתרים נשמע קול, וככל שידחקו יותר את המייתרים, כך ישמע קולם ביתר שאת. כן הדבר בבן אדם, ככל שסובל דוחק וצער ויגון, יותר ריחו נודף ונשמתו מאירה, ככינור המשמיע קול חזק וערב יותר ככל שדוחקים יותר במיתרים, ולכך אמר בכינור חידתי.

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם בֶּן לָמָּה זֶה אֲנִי וַתִּלְכְּ לְדָרֶשׁ אֶת יְהוָה" (כה),
(כב)

הטעם שהתרוצצו בבטן רבקה כי שערותיו של עשו היו עוקצות את יעקב, ולכן ברח יעקב והתרחק

הטעם למה התרוצצו יעקב ועשו בבטן רבקה, מפרש רש"י (ד"ה ויתרצצו) שהיו מריבין על נחלת שני עולמות (וכך הוא במדרש אגדה, בובר, פרק כ"ה סי' כ"ב).

אבל בפירוש הטור הארוך על התורה (כאן, נדפס מכת"י, בהוצאת פלדהיים, תשס"ו) כתב טעם נפלא עד מאד, לפי שעשו היה איש שעיר, ויעקב היה איש חלק בלא שערות ושערותיו של עשו עוקצות ליעקב, לכך ברח יעקב מפניו עד כאן. היינו שהתרחק מלנגוע בגופו של עשו כדי שלא יעקוץ אותו. וכתב הטור שטעם זה הוא לפי הפשט הפשוט.

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקַרְבָּה וַתֹּאמֶר אִם בֵּן לְמָה זֶה אֲנֹכִי וַתִּלְךְ לְדַרְשׁ אֶת יְהוָה" (כה),

(כב)

מה באה התיבה "את" לרבות

ברש"י, "ויתרצצו", רבותינו (בראשית רבה פרשה ס"ג סי' ו') דרשוהו לשון ריצה, כשהייתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר, יעקב רץ ומפרכס לצאת, וכשעוברת על פתחי עבודת כוכבים עשו מפרכס לצאת.

איתא בתלמוד (ב"ק מב:), שמעון העמסוני היה דורש כל אתין שבתורה לרבות. דהיינו כל מקום שכתובה בתורה המילה "את", היה דורשה שבאה להוסיף איזה דבר על הפסוק. כיון שהגיע לפסוק, את ה' אלהיך תירא (דברים ו, יג) פרש, היינו שפרש מדרכו לרבות את המילה "את", היות ובפסוק זה שכתוב חיוב יראה מהבורא יתעלה, כיצד שייך לרבות עוד מישוהו בנוסף לכבודו של המקום ברוך הוא, שגם אותו יש לירא? עד שבא ר' עקיבא ודרש, את ה' אלהיך תירא, לרבות תלמידי חכמים.

על פי זה ביאר הגר"א (מובא בפניני דניאל, פלבני, כאן) את דברי רבקה, "אם כן למה זה אנכי ותלך לדרוש את יהוה" שחשבה שיש לה רק עובר אחד במעיה, ולכן כשראתה שכשהיא מגיעה ליד בית מדרש רוצה לצאת וכשמגיעה ליד בתי עבודה זרה גם רוצה לצאת, אמרה שמא חס ושלום ישנן ב' רשויות. והיינו "ותאמר אם כן למה זה אנכי", הן נאמר בתורה שיש רק רשות אחת בפסוק "אנכי" ה' אלהיך (שמות כ, ב), ושאלה "אם כן" שמתרוצצים ב' התרוצצויות, למה זה "אנכי" למה יש רק רשות אחת כנאמר ב"אנכי". "ותלך לדרוש" בבית שם ועבר, "את יהוה" שאלה בבית המדרש, האם התיבה "את" הכתובה כאן, באה לרבות חס ושלום עוד רשות. ובבית שם ועבר ענו לה "שני גויים בכטנך", באמת יש רשות אחת, אלא שבכטנך יש שני וולדות האחד צדיק והאחד רשע.

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקַרְבָּה וַתֹּאמֶר אִם בֵּן לְמָה זֶה אֲנֹכִי וַתִּלְךְ לְדַרְשׁ אֶת יְהוָה" (כה),

(כב)

מה גרם לרבקה להיבהל כל כך

שמעתי ממו"ר חכם יוסף עדס זצוק"ל, בתחילה חשבה רבקה אמנו שיש בכטנה רק עובר אחד. וכשראתה שכשעוברת על פתח עבודה זרה היה מפרכס לצאת, וכשעברה על פתח בית המדרש גם פרכס לצאת, חשבה בלבה שמא העובר הזה הפכפך, חלקם של מצוות מקיים

ובחלקם מזלזל. אמרה, זה הכי קשה, הן אם הוא רשע, עדיין יש צד שיחזור בתשובה, אבל צבוע, רמאי, אין לו תקנה, ולא כדאי להשאיר. לכן "הלכה לבית המדרש", הכוונה, שנפסק שאסור לאדם לגזור ציפורניים ולזרוק אותן לריצפה, שמא תעבור אשה מעוברת ותדרוך עליהן ותפיל את פרי בטנה, כדאיתא במסכת נדה (דף יז.), אולם בבית המדרש שאין נשים עוברות, שם מותר הדבר, שאין לחשוש להפלת עובר, כדאיתא במועד קטן (יח.) וכדפסק הכי המשנה ברורה (סי' ר"ס ס"ק ו). על כן אמרה רבקה, הן בבית המדרש מותר לזרוק ציפורניים, כי "אשה בעזרה מנין", אלך לבית המדרש ואדרוך על הציפורניים, והילד הזה יפול, שעדיף שימות ולא יולד "הפכפך".

ובמטרה זו הלכה רבקה לבית המדרש של שם ועבר, אולם כשראו אותה שם ועבר, שאלו אותה מדוע באת היום, סיפרה להם רבקה את הצרות שיש לה. והם אמרו לה, נדרוש את ה'. ומן ה' השיבוה "שני גיים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר", אין לך ילד צבוע, אלא שני ילדים לך, האחד צדיק והאחד רשע. אז נחה דעתה, הן אפשר להסתדר עם שניהם, שבוודאי הצדיק הוא ברכה שאין כמותה, אלא אף עם הרשע, אפשר שיום אחד ישוב בתשובה. אבל אם האחד הפכפך, זו הצרה הכי גדולה.

למדנו מכאן כמה צריך להיות אמיתי בדרך ה', ולהתרחק מלפסוע על שני הסעיפים ולאחוז גם מעבודת ה' וגם מעבירות, חס ושלום.

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקַנְיָה וַתֹּאמֶר אִם בֶּן לְמָה זֶה אֲנֹכִי וַתִּלְךְ לְדַרְשׁ אֶת יְהוָה" (כה),
(כב)

יעקב אבינו היה מוכן לוותר אפילו על לימוד תורה מפי המלאך רק שלא יהיה בכפיפה אחת עם עשו

הגאון רבנו עובדיה יוסף זצ"ל הקשה בשם רבי יששכר דב מבעלזא על רש"י (כאן) שפירש כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר, יעקב רץ ומפרכס לצאת, עוברת על פתחי עבודה זרה, עשו מפרכס לצאת. וקשה, הן אפשר להבין שעשו התרוצץ וביקש לצאת, היות ונמשך אחר עבודה זרה ובטן אמו לא היתה לו עבודה זרה. אבל יעקב למה ביקש לצאת, הרי גם בבטן אמו למד תורה מפי המלאך, כפי שאמרו בתלמוד (נדה ל): שכאשר התינוק במעי אמו מלמדים אותו את כל התורה? ותרין, שיעקב אבינו היה מוכן לוותר אפילו על לימוד תורה מפי המלאך, אם צריך הוא לשכון בכפיפה אחת עם עשו...

"שני גוים בבטןך" (כה, כג)

שני גוים אלו אנטונינוס ורבי שלא פסק מעל שלחנם לא צנון ולא חזרת

כתב רש"י (כאן, ומקורו טהור מברכות נו:): הפסוק נקרא "גויים" (קרי), אולם הכתיבה של הפסוק הוא "גיים" (כתיב), וזאת בכדי ללמדנו, שעתידיים לצאת מרבקה שני "גוים", אלו אנטונינוס ורבי שלא פסק מעל שולחנם צנון וחזרת.

הגמ' בעבודה זרה (דף י). מתארת בהרחבה שאנטונינוס היה מתייעץ תדיר עם רבי, ושם בגמרא (בע"ב) שאנטונינוס היה לומד תורה אצל רבנו הקדוש ועשה מערה מפתח ביתו עד ביתו של רבנו הקדוש וצוהו אנטונינוס שלא יהיה שום אדם אצלו בבואו ללמוד אצלו, כדי שלא יודע שהוא מלמדו תורה. ובתוס' השלם (ע"ז דף י' ע"ב ד"ה אמר ליה) בשם רבי אליעזר מגרמייזא, שלצורך כך שמו ביניהם סימנים "צנון" ו"חזרת", החזרת בהיותה על שולחנו של רבי, היתה סימן "חזור" לאחוריק (בדומה למילה "חזרת") שהיא מורה שיש אצלי אנשים, ובהיות רבנו הקדוש לבדו בביתו ואין איש עמו, היה שם על שולחנו "צנון" מלשון כ"צנה" רצון תעטרנו, כלומר בוא אצלי ואל תירא כי אין איש.

ועוד כתבו התוספות, הצנון דרכו להיות תחת האדמה ואינו נראה ממנו אלא העלים בלבד ואילו החזרת להפך, כולה נראית על הארץ, לרמוז כי היו מדברים על שלחנם בחכמה בנגלה ובנסתר.

זכה ללמוד מרבי לפי שינק מאמו של רבי

כתבו התוס' (שם ע"ז דף י' ע"ב ד"ה אמר ליה) בשם המדרש, מדוע זכה אנטונינוס ללמוד תורה מפי רבנו הקדוש, לפי שכשנולד רבי גזרה מלכות רומא על ישראל שלא למול, ואביו ואמו של רבי מלוהו. שלח הקיסר והביאו לרבי ואמו לפניו (להענישם על שעברו על דברו). והחליפתו אמו באנטונינוס והניקה אותו, עד שהביאתו לפני קיסר ומצאוהו ערל ופטרום לשלום. ואמר אותו הגמון, אני ראיתי שמלו את זה (את רבי) אלא הקדוש ברוך הוא עושה להם נסים בכל עת ובטלו הגזרה. ואמרינן נמי בירושלמי, שלסוף למד אנטונינוס תורה ונתגייר ומל עצמו. עד כאן דברי התוס'.

מעשה רבי ואנטונינוס בהרחבה

מעשה זה מובא באריכות בספר מנורת המאור (סימן פ"ג פרק ב', נר ג' כלל א' חלק ב' פ"ב) תנו רבנן, פעם אחת גזרה מלכות עכו"ם (רומי) גזירה על ישראל שלא למול את בניהם,

ובאותו זמן נולד רבנו הקדוש, ואמר רבי שמעון בן גמליאל אביו, הקדוש ברוך הוא ציוונו למול ורשעים הללו גזרו עלינו שלא למול, כיצד אנו מבטלים גזירותיו של הקדוש ברוך הוא ונקיים גזרתו של אותו מלך?! מיד עמד רבי שמעון בן גמליאל ומל את בנו, כשהודיעו הדבר לפני השר שהיה בעיר, שלח וקרא את רבי שמעון בן גמליאל, אמר לו, מפני מה עברת על גזירתו של מלך ומלת את בנך? אמר לו, כך ציוונו הקדוש ברוך הוא. אמר לו השר, הרבה כבוד יש לי עליך שאתה ראש לאומתך, אלא גזירתו של מלך היא ואיני יכול להניחך. אמר לו, ומה אתה מבקש? אמר לו אני רוצה שנשלח אותך אצל המלך, ומה שהוא רוצה לעשות יעשה. אמר לו, עשה כל מה שאתה חפץ.

מיד שלח את רבנו הקדוש ואת אמו והלכו כל היום בדרך. לערב הגיעו למלון בית אביו של אנטונינוס, ואותו הזמן נולד אנטונינוס. נכנסה אמו של רבי אצל אמו של אנטונינוס, אמרה לה, מה טיבך? אמרה לה, כך וכך גזרו עלינו שלא למול, ועכשיו מלתי את בני, ולכך מוליכין אותנו אל המלך כאחד. כיון ששמעה ממנה כן אמרה לה, אם רצונך קחי את הילד שלי שאינו מהול, ותני לי את הילד שלך, ולכי ומלטי את נפשך ואת נפש בנך מאת המלך. מיד עשתה כן, והלכה למלך. נכנס אותו השר למלך אמר לו, אדוני המלך זו עברה על גזרותיך ומלה את בנה, ועכשיו הבאתי אותה אצלך, מה שתמצא לעשות עשה. אמר להם המלך, ראו בנה אם הוא מהול. נמצא שאינו מהול! באותה שעה כעס המלך על אותו השר, אמר לו אני גזרתי על מהול ואתה הבאת לי שאינו מהול! באותה שעה היו גדולים יושבין לפני הקיסר ואמרו לו, אדוננו המלך, אנו מעידין בוודאי שבנה של זו מהול היה, אלא אלהיהם של אלו קרוב הוא להם, וכיון שהם קוראים אליו מיד הוא עונה להם, שנאמר (דברים ד, ז) כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו. מיד ציווה המלך ונהרג אותו השר, וביטל את הגזרה, ושלח את רבנו הקדוש ואת אמו לשלום. כיון שחזרו לביתו של אנטונינוס, אמרה אמו (של אנטונינוס), הואיל ועשה לך הקדוש ברוך הוא נס על ידי (את ניצלת על ידי) ולבנך על ידי בני (ובנך ניצל על ידי בני, על כן) יהיו שושבינים (אוהבים וחברים) לעולם. ובשכר אותו חלב שינק אנטונינוס מאמו של רבנו הקדוש, נעשה מלך לאומתו וירש העולם הזה והעולם הבא.

רבנו הקדוש היה ניצוץ של יעקב אבינו

רבנו האר"י הקדוש זצוק"ל (בליקוטי הש"ס אבות פ"ב עמוד נ') על דברי המשנה, רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם (אבות פ"ב מ"א). כתב וזה לשונו, והטעם שבחר רבנו הקדוש לומר אימרה זו, היא, כי היה (רבי) ניצוץ

של יעקב אבינו ע"ה, וידע כי יעקב הוא מרכבה למדת התפארת, לכן דוקא רבנו הקדוש, ניצוץ יעקב, הזכיר במשנה זו, כי הדרך הישרה שיבור לו האדם, היא כל שהיא "תפארת" לעושיה.

ויש להוסיף שמרומז שר' יהודה הנשיא הוא ניצוץ של יעקב אבינו, בראשי תיבות "הנשיא" הוא ניצוץ של יעקב אבינו. ולכן גם רבנו הקדוש התחיל לכתוב את המשניות במילים, "מאמתי קורין את שמע בערבית", כי יעקב אבינו תיקן תפלת ערבית.

ניצל רבי ע"י אנטונינוס לפי שהיו מניצוץ אחד

מעתה מה יפים הם דברי בעל ה"מגלה עמוקות" (פרשת ואתחנן, אופן פ"ג) שאחר שהביא את דברי התוספות הנוכרים בשם המדרש, מוסיף לבאר, שהסיבה שסובב הקדוש ברוך הוא את הצלת רבנו הקדוש על ידי אנטונינוס, כי רבנו הקדוש היה הניצוץ של יעקב אבינו, ואילו אנטונינוס היה הניצוץ הטוב של עשו שהיה אח יעקב. וזה לשון קודשו, ולפי שאנטונינוס הוא גלגול של עשו, ורבי הוא גלגול של יעקב שתיקן ברכת "אתה קדוש", לכן נקרא גם כן רבי "רבנו הקדוש" שהוא גלגול של יעקב. והתפלל משה בעת ההיא על אותו עת שיתן הקדוש ברוך הוא חן לרבי בעיני אנטונינוס. (וזה מרומז בלשון הפסוק) **"אעברה נא"** (דברים ג, כה) נוטריקון אנטונינוס עשה בימי רבינו הקדוש ניצוץ אחד.

נמצא שיעקב ועשו שהיו תאומים, היו ניצוץ אחד ונחלקו אחר כך לשניים, וכבר אמרו רז"ל (ברכות נז:): שהשיב הקדוש ברוך הוא לרבקה שני גוים בבטן על אנטונינוס ורבי והיינו שבהם נתקן עשו ויעקב.

"והנה תומם בְּבִטְנָה" (כה, כד)

למה נכתב "תומים" חסר א'

למה כתבה כאן התורה את המילה "תאומים" חסרה א'? הנה אותיות המילה "תומם" הם "תם ומת" לרמז לנו שבבטנה ישנם יעקב שהוא "תם" ועשו שהוא "מת", כי רשעים בחייהם קרואים מתים (ברכות יח:): (מהרח"ו בספר הליקוטים דף ט"ז ע"ב).

עשו הרשע בצפורניו עקר לאמו את הרחם

ובספר פענח רזא (הלוי, כאן, נדפס שס"ז) ביאר, שעשו הרשע בעת לידתו בצאתו מרחם אמו, על ידי צפורניו הגדולות פצע את רחם אמו ועקר את הרחם ממקומו. וזאת עשה כדי שאמו לא תתעבר יותר, כי פחד שיוולדו לו עוד עשרה אחים והיו עם יעקב יחד י"ב ילדים, י"ב שבטים כנגד י"ב מזלות, ולכן היה צריך להיות כתוב בפסוק והנה "תאומים" בבטנה, ואילו

התורה כתבה "תומם" חסר שתי אותיות י' א', העולים י"א, לרמוז שבמכוון רצה עשיו לגרום שלא יהיו לאמו עוד "אחד עשר" ילדים.

"וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כְּלוֹ כְּאֲדָרֶת שַׁעַר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו" (כה, כה)

עשיו נולד עם זקן ושינים אך לא מהול ויעקב נולד מהול

כתב בתרגום יהונתן (כאן) על הפסוק ויצא הראשון אדמוני, וזה לשונו, וקרוי שמיה עשו מן בגלל דאתליד כוליה גמיר בשער רישא ודיקנא ושינין וכבין. פירוש, ויצא הראשון אדמוני, נקרא שמו עשו בגלל שנולד כולו גמור בשערות ראשו וזקנו עם שינים וחניכיים.

ובגלל שהיה אדום חששו מלמול אותו, וכשגדל כבר לא הסכים שימולו אותו. ויש אומרים שלבסוף מל ובזכות זה זכה שיקבר ראשו במערת המכפלה. וכל זמן שיצחק היה חי, בניו שמרו את מצות המילה וכשמת יצחק בטלחה. מאידך כשיעקב אבינו נולד, נעשה אור גדול ונולד מהול, והיה יפה מעין יופיו של אדם הראשון (מלוקט מספר הישר, דעת זקנים מבעלי התוספות, אבות דרבי נתן ב, ה).

עוד ידיעה מעניינת לגבי עשיו נמצאת בתלמוד ירושלמי (נדרים פ"ג ה"ח) רבי אחא בשם רב חינא, עתיד עשו הרשע לעטוף בטליתו ולישב עם הצדיקים בגן עדן והקדוש ברוך הוא גוררו ומוציאו.

"וְאֶחָדִי כֵן יֵצֵא אָחִיו וַיְדוּ אֶחְזֵת בְּעֵקֶב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיִּצְחָק בֶּן שָׁשִׁים שָׁנָה בְּלֶדֶת אִתָּם" (כה, כו)

סימן טהרה היחיד בחזיר הוא רק בעקב

בספר מושב זקנים לרבותינו בעלי התוספות ז"ל כתבו כאן דבר פלא: למה אחז יעקב דווקא בעקבו של עשו ולא בשאר האברים? מפני שבמדרש (בראשית רבה פרשה ס"ה ס"א) עשו נקרא חזיר שנאמר יכרסמנה חזיר (תהלים פ, יד), ואין סימן טהרה בחזיר רק בעקב, כי שם הוא מפרים פרסה ושוסע שסע. ועל כן נגע יעקב בעקבו של עשו, מפני שרצה לנגוע רק במקום טהור שלו ולא במקום טמא.

העיקר שלא תצטער אמי בצער לידה פעמיים

עוד ביאור נפלא כתבו במושב זקנים (שם), שכתבה התורה שאחז יעקב בעקב עשו, להודיע חסידותו של יעקב אבינו, שהיה חסיד עוד בהיותו בבטן אמו. ולכן אחז יעקב עשיו לפי

שאמר, הואיל ונפתח רחמה, טוב שאאחזו בעקבו כדי שנצא שנינו ביחד, ולא תצטער אמי בצער לידה פעמיים.

"וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב" (כה, כו)

יעקב בגימט' "מלאך האלהים"

בספר תוספות השלם (כאן) "יעקב" עולה בגימט' "מלאך האלהים" (וכ"כ בעל הטורים כה, כז), והיינו לפי שצורתו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד (כדאיתא בבראשית רבה פרשה פ"ב סי' ב', ובעוד מקומות רבים), והוא כמלאך האלהים. ולכן גם מרומז הדבר בפסוק, **כסא כבוד מרום** (ירמיה יז, יב) שסופי תיבות שלו "אדם", שבכסא כבודו יתעלה במרום חקוקה דמות אדם הוא יעקב.

"וַיַּעֲקֹב אִישׁ יָשֵׁב אֱהָלִים" (כה, כז)

יעקב היה לו אוהל לאכילה ושתייה ואוהל ללימוד תורה

כתב הגאון רבי שלמה קלוגר זי"ע בספרו חכמת התורה (פרשת ויגש עמ' ת"ה) לבאר מדוע נאמר כאן שיעקב היה "יושב אוהלים" ולא יושב אוהל? וזה לשונו, יש אדם אף שילמד תורה כל היום, מכל מקום ילמוד בביתו ולא יקבע לו בית אחר ללמוד. אבל יעקב לא רצה ללמוד כלל בביתו, כי בבית יש אכילה ושתייה ואי אפשר לנהוג בקדושה כל כך, לכך היו לו שני אוהלים, אחד ללמוד תורה ואחד לצרכי עולם הזה, ואז בבית המדרש שלו היה נוהג בקדושה יתירה. וזה שאמר, "ויעקב איש תם יושב אוהלים" דבשני אוהלים ישב, אחד ללמוד ואחד לאכול ולשתות.

"וַיִּנְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֲשׂוֹ אִישׁ יָדַע צִיד" (כה, כז)

היתה לעשו דמות נחש חקוקה על ירכו

בתרגום אונקלוס ויונתן בן עוזיאל תרגמו את המלים "ידוע ציד", "גְּבַר נַחֲשִׁירְכָן". ותרגום זה צריך הבנה, והנה בצינוני (כאן, ד"ה ויצא הראשון) ביאר את דברי התרגום, שהיתה לעשו דמות נחש חקוקה על ירכו, ו"נחשירכנ" הוא "נחש-ירכנ". דעמלק שהוא מזרע עשו (בראשית לו, יב) הוא שורש "נחש" הקדמוני, ולכן סימנו "נחש". ולכן כשנאבק יעקב עם המלאך, שהוא היה שרו של עשו ורצה להזיק ליעקב, נגע בכף "ירכנו" של יעקב, כדכתיב, ויגע בכף ירכו (בראשית לב, כו).

והטעם שחקק עשו נחש דוקא על ירכו, מבאר החתם סופר (פרשת וישלח ד"ה ויקרא) לרמוז שעשו הרשע משך ערלתו, כדאיתא בחז"ל (ילקוט שמעוני ירמיה רמז רפ"ה). אבל יעקב אבינו היה "חרבו על ירכו", זה ברית מילה, שלא משך ערלתו. ותיבות "חרב ירך", עולים בגימטריא "תם", לפי שהיה יעקב איש תם, שמתתו שלימה בלי שום פגם.

כיון ששורש עשו הוא הנחש הקדמוני היה צורך להתזי את "ראשו"

ועל פי האמור לעיל שנחש הקדמוני הוא שורשו של עשו, נראה לי לפרש הא דאיתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ט), שכאשר עיכב עשו הרשע מלקבור את יעקב אבינו במערת המכפלה, בא חושים בן דן והתזי את "ראשו" של עשו. ולכאורה יש להבין למה הרגו דוקא בהתזת ראשו, ולא הרגו בדרך רגילה. ולפי הנזכר לעיל מבואר שפיר, שעשו הרשע הוא משורש "נחש" הקדמוני, והנחש אין לו הריגה אלא "בראש" כדאיתא במדרש אגדה (בראשית פ"ב, ד', אגדת בראשית פרק פ"ג) שאם יחתוך את הנחש לכמה חתיכות הן חוזרות ונדבקות וממשיך לחיות, ואין לו הריגה אלא בראש, והוא סוד, הוא ישופך ראש (בראשית ג, טו). ובדומה מצינו במדרש רבה (בראשית פרשה צ"ח ס' י"ד), נחש זה כל כחו אינו בראשו, ולכן הוכרח חושים בן דן להתזי את "ראשו" דוקא.

ובמסכת סוטה (דף יג.) מובא גם כן שעשו בא לעכב את קבורתו של יעקב, אך לפי הגירסא שם לא התזי חושים בן דן את "ראשו" של עשו, רק הכהו על ראשו במקל, ונפלו "עיניו" של עשו לרגלי יעקב. ואף לגירסא זו יש לומר שגם שם מרומז שעשו הוא משורש נחש הקדמוני, דהנה במסכת נדה (דף כג.) איתא, שעייניו של נחש דומות לעייניו של אדם, ולכן יש לומר שנפלו דוקא "עיניו" של עשו, לרמוז שכחו של יעקב התגבר על כחו של עשו הרשע שהוא משורש נחש הקדמוני. אבל ביעקב כתיב, כי לא "נחש" ביעקב (במדבר כג כג).

וַיַּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשׂוֹ אִישׁ יָדַע צִיד אִישׁ שְׂדֵה" (כה, כז)

איש שדה - צד אדני השדה

כתב הגר"א ז"ל בספרו דברי אליהו (ריש תולדות) לפרש "איש שדה", היינו שעשו היה יודע איך לצוד את "איש השדה", והיא החיה הנקראת "אדני השדה" הנזכרת במסכת כלאים (פ"ח מ"ה), והיא גדלה בשדות, ושמה גם "ידוע", והיא ידעונית הכתובה בתורה (ויקרא כ, כז), וחיה זו מחוברת בטבורה בחבל גדול היוצא מן הארץ, וצורתה כצורת אדם בפרצוף ידיים ורגלים. ובדרך כלל אין אדם יכול לקרב אליה, כי היא הורגת וטורפת את כל הקרב אליה. והדרך לצודה

היא רק על ידי שיורים חצים בחבל היוצא מן הארץ ומחובר בטבורה, עד שיפסק החבל, ואז צועקת החיה בקול מר ומתה מיד. אבל עשו היה יודע כיצד לצוד אותה אף בחיי חיותה, וכמו שהעיד עליו הכתוב כאן, ויהי עשו איש ידע ציד "איש שדה", כלומר שהיה יודע לצוד את איש השדה אף כשהוא חי, והוא אדני השדה.

צד ידעוני וע"י אומר עתידות וצד הבריות

בדומה לדברי הגר"א, כתב גם החתם סופר בספרו תורת משה (עה"פ ויגדלו), שעשו בילדותו השתמש בכוחות טומאה בכדי לדעת עתידות על ידי עצם ידעוני שמימים בפה, והוא נקרא בירושלמי (כלאים פ"ח ה"ח) "בר נש דטור", דהיינו "איש אדמה". וזהו פירוש הפסוק, "ויהי עשו איש יודע ציד", שידע ל"צוד" ולרמות את אביו על ידי "איש שדה" על ידי הידעוני הנ"ל, שכיון שעל ידו היה יודע עתידות, בזה היה מרמה את אביו שסבר שידעית עשו עתידות היא בדרך קדושה (אוצר פלאות התורה).

ע"י לחשים וכישוף היה צד חיות

שוב מצאתי בטור על התורה (בראשית כז, ג) שכתב שעשו היה לוחש בפיו לחיות ולעופות והיה צדן, וזהו מה דכתיב "ציד בפיו", היינו שצדן באמרי פיו. וכעין זה כתבו בספר מושב זקנים (כאן) לרבותינו בעלי התוספות ז"ל, שעשו היה מכשף, והיה נושא הכישוף בתוך ירכו, ועל ידי הכישוף, היה יודע לצוד עופות.

"וַיֵּאָהֵב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי צִיד בְּפִיו" (כה, כח)

ראה יצחק שנשמת עובדיה הנביא צריכה לצאת ממנו

חס ושלום לחשוד את יצחק אבינו שהיה אוהב את עשו בגלל שהיה מכין לו אוכל ערב, אלא שצפה ברוח הקודש שעתיד לצאת ממנו עובדיה שהחביא מאה נביאי ה' בשתי מערות וכלכלם לחם ומים (מלכים א, יח), ולכן הוא אומר "כי ציד בפיו", "ציד" בגימטריא מאה וארבע, שהחיה "מאה" איש ונתן "ארבע" ככרות לכל אחד ואחד.

"ורבקה אוהבת את יעקב", לפי שידעה דרך הנבואה שיהיה צדיק גמור, ולכן כל שהיתה שומעת את קולו היתה מוסיפה אהבה על אהבתו. דהיינו נגלה לרבקה בנבואה שיהיה צדיק וליצחק לא נגלה, וזאת משום שהיה הרצון העליון שיעקב אבינו יתברך בלי דעת יצחק רק מדעת עליון, ולכן בשעה שנכנס יעקב אל אביו נכנסה עמו השכינה ולכן ברכו.

כי ציד בפיו, טענה מזומנת בפיו

עוד יש לומר, מהי הכוונה שהיה אוהב את עשיו "כי ציד בפיו", על פי מה שאמרו חז"ל (שבת פט:): שלעתיד לבוא, יפנה הקדוש ברוך הוא לכל אחד מן האבות, ויאמר לו בניך חטאו לי, ואברהם ויעקב יאמרו ימחו על קדושת שמך. ורק יצחק אבינו ימליץ טוב בעדינו, ויבקש מה' שימחול ויסלח להם. והדבר פלא, מדוע דוקא יצחק הוא דוקא ימליץ עליהם, הן הלא יצחק בבחינת גבורה, ככתוב פחד יצחק (בראשית לב, מב), ומדוע לא יעקב אבינו ימליץ על עם ישראל הן היה לו צער גדול בנים, או אברהם שהיה אב רחמן.

לבאר זאת היה ר' מאיר מפרמישלן (הובא בקצור ש"ע עם סיפורים חסידיים, רוטר, תולדות כאן, תשכ"א) אומר, טענה היתה בפיו של יצחק, גם אני היה לי בן חוטא, ובכל זאת, מחלתי וסלחתי לו, ואהבתיו, אם כן גם אתה רבוננו של עולם, צריך לסלוח לבניך ולאהוב אותם, אף על פי שחטאו לך. וזהו פירושו של פסוק "ויהאב יצחק את עשיו, כי ציד בפיו" יצחק היה "אוהב את עשיו", כדי שתהא לו אחר כך טענה מזומנת "בפיו", להשיב לרבוננו של עולם כאשר יתאונן על חטאיהם של ישראל, גם לי היה בן רשע וכבדתי אותו וסלחתי לו.

נשמות שמעיה ואבטליון, רבי עקיבא, ורבי מאיר

האר"י ז"ל בספר הליקוטים (וישב פרק מ"ח) פירש כי ציד "בפיו" כי "הפה" הוא רמז לתורה שבעל פה, בסוד מלכות "פה" תורה שבעל פה, שראה יצחק שנשמות גבוהות המובאות בתורה שבעל פה שמעיה ואבטליון, רבי עקיבא ורבי מאיר, עתידות לצאת מעשו, שהם גדולי וחכמי התורה שבעל פה, לכן יצחק אהב אותו וקירב אותו.

"וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נֶזֶד וַיָּבֵא עֵשָׂו מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיפָה" (כה, כט)

עשו אכל המצות בערב פסח

במסכת בבא בתרא (דף טז:): איתא, חמש עבירות עבר אותו רשע (דהיינו עשו) באותו היום, בא על נערה מאורסה וכו'. ומדברי התוספות ותוספות הרי"ד (שם) משמע שעבר עבירה זו כפשוטו.

אולם הפרי מגדים (הלכות פסח סי' תע"ו משב"ז ס"ק ג') הביא בשם ספר יד יוסף (פרשת תולדות דרוש א' דף ל"ט ע"א) לבאר את דברי הגמרא על דרך הדרש, שאומרם שעשו בא על נערה מאורסה, היינו שאכל מהמצות ומניד עדשים שבישל יעקב אבינו להברות את יצחק אביו, בערב הפסח. לפי שאברהם אבינו נפטר בערב פסח, וכאשר בא עשו מן השדה בערב פסח,

ואמר "הלעיטני נא" (כה, ל), נתן יעקב את המצות לעשו, על מנת שיאכל אותם בלילה בליל פסח, אבל עשו היה רעבתן חטף ואכל אותם עוד בערב פסח. ובירושלמי (פסחים פ"ה ה"א) איתא, האוכל מצה בערב פסח, כבא על ארוסתו בבית חמיו. דהיינו, מי שאינו ממתין למצות אכילת מצה בזמנה בליל פסח, ומקדים ואוכל מצה עוד בערב הפסח, הרי זה מכוער, כמי שאינו ממתין לכנוס לחופה את ארוסתו וישאנה, אלא בא עליה עוד בבית חמיו. וזו כוונתם ז"ל באמרם שעשו בא על נערה המאורסה, שכיון שכאמור אכל מצה בערב פסח, היה נחשב לו כבא על נערה המאורסה.

ומבאר שם את הקשר בין אכילת מצה בערב פסח להבא על ארוסה בבית חמיו, משום דבשניהם מותר ליהנות רק לאחר שברכו "שבע ברכות". שקודם אכילת מצה מברכים שלש ברכות בקידוש של ליל הסדר, יין, קידוש זומן, ועוד מברכים ברכת בורא פרי האדמה על הכרפס, ובורא פרי הגפן על כוס שני, וברכת המוציא, וכן ברכת על אכילת מצה, ורק אז אוכלים את המצה, הרי לנו שבע ברכות קודם אכילת מצה. וכן הוא בחתן וכלה שמברכים "שבע ברכות" לנשואין תחת החופה, ורק אז כונסה אל ביתו. על כן, האוכל מצה בערב פסח, נחשב כאילו בא על ארוסתו בבית חמיו, ששניהם הקדימו מעשיהם לפני שברכו שבע ברכות.

עוד כתב בפרי מגדים (שם) דמשום הכי אוכלים ביצים בלילי פסח כדאיתא בירושלמי (הובא בכלבו סימן נ', ובבית יוסף או"ח סימן תע"ג, ולפינו בירושלמי ליתא) שביצה היא מאכל אכלים (שו"ע או"ח סי' תקנ"ב ס"ה), ובאכילה זו עושים זכר לאבילות על פטירתו של אברהם אבינו שכאמור נפטר בערב פסח. ובקצת מקומות נוהגים לאכול ביצה בליל פסח בתחילת הסעודה, זכר לאבילות.

"וַיְבֹא עֶשָׂו מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיפָף" (כה, כט)

תולים צדקות לצדיק וקלוקל במקולקל

"והוא עיף" רש"י במקום מפרש שהוא היה "עיף", מחמת שרצח נפש קודם לכן, כמה דתימא, כי "עיפה" נפשי להורגים (ירמיה ד, לא). ומקורו טהור ממסכת ב"ב (דף טז:), ושם הגמ' מוסיפה, אמר ר' יוחנן, חמש עבירות עבר אותו רשע באותו היום, א) בא על נערה המאורסה, כתיב הכא, ויבא עשו מן "השדה", וכתיב התם, כי "בשדה" מצאה (דברים כב, כז). ב) והרג את הנפש, כתיב הכא, והוא "עיף", וכתיב התם, אוי נא לי כי "עיפה" נפשי להורגים (ירמיה ד, לא). ג) כפר בעיקר, כתיב הכא למה "זה" לי, וכתיב התם "זה" אלי ואנוהו (שמות טו, ב). ד) וכפר

בתחית המתים, דכתיב הנה אנכי הולך למות. ה) וביזה את הבכורה, דכתיב ויבו עשו את הבכורה.

מספרים על מלך נכרי אחד, מלומד גדול, אוהב ישראל ומבין בתנ"ך, שהיה לו אהוב, רב גדול בישראל וחכם בהוויות העולם. המלך היה רגיל להתיעץ עמו בעניני הממלכה, גם היו מחליפים דעות, ומתווכחים בעניני דת ומדינה. פעם אחת כשבא הרב לארמון המלך, שאל אותו המלך, כעת למדתי בספרי האגדה, אודות עשו, שנאמר עליו, ויבא עשו מן השדה והוא עיף, ודרשו עליו חכמיכם שהוא עיף מרציחה, ואני תמה מאוד, כי הלוא לא מוזכר בתורה אלא רק שהוא עיף, וטבעי הדבר שאדם שבא מן השדה הוא עיף, ואלו חכמיכם מרוב שנאתם לעשו, טפלו עליו אשמה כבדה שהוא עיף מרציחה. לעומת זאת, דוד מלככם, שחטא עם בת-שבע, וגם רצח את אוריה החתי, כתוב בתלמוד שלכם (שבת נו.), כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, שכל היוצא למלחמת בית דוד, כותב גט לאשתו, ונמצאת בת-שבע פנויה היתה, ואף אוריה בדין נהרג, כי מורד במלכות היה. ואני סבור, שחכמי התלמוד נשאו פנים לדוד, ומרוב אהבתם אליו חיפו על מעשיו בתירוצים שונים, ואני רוצה תשובה ממך!

ענה הרב למלך, אני אשיב למלך תשובה כהלכה בהזדמנות אחרת. תוך כדי שיחה, הגיעה שעת הסעודה. העבד הכושי אשר למלך הגיש לפני המלך מים לנטילת ידיו לפני האכילה, והמלך לפני הנטילה, הסיר את טבעתו והניחה על השלחן, ושכח להחזירה אחר הנטילה. הרב ניצל את ההזדמנות ולקח בחשאי את טבעת המלך והטמינה בכיסו. המלך התחיל לסעוד ממנות האוכל שהגישו לפניו, ולפני הרב הגישו המלצרים לחם משובח. בינתיים נכנס מזכיר המלך והגיש לפני המלך מסמכים חשובים לחתום עליהם, משרצה המלך לחתום, הופתע לראות שהטבעת אשר בה הוא חותם, אינה תחת ידו. החל המלך לחפש את הטבעת על השלחן, ומתחת לשלחן, ומשלא נמצאה, פקד מיד להזמין את העבד הכושי שהגיש לו מים לנטילת ידים. כשהתייצב לפניו, שאלו המלך בכעס, איפה הטבעת שהנחתי על השלחן, כשרחצת את ידי? ענהו העבד בפחד, אין לי כל ידיעה מהטבעת של אדוני המלך! המלך שהבין שלא יוציא הודאה מפיו, ציוה שייסרו אותו בשוטים עד שיודה על גניבת הטבעת. מיד התחילו להלקותו בשוטים, והעבד צווח שהוא לא גנב את טבעת המלך. אז ביקש הרב מהמלך לתת הוראה, שירפו מן העבד ולא ילקוהו, ויוציאו כל איש מעליהם. לאחר שנשאר לבדו עם המלך, פנה הרב אל המלך בשאלה, מדוע חשדת מיד בעבד הכושי שגנב את הטבעת, והרי אני הייתי יותר סמוך לשלחן המלך ויתכן שאני חמדתי ולקחתי, ואיך לא חשדת בי, שאולי אני לקחתי, ואיך מיד חרצת משפט לייסר את העבד קשות? ענהו המלך, איך יתכן לעלות על הדעת, שאדוני הרב, הישר והנאמן,

היקר והחביב, אשר הוא אוהבו וידידו הטוב ושחכמתו כמלאך אלהים, הוא יגנוב את טבעת המלך?! אבל העבד הכושי, הנבוזה, בודאי ובודאי שהוא חשוד לגזול ולגנוב, ועל כן מיד חשדתי בו ולא בכך.

הרב הכניס את ידו לכיסו ולתדהמת המלך הוציא את הטבעת והושיטה למלך. המלך הנדהם פנה אל הרב בשאלה, מדוע עשית את הדבר הזה, ומה זה עלה על דעתך? השיבו הרב, דבר זה נאלצתי לעשות, כדי לקיים את הבטחתי להשיב על שאלתו של אדוני המלך. הן רואה אנכי שאדוני המלך, התנהג בדיוק כדרכם של חכמינו ז"ל, שמחד המליצו רבותינו על דוד המלך, ומאידך הטיחו דברים כלפי עשו. כי בודאי חלילה וחס שדוד המלך חטא! הן לא יתכן שמשח ה', החסיד והישר, יכשל חלילה בעוון אשת-איש, וכמו שנאמר, ויהי דוד לכל דרכיו משכיל, וה' עמו (שמואל א, יח, יד), אפשר שאיש כזה שה' עמו חטא גדול כזה בא לידו?! לכן חכמינו הצדיקו את הצדיק דמעיקרא, ואמרו, כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה (שבת נו,). ואולם עשו הרשע, שאף בוראו אמר עליו, ואת עשו שנאתי (מלאכי א, ג), שהוא חשוד מאוד על רצח וניאוף וכדומה, על כן לא פלא שטפלו עליו חז"ל שהוא רצח, כי תולים הקלקלה במקולקל.

ובאמת קבלה ביד חז"ל, כי אותו היום, רצח עשו את נמרוד, וכמו שאמרו במדרש (הובא בהדר זקנים בראשית כה, לב): פעם אחת הלך עשו לצוד חיות ועופות, מצאו נמרוד ואמר לו: למה אתה צד ביער שלי, בוא והלחם בי, וקבעו זמן להלחם זה בזה, הלך עשו והתיעץ עם יעקב, איך לנצח את נמרוד, ועוד ביקש ממנו גם כן שיתפלל עליו. אמר לו יעקב, כל זמן שנמרוד לובש את בגדי החמודות של אדם הראשון, לא תוכל עליו, אלא אמור לו שיסירם מעליו תחילה, ואחר כך תלחם עמו, וכן עשה, וכשפשט נמרוד את בגדיו, קפץ עשו ולבשם במרמה, וקם והרג את נמרוד. לפיכך היה עשו "עיף", כנאמר, כי "עיפה" נפשי להורגים (ירמיה ד, לא). מיד הודה המלך לאהובו הרב על תשובתו המאלפת, לאחר הדגמה אישית מהמלך עצמו. (מתוך ספר ויאמר אברהם).

וַיֹּאמֶר עֶשָׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלִעִטֵנִי נָא מִן הָאֶדָם הָאֶדָם הַזֶּה כִּי עֵיפָ אֲנִי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֶדָם (כה, ל)

היו בתבשיל שני מינין "אדומים"

לשם מה הכפילות בפסוק "מן האדום האדום הזה?" במדרש הגדול (כאן) מובא דבר נפלא, שהיו בתבשיל שהכין יעקב שני מינין "אדומים", גם יין אדום, וגם עדשים אדומים.

אולם אם כן קשה מדוע באמת שם יעקב אבינו בתוך נזיד העדשים שני מינים אלו, יין ועדשים? ויבואר על פי הנזכר לעיל, שיעקב בישל נזיד עדשים בגלל האבילות על אברהם אבינו, הן עדשים הם מאכל אבלים, היות ואין לעדשים פה, כשם שהאבל יושב דומם ואין לו פה. וכן היין הוא בשביל אבלים, וכדאיתא במסכת סנהדרין (דף ע.י) לא נברא יין בעולם אלא לנחם אבלים. הרי ששני מינים אלו, יין ועדשים, הם מאכלי אבילות, ולכך בישראל יעקב יחד.

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב מִכֶּרֶה כִּי־זֶם אֶת בְּכֹרְתְךָ לִי" (כה, לא)

כנגד מי "שער הבכורות" שבבית המקדש

בספר בנין אריאל (ח"א סימן ה', אות י"ב) הביא בשם האברבנאל ז"ל, שאחד מהשערים בבית המקדש היה "שער הבכורות" כדאיתא במשניות (שקלים פ"ו מ"ג, מדות פ"א מ"ד), ונקרא כן על שם שבמקום ההוא עמדו עשו ויעקב בשעה שמכר עשו את הבכורה ליעקב בשביל נזיד עדשים, ולזכר כך יחדו חז"ל את השער ההוא, להכניס דוקא את הבכורות בכדי להקריבם בבית המקדש. (הובא בספר אוצר פלאות התורה).

"מִכֶּרֶה כִּי־זֶם אֶת בְּכֹרְתְךָ לִי" (כה, לא)

תענוגי העולם הזה שייכים לעשו

מובא במדרש (בראשית רבה פרשה ס"ג) שיעקב ועשו חילקו ביניהם את העולמות, יעקב נטל את העולם הבא ואת ימות המשיח ואילו עשו נטל את העולם הזה.

הגאון חיד"א בספר שמחת הרגל (הגדה של פסח, ד"ה ארץ חמדה טובה) כתב שחקרו המפרשים, מאחר שיעקב ועשו חילקו ביניהם את העולמות, אם כן, איך מצאנו ידינו ורגלינו להנות מתענוגי העולם, יותר מכדי חיותנו. והלא כל תענוגי העולם הזה שייכים לעשו?

ותירצו, שמכיוון שאילו עם ישראל לא היה מקבל את התורה, העולם היה נחרב, כנאמר, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי (ירמיה לג, כה). אם כן כשקיבלו ישראל את התורה, יש לעם ישראל דין של המציל מזוטו של ים ומשלוליתו של נהר ביחס לכל העולם הזה. פירוש, מציאה שהעלה הים, הרי אלו שלו, אף אם יש בהם סימן, ככתוב במציעא (דף כא:), לפי זה ללא עם ישראל שקיבל את התורה, כל העולם הזה היה נכחד, היה "טובע בים", ולכן כשישראל הצילו את העולם הזה, הרי הם זכו בו כדין המוצא אבידה בים,

שהרי אלו שלו. נמצא שבזה שבני עשו לא רצו לקבל את התורה, שהיא הקיום של העולם, הפסידו גם את העולם הזה לטובת ישראל.

עוד כתב הרב חיד"א, שיש שתירצו על פי מאי דקיימא לן (ב"ב קז.) האחים שחלקו ויצא שטר חוב, בטלה החלוקה, דהיינו אחים שחילקו את ירושת אביהם, ושוב אחר כך הגיע אדם עם שטר חוב שאביהם חייב לו כסף, כיון שעליהם להשיב את החוב מירושת אביהם, כל החלוקה שחילקו בטלה. אף כאן אמנם יעקב ועשו חילקו את העולמות, אבל לאחר מכן יצא שטר חוב של שיעבוד מצרים עליהם, בשל כך בטלה החלוקה. אך כאן היות ובני יעקב לבדם פרעו את שטר חוב השיעבוד, ממילא הם לבדם זוכים "בירושה", דהיינו גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

ובדרך נוספת כתב ליישב הרב חיד"א, על פי מסכת ברכות (דף לה.) שהקשתה הגמרא סתירה בפסוקים, דמחד גיסא נאמר, לה' הארץ ומלואה (תהלים כד, א), הרי שהבורא לא נתן את הארץ לבני האדם, ומאידך נאמר, והארץ נתן לבני אדם (תהלים קטו, טז?) וביארה הגמ', שקודם שהאדם מברך ומודה לבורא על אשר נתן לו, הכל שייך לבורא ולא נתן לבני האדם. אך אחר שהאדם מברך את ה', ה' נותן לו את הדבר. נמצא לפי זה, שהיות ובני עשו אינם מברכים ומודים לבורא על העולם הזה, שוב אין להם שום חלק בעולם הזה, ואילו אנו שמברכים לשמו, זכינו בו, והוא שלנו.

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הַשְּׂבֻעָה לִי כִּיּוֹם" (כה, לג)

חלוקת העולם הזה ועולם הבא

מדוע אמר יעקב בלשון זו "השבועה לי כיום"? גם היכן מצינו שעל מכירה מצריכים שבועה? **מיישב** זאת נפלא הכסא רחמים (מלמד, כאן, נדפס תרע"א) שאמר יעקב לעשו, בא נחלק את העולמות, אתה תקבל באכילה הזאת את העולם הזה, ובשכר זה תתן לי את העולם הבא שלך כנוכר במדרש (בראשית רבה פרשה ס"ג), ועשו הרשע ברוב תאוותו הסכים. וזה מרומז בכתוב "השבועה" ראשי תיבות התכתוב שמכרת בשבילי עולם הבא, "כיום", שהאור שם גדול כאור היום.

ובהמשך הפסוק נאמר, ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה, נכתבו כאן חמישה מילים צופות המתחילות באותיות "וי", לרמזו שאחר כך היה עשו בוכה וזועק "וי" "וי" על שטותו, שבשביל תענוג של רגע, מכר את העולם הבא שלו.

היכן היה מוטמן שטר המכירה

ועוד מוסיף ידיעה נפלאה הכסא רחמים, דע כי בזמן שקנה יעקב את הבכורה לקח מעשו שטר מכירה (כמו שאמרנו לעיל) ולא היה יודע באיזה מקום ניח את השטר שלא יגנוב אותו עשו. מה עשה, חתך את כף ירכו והניח את השטר בתוכה ותפר ונתן מעט שמן עליו ונתרפא החתך, ושב לכבתחלה. אמנם שרו של עשו היה יודע דבר זה ולכן נגע בכף ירכו כדי לקחת את השטר מאתו, אך יעקב לא הניחו ליקח ממנו, ושפך שרו של עשו את קליפתו על ירך יעקב, וישראל נקראים צאן ובהמה טהורה ולכן נאסרו מלאכול גיד הנשה מבהמה טהורה. וזהו שאמר הנביא, דבר שלח ה' ביעקב ונפל בישראל (ישעיה ט, ז), רצונו לומר, "שלח" גיד הנשה ל"יעקב ונפל" איסורו על כל "ישראל".

וכל מי שרוצה לידע כמה היא הקליפה שיש לו, ניח בלילה ידו על כף ירכו ויישן, ויראה כמה חלומות רעים יחלום בר מינו, השם יצילנו מכל מיני איסורים ובפרט ממאכלות אסורים ומחלומות רעים ומהרהורים רעים. אמן כן יהי רצון.

"עֵקֵב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקִלְי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרֵתִי" (כו, ה)

האברים הרוחניים של האבות לימדום תורה

רבותינו אמרו, שאברהם קיים כל התורה כולה, אפי' עירובי תבשילין (יומא כח:) והגר"א גורס ערובי תחומין, לפי שכאן נאמר "עקב" אשר שמע וגו', לרמוז שאברהם שמע בקול ה' אף בדברים הקשורים ל"עקב" הם הרגליים, שעל ידיהם שומרים עירובי תחומין.

והשאלה הגדולה היא, הרי עדיין לא קבלנו את התורה, ומניין לו לאברהם לידע את כל התורה את כל התרי"ג מצוות, כדי שיקיים אותן?

אלא ידוע שיש באדם רמ"ח אברים ושס"ה גידים, וכנגד זה יש גם כן רמ"ח מצוות עשה שס"ה מצוות לא תעשה. וכל מצוה היא כנגד אבר אחד באדם, שהיא המחייבה את אותו האבר, וכמו שהגוף צריך מזון גשמי, כלומר רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו זקוקים למזון כדי לחיות, כן רמ"ח ושס"ה האברים הרוחניים שכנגדם, צריכים מזון רוחני כדי לחיות, והמזון שלהם הם קיום תרי"ג מצוות, כאשר כתב מהרח"ו בריש שערי קדושה (ח"א ש"א).

ואם האדם רוחני, כלומר שלא הולך אחר תאוות העולם הזה, אלא העיקר אצלו היא הנשמה התורה והמצוות. אז כל האברים שלו נהפכים להיות רוחניים, עד שהם בעצמם כל אבר

ואבר מסביר את המצוה שכנגדו. וכך זה היה אצל אברהם אבינו שהיה כולו רוחני, ולכן האברים עצמם היו מדברים ומסבירים לו את עומק המצוות התלויות בהם.

וכן אבותינו אחריו, גם הם היו רוחניים עד מצרים. ובמצרים שהיו שקועים בטומאה, לכן היו חייבים לקבל את התורה, כדי ללמוד אותה ולקיים את המצוות.

ולפי זה אפשר להסביר את מה שאנחנו אומרים בליל הסדר, אילו קרבנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו. ושאל הרב קדושת הלוי (פורים, קדושה ראשונה), מה תועלת היא לנו אילו היינו באים להר סיני ולא היינו מקבלים את התורה?

אלא שעל ידי שעם ישראל התקרב להר סיני ולא נגשו אל אשה והתקדשו ועשו הכנות גדולות, פסקה זוהמתן, והאברים שלהם אמרו להם את כל התורה, את כל רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, וכיון שכן, מובן הדבר שאילו קרבנו לפני הר סיני דיינו, לפי שדבר גדול הוא שפסקה זוהמתן וגם את התורה ממילא השיגו.

מעתה אם כן, יש להקשות לאידך גיסא, מדוע באמת היו צריכים לקבל את התורה, הרי כבר השיגו מעצמם מרוב קדושתם? והביאור, כי עדיין יכולים עם ישראל אחר כך לחזור לגשמיות ולתאוות ולשכוח את התורה, לכן היה צריך את מתן תורה, כדי להתקדש על ידה ועל ידי המצוות שנלמד בה.

מספרים על הרב מרימינוב שהיה פעם אצל אחד מגדולי ישראל הגאונים העצומים. והיות ואותו גאון לא הכיר את גאונותו של הרב מרימינוב וסבר שגדולתו בצדקות ולא בתורה, שאל אותו גאון את הרב מרימינוב, כיצד יתכן להיות רבֵּה אדמו"ר כשלא בקיאים טוב בתורה? השיבו הרב, תשאל אותי היכן שאתה רוצה ואני אענה לך. וכך היה, בכל מקום שהיה שואלו, היה משיבו כאילו הספרים פתוחים לפניו, והיה זה לפלא בעיניו וישאלהו, אמור נא לי איך אתה יודע את כל התורה על בוריה? השיב לו בגלל הפרישות והקדושה, אחר שיש התפשטות הגשמיות האברים מדברים לכך.

ועתה מובן כיצד אברהם אבינו זכה לעבוד את השי"ת ולקיים את כל התורה, שאחר שהתקדשו אבריו התקדשות מוחלטת, הכיר את השורשים הרוחניים של כל אבר, וממילא הכיר את כל המצוות. כמו שדורשת הגמ' בנדרים (דף לב.) שרק ג' שנים לא עבד את ה', הם ג' שנותיו הראשונות שלאחריהם הכיר את בוראו. וכידוע אף אותן ג' שנים חזרו על ידי "הג' הקדוש"

"אברהם בן אברהם" שמת על קידוש ה', וכידוע המעשה הנורא. ומשם גם כן לומדים שהעיקר אצל האדם זו הנשמה שלו הקדושה.

על פי זה מובן הכתוב "וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו" שלכאורה היה מספיק לכתוב, ויקח את המאכלת, ומדוע כתוב וישלח את ידו? אלא שהיות והאברים של אברהם אבינו היו קדושים, הם לבדם היו רצים לעשות את רצון ה', וכיון שהרגיש אברהם שהיד לא רוצה לשחוט, ביודעה את רצון ה' האמיתי, ואילו אברהם חשב כי רצון ה' שישחט את בנו הן כך ציוהו, לכן הכריח את ידו בכח, ולכן רומזת הכפילות, וישלח אברהם את ידו ויקח וגו'.

"וַיִּשְׁאַלְוּ אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אַחֲתִי הוּא כִּי יֵרָא לְאֹמֶר אֲשֶׁתִּי כִּן יַהֲרֹגֵנִי אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם עַל רִבְקָה כִּי טוֹבַת מְרָאָה הִיא" (כו, ז)

האבות חפצו להראות לעולם שה' הוא המנהיג

פירוש נפלא פירש המגיד למרן בספר מגיד מיישרים (סוף פרשת לך לך), מדוע הוזקקו אברהם ויצחק לומר "אחותי היא" מפחדם מן הגויים, ומאידך יעקב לא היו לו בעיות כמו לאברהם ויצחק שהגויים לא חפצו ליטול את נשיו ולא נזקק לומר על נשיו אחותי היא?

וה**פירוש** הוא, כי בזמן האבות היו הגויים בקיאים בסטרא אחרא, ולעומתם עבדו האבות את הבורא יתברך שמו מצד הקדושה ורצו להמליך את צד הקדושה ולהכניע את הסטרא אחרא, ולכן כל המלחמות והמרירות הכתובות בתורה שהיו לאבות, על רקע זה היו, שהאבות חפצו להראות לעולם שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם והוא השליט על כל הכוחות. ולכן הגויים טענו כנגד אברהם ויצחק "אשתך היא", כלומר אתם רוצים להשליט את הקדוש ברוך הוא על כל העולם כמו שאתה שולט על אשתך? וענו להם אברהם ויצחק כל אחד בזמנו, "אחותי היא", לאמור, אין אנו רוצים להשליט את הקדושה כמו אשה, אלא אחותי היא, אנו רוצים לחיות זה בצד זה כאחים באחיה ושלוש. ולפי זה ממשיך להסביר המגיד, כשאבימלך ראה את יצחק מצחק את רבקה אשתו, כלומר, ראהו מתנהג כמי שרוצה להשליט את הבורא בעולמו, שאל אותו, למה אמרת אחותי היא, בזמן שכוונתך התגלתה שהיא אשתך? ויצחק לא הכחיש זאת, אלא אמר חששתי פן אמות על כך, ולכן אמרתי אחותי.

אבל את יעקב לא שאלו הגויים על נשיו, כלומר לא האשימוהו שהוא מתכוין להשליט את הקדושה בעולם, מאחר שיעקב הקים את בית ישראל והנהיגם בדרכי הקדושה והיו לו

י"ב שבטים שהיה צריך לחנכם, ולא היתה דעתו נתונה לעמים אחרים להשליט עליהם את הקדושה, כי היה מצווה לחנך בניו ונכדיו וזה היה כל עסקו.

"וַיִּמְצָא בַשָּׁנָה הַהוּא מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה" (כו, יב)

מה זה "מאה שערים"

לכאורה, הסדר בפסוק נראה הפוך, שהיה צריך לומר ויברכהו ה' וימצא מאה שערים? עוד קשה, מדוע מדד יצחק את התבואה, הלא אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין (תענית ח:)?

מתרץ בספר אזנים לתורה, על פי המדרש בראשית רבה (פרשה ס"ד סי' ו') שהמדידה שמדד יצחק לא היתה מדידה של בעלמא לדעת כמה עלה בגורנו, אלא המדידה היתה לצורך הפרשת מעשרות מתבואתו. נמצא, שסדר הפסוק עולה יפה, יצחק מדד לצורך הפרשת מעשרות את גורנו ומצא מאה שערים, אחרי כן עישר את תבואתו, ואז "ויברכהו יהוה" בצאן בבקר ובעבודה רבה כמו שכתוב בהמשך הפסוקים, וכאומרם בתענית (דף ט.) עשר בשביל שתתעשר.

"וַיְהִי כִּי זָקַן יִצְחָק וַתִּכְהַיֶּן עֵינָיו מֵרֵאת וַיִּקְרָא אֶת עֶשָׂו בְּנֹו הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִי. וַיֹּאמֶר הֲנֵה נָא זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי" (כו, א-ב)

כמה טעמים מדוע כהו עיני יצחק

רש"י ז"ל (בראשית כו, א), פירש, שכהו עיניו של יצחק בעשנן של נשי עשו, שהיו מקטירות לעבודה זרה. דבר אחר (ומקורו מבראשית רבה פרשה ס"ה סי' י'), כשנעקד יצחק על גבי המזבח והיה אביו רוצה לשוחטו, באותה שעה נפתחו השמים וראו מלאכי השרת והיו בוכים, וירדו דמעותיהם ונפלו על עיניו, לפיכך כהו עיניו. דבר אחר (שם סי' ח'), כדי שיטול יעקב את הברכות, עכ"ד רש"י ז"ל.

בדעת זקנים מבעלי התוספות (כאן) כתבו טעמים אחרים לכך שכהו עיניו, משום שאהב את עשו כי ציד בפיו, וכתב, כי השחד יעור (שמות כג, ח). דבר אחר, כדי שיבוא יעקב ויטול את הברכות וכו', עכ"ל. וכן הוא במדרש תנחומא (סדר תולדות פ"ח).

”וְעַתָּה שָׂא נָא כְּלִיךְ תְּלִיךְ וְקִשְׁתְּךָ וְצֵא הַשָּׂדֶה וְצוּדָה לִי צִיד” (כו, ג)

מה היה באותו היום

נביא מעט מהמדרשים ומדברי חז”ל מה שהיה באותו היום ובאותו ליל הסדר, דברים נפלאים ונוראים. בתרגום יהונתן (כאן) כתוב שבאותו יום היה ערב פסח, ויצחק אבינו אמר לעשו נפתחים היום שערי שמים, ויורדים באותו הלילה טללי ברכה, וגם הוא יום של ישועה גדולה, ולכן תבוא הלילה הזו, שהוא ליל הסדר ותעשה לי סעודה מבשר ויין, והוא לזכר זה שבני עתידים ביום זה לאכול בשר צלי ומצות כנגד קרבן פסח וכנגד קרבן חגיגה, וזהו אומרו ”ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד, ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי ואכלה בעבור תברכך נפשי בטרם אמות” (כו, ג-ה). מיד נודע דבר זה לרבקה ברוח הקודש וקראה ליעקב בנה, ותאמר לו ”לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אותם מטעמים לאביך כאשר אהב (שם, שם, ט). ויאמר לה יעקב אני אעשה מה שאת אומרת לי משום מצות ”כיבוד אב ואם”, ואמר לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אבל אמא, ”אולי ימושני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה” (שם, שם, יג), וגילה האר”י (ספר הליקוטים תולדות סי’ כ”ח) שהענין הוא, כי בגלגול הקודם יעקב אבינו היה אדם הראשון, ורבקה היתה חוה והיות ואדם שמע לקול חוה לאכול מעץ הדעת קלקל, על כן אמר יעקב לרבקה, אם כן עתה איך אני אשמע שוב לקולך? השיבה לו רבקה, עכשיו אני באתי לתקן מה שעשינו. אז דע לך שעכשיו במקום קללה תקבל ברכה, אל תדאג, ”עלי קללתך בני” (שם, שם, יד). אך ורק ג’ צרות יבואו עליך וסימנם ראשי תיבות ”עלי” עשו לבן יוסף, ומכאן יצא לך רק ברכה.

ודע בני (על פי הזוהר ח”ג דף צ”ט ע”ב) כי נודע לי מאחורי הפרגוד, שכל זה בכוונה עשו מן השמים, בשביל לרמות את השטן. והטעם לזה, כי אם היו יודעים בתחלה כל כוחות הסטרא אחרא והשטן שאתה תקבל את הברכות, היו עומדים על זה ועושים מלחמה ולא היו מסכימים בשום אופן שתקבל את הברכות, ולכן בכוונה כך מסדרים מהשמים שאביך יקרא לעשו לברך אותו, ואתה תבוא דרך החלון ברמאות ותקח את הברכות, שרק כך תזכה לברכות נגד רצונם של הסטרא אחרא. ולכן בבקשה תביא ”שני גדיי עזים טובים ואעשה אותם מטעמים לאביך” (שם, שם, ט) כדי שיברך אותך. ואת הברכות הללו אנחנו צריכים לדור האחרון בזמן ביאת המשיח שהברכות יעזרו לבנינו אחרינו.

כאשר בא עשו מן השדה והוא עיף וביקש מיעקב "הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי" (כה, ל), ורבותינו דרשו (ב"ב דף טז:) שהיה "עיף" כיון שעשה באותו היום חמשה עונות גדולים, ואחד מהם שרצח את הנפש, ומי זו הנפש שרצח, קבלה ביד חז"ל (שם), שאותו היום, רצח עשו את נמרוד.

וכמו שאמרו במדרש (הובא בהדר זקנים בראשית כה, לב), פעם אחת הלך עשו לצוד חיות ועופות, מצאו נמרוד ואמר לו, למה אתה צד ביער שלי, בוא והלחם אתי, וקבעו זמן להלחם זה בזה. הלך עשו והתיעץ עם יעקב, איך לנצח את נמרוד? אמר לו יעקב, כל זמן שנמרוד לובש את בגדיו החמודות של אדם הראשון, לא תוכל עליו, אלא אמור לו שיסירם מעליו תחילה, ואחר כך תלחם עמו, וכן עשה, אמר לו עשו לנמרוד, אתה לובש את הבגדים של אדם הראשון ומשם כוחך, תסירם בא נראה אם תוכל להלחם כנגדי. כשפשט נמרוד את בגדיו, רץ עשו לקחם ולבשם במרמה, והרג את נמרוד. ואלו הם "בגדי החמודות" של עשו, שהם הבגדים של אדם הראשון, ועתה לבש אותם יעקב אבינו. ודע כי עד עתה הבגדים לא התאימו יפה למי שלבש אותם, אבל כשלבש אותם יעקב הסתדרו עליו בדיוק, אפי' שהיו של עשו בנה הגדול שהיו גדולים, אצל יעקב היו מתאימים כמו לחתן, והכל היה נקי וקיבל ריח גן עדן, חזרה אבידה לבעליה, ואחר כך הלבישה רבקה עליו עורות גדיי עזים מפני החשש "אולי ימושני אבי" (בראשית ז, יב).

כאשר נכנס יעקב לאביו, הריח יצחק אבינו ריח גן עדן (כדאיתא בבראשית רבה פרשה ס"ה סי' כ"ב, ולכן מנהג סלוניקי שבלייל הסדר מפזרים ריח טוב, שכאמור כל מעשה זה אירע בליל הסדר) וירד המלאך מיכאל מן השמים והביא יין קדוש ועליון. ויצחק אבינו בדק את יעקב אבינו לידע אם עשו הוא או יעקב, וראה שהסימנים מראים שהקול קול יעקב והידים ידי עשו, וכידוע עשו הכין את יצחק לפני כן, אמר לו יעקב אחי רמאי, ויעשה את הקול שלי ויבוא ויקח את הברכות, שקולו של עשו היה קול עבה מאוד, ואילו קולו של יעקב היה דק ועדין, ועל כן אמר עשו לאביו כי יעקב יעשה קול עבה שתחשוב שזה עשו, לכן אני אבוא אליך ואשמיע לך קול דק כשל יעקב. אמנם כאשר בא יעקב שכל מעשיו בתמימות וצידקות, דיבר בקולו הרגיל, על כן אמר יצחק, "הקול קול יעקב" (כו, כב) דהיינו הקול הוא בדיוק כמו שקבענו. והוסיף ומישש אותו, ומצא ש"הידים ידי עשו" (כו, כב), אמר יצחק אכן הכל בסדר ואפשר לברך, וגם הריח ריח גן עדן וראה גן עדן לפניו, ואמר לאיזה בן צדיק זכיתי אמת הברכות ראויות לו וברכו

בשמחה, גם ראה שמלאכי השרת עומדים שם, אמר בודאי הברכות שלו הן ובירך אותו את כל הברכות.

סדר השתלשלות כתנות העור

בפרקי דרבי אליעזר (פרק כ"ד), ובספר הישר (פרשת נח ופרשת תולדות) מבואר סדר ההשתלשלות של בגדי החמודות, מאדם הראשון שעשאם הקדוש ברוך הוא, עד ליעקב אבינו, בדרך אחרת מעט ממה שכתבנו לעיל. ועל כן נביא גם מה שכתוב שם שלא יהיה הדבר חסר. כשמתו אדם וחווה, ירש חנוך את כתנות העור, ובהלקח חנוך אל האלהים, ירש אותם מתושלח בנו. וכשמת מתושלח ירשם נח, והביא נח את הכתנות עמו לתיבה, מפני שהכתנות היו חשובים בעיניהם, לפי שהם מעשי ידיו של הקדוש ברוך הוא, והיה בהם קדושה, לכן היו גונזין אותם, ומוסרין אותם רק לראשי הדור, ולכן לקחם נח אתו בתיבה. וגם מפני שכל חיה ועוף היו נופלים לפני הלוּבשם, לכן לקחם נח כדי ללוּבשם בעת שהיה נותן מזון לחיות וכך לא יזיקוהו. כשיצאו נח ובניו מן התיבה, גנבם חם בן נח והסתירם מאחיו. ובלדת חם את כוש בכורו, נתן לו את הכתנות בסתר, והיו עם כוש ימים רבים. והסתירם גם הוא מאת בניו ואחיו. וכאשר ילד כוש את נמרוד, נתן לו את הכתנות באהבתו אותו, וכשגדל נמרוד והיה בן עשרים שנה, לבש את כתנות העור, וכאשר לבש את הבגדים נתחזק נמרוד, ונתן לו האלהים כח וגבורה להיות גבור ציד בארץ. ובשעה שהיה לובש אותם, היו כל בהמה חיה ועוף באין ונופלין לפניו, מפני שהיו הבגדים מעשה שמים. אולם בני דורו של נמרוד חשבו שהוא מכח גבורתו של נמרוד, ולפיכך המליכוהו עליהם למלך.

כאשר ראה עשו אחי יעקב את הכתנות על נמרוד, חמד אותם בלבו, ופעם אחת הלך עשו לצוד ציד בשדה, וגם נמרוד הלך עם גבוריו לצוד ציד בשדה, והנה ראה עשו את נמרוד מתהלך במדבר רק עם שני אנשיו, לפי ששאר גבוריו ואנשיו שהיו עמו במדבר רחקו ממנו והלכו מעליו הנה והנה לצוד. על כן התחבא עשו מנמרוד וארב לו במדבר. ונמרוד והאנשים אשר אתו לא ידעו שעשו אורב להם, והתהלכו בשדה לרוח היום כפעם בפעם לדעת איפה אנשיו צדים בשדה. כשבא נמרוד ושני האנשים אשר היו אתו עד המקום אשר עשו שם, קם עליו עשו פתאום מהמארב אשר ארב לו שם, שלף חרבו ומיהר ורץ אל נמרוד וכת את ראשו מעליו, ונלחם עשו עם שני האנשים אשר היו עם נמרוד מלחמה רבה, והכם והמיתם בחרבו. אז לקח עשו את בגדי החמודות אשר לנמרוד, ורץ והביאם לביתו.

כשלקח עשו את הבגדים ההם, רץ לעיר מפני אנשי נמרוד, והגיע אל בית אביו עיף ויגע מפני הפחד, וקצרה מאד נפשו למות ויצר לו מאד. ראה עשו כי קצרה נפשו למות וכי צר לו, ניגש אל יעקב אחיו וישב לפניו, ואמר אל יעקב אחיו, "הנה אנכי הולך למות היום הזה ולמה זה לי בכורה" (כה, לב). נתחכם יעקב על עשו, ולקח ממנו את בכורתו, ואת כתנות העור, וגם לקח מעשו את חלקו במערת המכפלה אשר קנה אברהם מאת בני חת לאחוזת קבר, את כל אלה קנה יעקב מאת עשו אחיו במחיר נזיד עדשים. כתב יעקב את כל אלה בספר והעיד עדים על זה וחתם, ויהי הספר ביד יעקב.

למה נקראו חמודות

בירושלמי מסכת מגילה (פ"א הי"א) מפרש, שנקראו הבגדים "חמודות" לפי "שהיה משמש בבגדי כהונה", ופירש הפני משה שם, שהיות והיה עשו הבכור, היה משתמש בבגדי כהונה. דהיינו היות והכהנים המשמשים בכהונה אז היו הבכורות, עשו שהיה בכור, ראה עצמו ראוי לכהונה, ויתרה מכך ראה עצמו נכון לכהונה גדולה. ולפי זה מיושב מה שהלבישה רבקה את יעקב בבגדים אלו, מאחר שיעקב קנה את הבכורה, הן בגדים אלו ראויים לו.

ויתירה מכך שני גדיי העזים שרבקה הכינה, היו אחד עבור קרבן פסח והאחד עבור קרבן חגיגה, כדאיתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק לב, והביאו רש"י לעיל בפסוק ט), ולפי שהעבודה נעשית רק בבכורים, היה יעקב צריך ללבוש בגדי כהונה בכדי להקריבן. (מתוך ספר אוצר פלאות התורה).

"וַעֲשֵׂה לִי מְטַעְמִים כַּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְהִבֵּאתָ לִי וְאֶכְלָה בְּעִבּוֹר תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי בְטָרִם אֲמוֹת" (כו, ד)

יצחק אהב את עשיו, כיון שראה שבניו יתקנו את בני יעקב שלא יפלו לגויים

בילקוט ראובני (על הפסוק הנ"ל), מבאר את סוד המטעמים שביקש יצחק מעשו, ובא יעקב והכין מטעמים ליצחק אביו וירש ברכתו של עשו. וזה לשונו, כבר הודיעך כי יצחק עליו השלום הוא עולה תמימה ואין השכינה נפנה ממנו, והאיך תבוא תקלה על ידו, האיך יאהב את עשו? או האיך ירצה לברך את הרשע ולהניח הצדיק? או האיך תתקיים הברכה אחר המאכל והמשתה, והרי תפילה קודם למאכל, ואומר יין ושכר אל תשת (ויקרא י, ט) והאיך יצחק אוכל ושותה ואחר כך מברך את הרשע?

דע, כי בראות יצחק אבינו עליו השלום כי כל שני עולמות הם עולם הזה ועולם הבא, וראה את ישראל דחופים ומצטערים בעולם הזה, וראה מדתו שהיא מדת הדין מתוחה על

ישראל. הצטער ואמר מה יעשו בני בידי גויים בשבעים אומות והאיך יתנהגו בניהם בגלויות (כיצד ישרדו את הגלויות הקשות העתידות להגיע על עם ישראל), אמר יצחק, מוטב שאתן לעשו בני עולם הזה הבא מכוח מאכל ומשתה, כדי שימשול על ישראל, כי סוף כל סוף מאחר שיחטאו ישראל ויפלו בגלות, יותר טוב שיגלו בגלות עשו אחיהם, משיפלו בגלות אחרים נכרים שהם שבעים אומות. אמר יצחק שאחר שאי אפשר שלא תגבה מדת הדין את החוב שלה מיישראל, יותר טוב הוא שיגבה החוב על ידי אחיהם, משיגבה על ידי נכרים. וזה סוד לא תתעב אדומי כי "אחיך" הוא (דברים כד, ח).

ולפיכך אהב יצחק את עשו, מפני שהוא תיקון יעקב, שלא יפלו בגהינם. וכשראה שנמלטו בני יעקב מגהינם והם נצורים בגלות עשו, שמח. וזהו סוד "כי ציד בפיו" (בראשית כה, ח). ולפי שהענין כך, אמר יצחק, אין עשו ראוי לירש ברכה עליונה שכלית, אבל הוא ראוי לירש ברכה גופנית שהוא דבר שהגוף נהנה ממנו וזהו המאכל והמשתה.

לפיכך אמר יצחק, "ועשה לי מטעמים ואוכלה בעבור תברכך נפשי" (בראשית כז, ד) בודאי שהנפש (היא) המקבלת מזון ולא הנשמה. (עשה לי מטעמים ואוכלה היינו שבני יאכלו בגלות, ובזכות זה תברכך נפשי). ולפי דרך זה נתכוין יצחק אבינו עליו השלום להקל עונשים על ישראל בגלות שלא ירשו דיני גהינם, ואף על פי כן שכינה אומרת אפילו בגלות צריכים ישראל להקל מעליהם עול קשה של עשו וזה סוד ורבקה אוהבת את יעקב (מתוך ספר שערי אורה).

"עלי קללתך בני" (כו, יג)

ר"ת "עלי" - ע'שיו ל'בן י'וסף

כתב בספר מעיינה של תורה (כאן) בשם הגר"א מוילנא זצ"ל, שאמרה רבקה ליעקב, הרי אני יודעת את כל הצרות שיהיו לך, שהם רמוזים במילה "עלי" שהיא ראשי תיבות עשיו לבן יוסף. אלו הצרות שיעברו עליך, אולם יותר מאלה לא תדע, לכן אין לך לפחד שיקרה לך דבר רע בגלל גניבת הברכות, שכאמור הצרות שיהיו לך כבר קצובות ומדודות ולא כלול בהן צרות מהברכות. לכן כשבקשו השבטים מיעקב שיתן להם להוריד למצרים את בנימין, השיבם בלשון מכוונת "עלי" היו כולנה (בראשית מב, לו), דהיינו הן כבר אמרה לי אמי, שיהיו לי רק את הצרות של "עלי", והן כבר הגיעוני. ומדוע אם כן אתם רוצים להוסיף עלי גם את צערו של בנימין. ודו"ק.

”אֲנֹכִי עָשׂוּ בְכֹרֶךָ” (כו, יט)

”אנכי” הוא יעקב בשורש נשמתי למעלה

כתוב בזוהר הקדוש (בתוספתא פרשת נח ח”א דף ס’ ע”א) שכל הצדיקים נכפל שמותם בפסוקים, כגון אברהם אברהם (בראשית כב, יא) וכדומה, לפי ששורש נשמתם הוא למעלה, ושם הוא שמם הראשון, ועל שם הענף שיורד למטה כאן לעולם הזה, הוא שמם השני, וזהו שנאמר כאן ”אנכי עשו”, רצונו לומר, אני עם אנכי, דהיינו עם שורשי למעלה שהם באחדות, הם שתי פעמים ”יעקב” ו”יעקב” ופעמיים יעקב יוצא בגימט’ ”עשו”, ”בכורך” גימט’ ”רמח” שאני מקיים רמ”ח מצוות עשה. (חכם אחד).

”גִּשְׁה נָא וְאִמְשֹׁךְ בְּנֵי הָאֵתָהּ” (כו, כא)

ג’שה נ’א ו’אמושך ב’ני ה’אתה” ר”ת ”גנובה”

כמה נפלאים דברי האריז”ל (שער הפסוקים תולדות סי’ כ”ז) שכתב ”גשה נא ואמושך בני האתה” ר”ת ”גנובה”, כי נצנצה בו רוח הקודש שברכות אלו גנובות מעשו, וזה בנו אינו עשו אלא יעקב.

”הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב” (כו, כב)

ידיו של עשו ימוטו כשיבא קולו של יעקב זה מלך המשיח

מרומז כאן שידיו של עשו ימוטו בעתיד כשיבא ”קולו” של יעקב זה מלך המשיח שנאמר בפרשת ביאת המשיח, על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח ”קולך” (ישעיה מ, ט), הנה שבעת ביאת המשיח ישמע ”קולו” של משיח ואז ימוט עשו.

”הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב” (כו, כב)

אם ח”ו ”הקל קול יעקב” שלא לומדים מספיק תורה

במדרש (בראשית רבה פרשה ס”ה סי’ כ’) כתוב, בזמן שהקול קול יעקב, דהיינו כשלומדים תורה, אז אין ”הידים ידי עשו”. ולכאורה קשה הלא בפסוק נאמר הפוך ”הקול קול יעקב והידים ידי עשו” ולא ”אין” הידים ידי עשו, וכיצד המדרש למד כאן את הדרשה הנזכרת? מבאר רש”י (שם), שהמדרש למד זאת לפי ש”הקול” כתוב בתורה בכתב חסר, בלי ו’, והרי זה נקרא

"הקל", ומכאן דרש המדרש שאם "הקל קול יעקב" מהתורה, דהיינו אם עם ישראל חס ושלום "יקלו" וימעטו מלימוד התורה, אז יתקיים "והידים ידי עשו", אז ידי עשו חס ושלום שולטות, ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם עם ישראל יעסוק בתורה בעמל בה, אז אין הידים ידי עשו.

"הקל קול יעקב" (כו, כב)

הקול קול יעקב נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות

אם "הקול קול יעקב", שקול יעקב נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אז "הידים ידי עשו" להכות באומות העולם המצערים את ישראל. שהיות ויעקב עסוק בתורה ואינו לומד מלחמה ואינו פנוי להשיב נקמה למצעריו, לכן יסובב ה' ש"הידים ידי עשו", שידי עשו יהרגו באומות לצורך ישראל. ואם לא חס ושלום יהיה להפך.

וכן כאשר ישראל כולם לומדים תורה, מי יעבוד בבתי החרושת, מי יכין לנו בגדים ויבנה בנינים וכדומה אלא כיון ש"הקול קול יעקב", הרי שאז "הידים" של "עשו", הם יכינו לנו כל צורכנו הגשמיים.

"הקל קול יעקב" (כו, כב)

סוד האות ו', קוב"ה, ואורייתא, וישראל, חד הוא

"הקול" הראשון, כתוב חסר, ללא האות ו', ואילו הקול השני כתוב מלא עם האות ו', ודבר זה צריך ביאור והבנה מהי כוונת התורה? הנה סוד האות ו', כותב שר בית הזהר רבי צבי מזידצוב, שיש ג' מילויים לאות ו' כך, ו"ו וא"ו ו"ו ("מילוי" פירושו כתיבת האות כפי שהיא נשמעת, כגון האות ו' נכתבת "וו". אולם ניתן גם לכתוב את האות ו' במילוי בשתי צורות נוספות, וא"ו או ו"ו). רבותינו אמרו קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל, חד הוא (עיין זוהר ח"ג דף ע"ג ע"א), ויסוד זה מרומז באות ו' שבשם הויה ברוך הוא שהיא מרמזת על הקב"ה, שהנה האות ו' במילוי כזה ו"ו, עולה בגימטריא י"ב, לרמז על י"ב שבטים, שהם כל עם ישראל. והמילוי השני של ו' כזה וא"ו, עולה גימטריא י"ג שהוא גימטריא "אחד", וזה ה' "אחד" ושמו "אחד". והמילוי השלישי ו"ו רומז לתורה, לפי שהוא עולה בגימטריא כ"ב, שהם כ"ב אותיות התורה. הרי לנו שהאות ו' היא גם הקדוש ברוך, גם התורה וגם ישראל, שכולם אחד.

ולכן אלו השלושה ווי"ן צריכים להיות קשורים ביחד, ואז זה עוזר לעם ישראל, וזה הסוד שבספר תורה המילה הראשונה שבכל עמוד (כמעט בכל עמודי ספר התורה) מתחילה באות

ו', בסוד "ווי העמודים", לפי שכאמור האות ו' רומזת על החוט המשולש שבין הקב"ה התורה וישראל.

גם ראינו זאת בפרשה הקודמת בעפרון החתי, שעד שמכר את המערה, שמו מופיע בתורה בכתוב מלא "עפרון", ומשעה שמכר את המערה, שמו כתוב חסר "עפרן" ללא האות ו'. זאת לפי שקודם שמכר את המערה, היה כתוב שמו מלא, שאז האות ו' הייתה עוזרת לו להמשיך אליו קדושה. אבל כאשר מכר בכסף מלא את מערת המכפלה, הפסיד את המערה והפסיד את האות ו' שבשם הווי"ה שהיתה מושכת עליו קדושה, ואז הלכה ממנו כל הקדושה.

וזו הסוד של "הקל קול יעקב", הראשון כתוב חסר ו' והשני מלא, כי אות ו' כאמור היא השפע והחיות, וכמו שהאריך בסוד זה מו"ר הרשל"צ הגאון רבי שלמה משה עמאר שליט"א בספרו כרם שלמה (בהקדמה) ובספרו ברכת אליהו (פרשת וישב מאמר ב' עמ' רל"ד) עיין שם. ולכן אם "הקול" של עם ישראל הוא מלא עם ו' דהיינו עם חיבור לשכינה, כאשר קודשא בריך הוא וישראל חד הוא, הרי שאז נדרש המשך הפסוק "הידים ידי עשו" שהם משמשות את ישראל, וכאשר נתבאר לעיל בהרחבה. אולם אם חס ושלום "הקל" של "יעקב" הוא חסר ללא ו' דהיינו ללא חיבור לשכינה, הרי שאז הידים ידי עשו כפשוטו חס ושלום.

על כן העיקר הגדול הוא, שאם אנחנו רוצים לשלוט על הידיים האלו של עשו, שעושות שמות בכל המקומות, רק על ידי התורה הקדושה יכול נוכל לו. ולכן צריך להתחזק חזק בתורה הקדושה, כי רק היא חיינו ואורך ימינו.

"וַיָּבֵא לוֹ יֵין וַיִּשְׁתְּ" (כו, כה)

מיכאל הביא היין מג"ע ונתן ליעקב ויעקב נתן ליצחק

הטעם שיש תרי טעמי (מירכא כפולה) תחת תיבת "לו", הקשו חכמינו (תוספות השלם כאן אות ב), מהיכן היה לו יין הן לא מצינו שאמו מסרה לו גם יין? אלא שהמלאך מיכאל הביא את היין מגן עדן ונתן ליעקב, ויעקב נתן ליצחק. אם כן נמצא שעל ידי שניים הוּבא היין ליצחק, על ידי המלאך ויעקב ולכן יש לומר שמאריכים בתיבת "לו", במירכא כפולה (תרי טעמי), לרמוז שבא היין על ידי שניים, המלאך ויעקב.

ויש מפרשים (תוספות השלם כאן אות ד') שהביא לו סודות התורה, ולזה אמר גשה נא "ושקה" לי (כו, כו) שהוא מלשון "השקני" מיון הרקח (שיר השירים ב, ח) הרומז לסודות התורה.

”וַיְרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ” (כו, כז)

רצה להריח אם יצאו ממנו ילדים הגונים

מדוע יצחק הריח את ריח בגדיו של יעקב ולא הריח את יעקב עצמו? מתרץ רבנו ראש הישיבה (קול יהודה תולדות עמ' קל"ט) כי רצה להריח אם יצאו ממנו ילדים הגונים, כי בבגדי האדם ניכרים ילדיו, וכמו שמצינו ביהושע כהן גדול שנאמר עליו, "ויהושע היה לבוש בגדים צואים" (זכריה ג, ג), והגמרא בסנהדרין (גג.) מקשה, וכי דרכו של יהושע ללוש בגדים צואים? ומתרת, אלא מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מיחה בהן. עד כאן. לאמור, שכיון שבניו לא הלכו בדרך הישר, היה ניכר הדבר בבגדיו לבעלי השגות שהיו נראים להם בגדיו כבגדים צואים. כך גם יצחק בחן את יעקב בהרחת בגדיו והריח ריח גן עדן, לפי שבניו היו צדיקים, והיתה מטתו שלימה, בודאי ראוי הוא לברכה.

וכמו שהגמרא (סנהדרין שם) אומרת על שני נביאי השקר שרצו את בתו של נבוכדנצר, אמר להם המלך אבדוק אתכם אם נביאים צדיקים אתם בכבשן האש, כשם שנבדקו חנניה מישאל ועזריה. השיבוהו, הם שלושה צדיקים ואנו רק שנים. אמר להם, ביחרו לכם אדם שלישי. נתנו עיניהם ביהושע בן יהוצבדק הכהן הגדול בסוחרם שצידקתו תגן עליהם. מיד פקד המלך להשליכם לכבשן האש, הם נקלו ונשרפו מיד ואילו יהושע נשאר חי, אולם נחרכו בגדיו.

ורבותינו אמרו (אגדת בראשית פרשה מ"ב, הובאה בתורה שלמה תולדות אות ק"ו) שבשעה שנכנס יעקב אל יצחק הריח באותו ריח שנעקד על גבי המזבח.

”וַיִּתֵּן לְךָ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם” (כו, כח)

מה תיקן יעקב בלקיחת הברכות

כתב מהרח"ו (ספר הליקוטים תולדות סי' כ"ח) שיעקב תיקן בלקיחת הברכות את חטאו של אדם הראשון, לפי שאדם הראשון נצטווה שלא לאכול מעץ הדעת והנחש פיתה אותו לאכול מעץ הדעת, על ידי שהבטיח לו שבאכילה זו ישיג השגות רוחניות עליונות עד מאד כשיעבור על רצון ה', והאדם התפתה ושמע לקול אשתו ואכל. כתוצאה מכך באו לעולם ט"ל קללות, עשר לאדם, עשר לחוה, עשר לנחש, ותשע לאדמה כמנין מלקות שהן ל"ט. והיות ויעקב אבינו היה גלגול של אדם הראשון ורבקה היתה גלגול של חוה, לכן חוה שחטאה שפיתה את אדם הראשון, עתה היא מתקנת זאת, בגלגולה ברבקה ומצוה על יעקב (שהוא כאמור אדם הראשון

בגלגול הקודם), לקחת את הברכות, שכנגד החטא שהאשה החטיאה את האיש, עתה האשה מתקנת את האיש, ובזה שיקח יעקב את הברכות יתקן את הקללות שנגרמו על ידי חטאם, לפי שיבואו הברכות כנגד הקללות ויתקנו אותן. ולכן אז מחמת חטאם אדם הראשון גורש מגן עדן, ועתה כשיעקב נכנס אל אביו נכנס עמו ריח גן עדן, כי ביטל רצונו מפני נבואת אמו, ולכן זכה לנתינת "טל" השמים, כנגד ט"ל קללות.

"וַיִּתֵּן לֶךְ הָאֱלֹהִים מְטַל הַשָּׁמַיִם" (כו, כח)

הקב"ה בירך כנגד מלמעלה

במדרש (בראשית רבה פרשה ע"ה סי' ח') כל הברכות שברך יצחק ליעקב, כנגדם ברכו הקדוש ברוך הוא מלמעלה, ואף רבקה אמרה ברכות כנגדן, ואמרה כי מלאכיו יצוה לך וגומר (תהלים צא, יא), וכיון שאמרה לו כן, ברכתו רוח הקודש, יקראני ואענהו (תהלים צא, טו).

"וַיִּתֵּן לֶךְ הָאֱלֹהִים מְטַל הַשָּׁמַיִם" (כו, כח)

מה אומר החלב ומה אומר היין

באוצר המדרשים (תרי"ג מצוות מצוה תי"ט מפליאה י"ד), המרביץ תורה בישראל ואינו נוטל שכר על כך, שמים וארץ שניהם מעידים פה אחד ויתן לך האלהים וכו', והחלב והיין שהם שמים וארץ, החלב אומר הנני נותן לו את בריתי שלום, והיין אומר וידגו לרוב בקרב הארץ. החלב אומר מאל אביך ויעזרך, והיין אומר ואת שדי ויברכך, ומושיבים אותו עם כוחו ויצילוהו ונהנה מזיו השכינה, שכאשר עשה, כן יעשה לו, הוא שלימד שלא בשכר ילמד שלא בשכר.

"וַיַּחֲרַד יִצְחָק" (כו, לג)

בשביל חרדה זו של יצחק חרדו בניו במעמד הר סיני שנאמר ויחרד כל העם אשר במחנה (שמות יט, טז), (תורה שלמה כאן אות קמ"ח, מספר אור האפלה כת"י).

"וַיַּחֲרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְדֹלָה עַד-מָאד וַיֹּאמֶר מִי-אֶפְאֵל הוּא הַצֵּד-צֵיד וַיָּבֵא לִי וְאֶכְל מִכֹּל בְּטָרִם תָּבוֹא וְאֶבְרַכְהוּ גַם-בְּרוּךְ יְהִיֵּה" (כו, לג)

בקש יצחק לגלות את הקץ לעשו ולא גילה

במדרש רבה (פרשה צ"ט סי' ה') איתא, שבקש יצחק לגלות את הקץ לעשו, והעביר הקדוש ברוך הוא את טעמו הימנו, כדכתיב וטעם זקנים יקח (איוב יב, כ), ועל כן לא ידע את

הקץ וכיון שכן החל חרד, כדכתיב ויחרד יצחק חרדה (בראשית כו, לג). וכתב שם בעץ יוסף, שכשטעה מתחילה ביעקב וסבר שהוא עשו, גילה לו יצחק את הקץ, ורק אחר כך כשבא עשו שוב נפלה עליו חרדה גדולה מן השמים כדי להעלים ממנו את הקץ על ידי החרדה.

”וַיֹּאמֶר בָּא אֲחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בְּרִכְתְּךָ” (כו, לה)

למה יצחק לא ברך את יעקב לכתחילה

ידוע שיעקב ועשו חלקו ביניהם את העולמות, יעקב לקח עולם הבא ועשו לקח עולם הזה (כדאייתא בבראשית רבה פרשה ס"ג), והיות והברכות נאמרו על העולם הזה, על כן הן מחלקו של עשו, ולכן היה צריך יעקב לקחת בערמה, שאינן בחלקו וכבר נתבאר כל זה לעיל (על הפסוקים, ויתרוצצו הבנים כה, כב. ומכרה כיום כה, לא). אולם עוד צריך להבין, אחר שעל פי האמת יעקב היה צריך להתברך, אם כן מדוע היה צריך יצחק להיות סגי נהור בשביל שיעקב יוכל לקחת את הברכות, ומדוע לא יכל לברך את יעקב מתוך ידיעה והכרה שהוא יעקב אבינו, כאשר היא האמת.

והתשובה בזה היא שמובא בזהר הקדוש (ח"ג דף צ"ט ע"ב) שאם יצחק היה מברך את יעקב לכתחילה, אז הסטרא אחרא, לא הייתה נותנת שזה יקרה בשום אופן בעולם, ועושה מלחמת חרמה כנגד כך ולא היה יעקב מתברך.

לכן הקדוש ברוך הוא סובב שיצחק היה סגי נהור וחשב שעשו הוא הצדיק, מחמת שהיה מרמה אותו ואז רצה לברך אותו וקרא לו והוא יצא לדרך להביא את הציד ויצאו כל הכוחות והחילות של הסטרא אחרא בכדי לסייעו, ואז בא יעקב אבינו במרמה ולקח את הברכות כולן.

וכך היה עם תמר ויהודה שיצאו ממנה פרץ וזרח בדרך מרמה. וכך היה עם דוד המלך, שחשב ישי אבי דוד שבא על פלגשו, ומאיסור נולד ולא ידע שהיה בהיתר. וכאשר ביאר מהרח"ו בשער הגלגולים (הקדמה ל"ח) שכאשר נשמה גדולה מאד צריכה לרדת לעולם, אי אפשר להוציאה מן הקליפות אלא על ידי מרמה ותחבולה, וכך היה עם רות המואביה ועם רבי עקיבא בן גרים שהיה מבני בניו של סיסרא, ועוד עיין שם.

ועלינו לדעת שברכות אלו היו גורליות וקובעות לדורי דורות מי יהיה עם סגולה ומי יזכה לנחול ב' עולמות. וכמו שראינו שכבר בבטן נלחמו יעקב ועשו מי יזכה להמשיך את זרעו של אברהם אבינו ע"ה לדורות עולם.

וכיון שעשו הרשע הבין את הענין הזה, היה מכבד מאוד את אביו וצד אותו בפיו, כדי שיזכה לכל הברכות, וכשאמר לו אביו לך וצוד ציד להביא כדי שאני אברך אותך, שמח עד מאוד. ועצת ה' היא תקום שקיבל יעקב אבינו את הברכות.

”וַיֹּאמֶר בָּא אֲחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בְּרִכְתְּךָ” (כו, לה)

מדוע דוקא לקח יעקב הברכות במרמה

מדוע לקח יעקב את הברכות במרמה דווקא, כי נפילת ניצוצות הקדושה לתוך הקליפות היתה בדרך ערמה, ככתוב, והנחש היה ערום (בראשית ג, א), שרימה את אדם וחוה, וגרם להם לאכול מעץ הדעת. והיות וחטא עץ הדעת גרם כידוע לירידת ונפילת הניצוצות, לכן גם הברור והעלאת הניצוצות, צריכים להיות בדרך של מרמה, ככתוב, עם עיקש תתפתל (תהלים יח, כז). והברור הנזכר נעשה דוקא על ידי יעקב, לפי שהוא בדוגמת אדם הראשון, כמאמר חז"ל, שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון (בבא בתרא דף נח.), (ספר המאמרים תש"ג).

”וַיֹּאמֶר בָּא אֲחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בְּרִכְתְּךָ” (כו, לה)

בכל יום ויום עשו בא ומבקש את הברכות

כתב רבנו האר"י בעץ החיים (שער ל"ב פ"ב) שגם בעולם העליון, מעשה הברכות הכתוב בפרשתינו, שב וחוזר בכל יום ויום. עשו בא ומבקש את הברכות ומשמיעים לו קולות שירה וצהלה, ואומרים לו לך צוד ציד להביא והוא יוצא בשמחה כדי להנות. אז מביאים את יעקב ונותנים לו הברכות, וכשחוזר עשו שומע שיעקב כבר קיבל אותן וזועק זעקה גדולה. ולמחרת שוב חוזר הכל כבתחילה. וכיצד זה יתכן שיטעה שוב עשו וירמוהו כבתחילה בכל יום ויום? אין זאת אלא מפני שבקל"י שולטת השכחה, ולכן הוא שוכח מה שהיה אתמול, עיין שם.

”וַיֹּאמֶר בָּא אֲחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בְּרִכְתְּךָ” (כו, לה)

”במרמה” בגמטריא “אפיקומן”

תרגום אונקלוס (במקום) מתרגם את המילה “במרמה” בחכמה וזה לשונו, ואמר על אחוך “בחוכמא” וקבל ברכתך. ותחילה יש להבין מדוע מתרגם כן, ולא כפשוטו שמרמה היא רמאות? ועוד, גם אם נדע שפירוש המילה מרמה היא חכמה, צריך להבין איזו חכמה עשה יעקב כדי לקחת את הברכות, ולכאורה אנו רואים שרימה יעקב רמאות פשוטה, שאין בה חכמה,

על ידי שלבש את בגדי עשו ושם עורות גדיי עזים על ידיו וחלקת צוארו ובוה לא הכירו אביו? עוד צריך להבין כיצד יצחק אבינו אמר ואוכל מכל (כו, לג), שאם אכל "מכל" פירושו ששבע עד שלא יכול היה לאכול עוד, והרי ארוז"ל (רמב"ם דעות פ"ד ה"ב) שאסור לאכול יותר מדאי עד שיעור שלא יכול לאכול?

ויבואר בסיעתא דשמיא על פי מה שאמרו רז"ל (תרגום יהונתן בראשית כו, ג), שאותו יום פסח היה ושחט יעקב אבינו ב' גדיי עזים, גדי א' לקרבן חגיגה וגדי א' לקרבן פסח אפיקומן, אם כן נמצא שראשית כל אכל יצחק את הגדי שנשחט לשם חגיגה, ואחר כך אכל את הגדי של אפיקומן. והדין הוא שאין מפטירין אחר הפסח אפיקומן (משנה פסחים פ"י משנה ח'), דהיינו שאסור לאכול אחר אפיקומן שום דבר. ולפי זה מובן כי בחכמה עשה יעקב אבינו, שהאכיל את יצחק אפיקומן, כך שגם כאשר יביא עשו את מטעמיו, יהיה אסור ליצחק לאכול עוד, וכיון שאת הברכות מסמיך יצחק לאכילה, לא יוכל לברך אלא רק את יעקב, וכך בחכמתו הרויח את הברכות. ומה שאכל יצחק כל שבעו, היינו מפני שאכל יצחק אבינו קרבן פסח הוא האפיקומן, ודין הוא שהפסח נאכל על השבע, ככתוב במסכת פסחים (דף ע. ע.).

והנה תיבת "במרמה" עולה בגמט' "אפיקומן", ללמדנו שהחכמה שעשה יעקב אבינו ע"ה היא שהרויח את הברכות על ידי שהאכיל את יצחק אבינו אפיקומן (משם ר' ישעיה אשר זעליג מרגליות זצ"ל, משם רבו הר' אברהם שמחה מבארניב זצ"ל).

"וַיֹּאמֶר הָכִי קָרָא שְׁמוּ יַעֲקֹב" (כו, לו)

פסוק זה יובן על פי משל נפלא

ראוי להבין את תמיהתו של עשו, "הכי קרא שמו יעקב", וכי יעקב עצמו קרא שמו יעקב, הלא אביו קרא לו את השם הזה, ואם כן ראוי היה לו לעשו לתמוה ליצחק אביו הנמצא לפניו, הכי "קראת" שמו יעקב, בלשון נוכח?

משל לעני חשוב ומיוחס בשם יוסף שהיו לו קרובים במרחקים, ומעולם לא נתראה עמהם פנים אל פנים, רק שמע שמעם כי טובים דודיך מיון, אנשי חסד ונדיבי לב המה, על כן יקירי העיר כתבו לו המלצה יקרה ומפוארה, וחתמו עליה בעצם כתב ידם, כי זה האיש יוסף בן שמעון הוא מגזעם ומשפחתם שבעיר פלונית. ויהי בדרך התחבר עמו עני אחר ללכת עמו ושמו טורדוס, וזה האיש רע ובליעל, בלילה גנב מכיסו את כתב ההמלצה. ויעשה בערמה ויבא אל הקרובים, והקדים את עצמו בחפזון טרם בא העלוב הנזכר. הקרובים שלא הכירו פניו, רק שמו

נודע להם, נתנו לו מעות הרבה. והיה כאשר הגיע העלוב הזה אל העיר אשר קרוביו שמה, הנה הוא רואה את חברו שב לקראתו בחזרה מבית קרוביו, וידע את אשר עשה לו הגנב הרמאי, ויתפוש בו שילך עמו אל בית הדין שבועיר. ויאמר הגנב, מה זה דלקת אחרי, כי הנה מה עשיתי לך, לקחתי את המלצתך, הנה היא בידי לתיתה לך ולהשיבה אליך כבתחילה, ואתה תוכל לנסוע אל קרובך כאשר היה עם נפשך. ויבך העני ויאמר אוי נבל, אם אתה לא היית משנה את שמך והיית אומר בפניהם אשר שמך טורדוס הוא השם אשר קרא לך אביך, אכן עתה הייתי נוסע בשמחה ובא אל קרובי אבי עם כתב ההמלצה כי אני יוסף בן שמעון אחי אביהם. אבל אחר אשר עתה התחזית ליוסף בן שמעון ולקחת את כל הכסף המיועד אלי, עתה אני אנה אני בא.

זאת היתה טענתו של עשו, שהנה יעקב עשה מרמה ונכנס ליצחק ונתברך, ובהודע הדבר לעשו, צעק צעקה גדולה ותמה הכי קרא שמו יעקב, לאמור שטען עשו ליצחק, אילו יעקב כשבא לפניך היה אומר לך שהוא יעקב, אז ודאי לא היית מברך אותו את הברכות אשר הכינות בעבורי. אולם הוא לא קרא את עצמו בשם יעקב, אלא כיזב שהוא עשו, ועל כן נתת לו הברכות אשר היו שמורות בעבורי. וזהו הכי קרא (יעקב את) שמו יעקב?! בתמיה, וכי הוא קרא עצמו יעקב כאשר היה ראוי לו, הן הלא הוא קרא את שמו עשו, ואם כן ויעקבני זה פעמים את בכורתי לקח, והנה עתה לקח את ברכתי (אהל יעקב)

"וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים אֶת בְּכֹרְתִי לָקַח וְהִנֵּה עֵתָה לָקַח בְּרַכְתִּי" (כו, לו)

שמעתי ממורנו ורבנו ר' עובדיה יוסף זצוק"ל, שאותו הסיר שנתן יעקב לעשו לאכול עדשים ובו מכר לו את הבכורה. באותו סיר נתן ליצחק מטעמים, ועל ידו לקח את הבכורה. לכן אמר עשו ויעקבני "זה" פעמים, היינו עם אותו הסיר "הזה", לקח לי גם את הבכורה וגם את הברכה. אמר לו יצחק, מדבריך שומע אני שמכרת את הבכורה, אם כן "גם ברוך יהיה" (כו, לג), הן הוא הבכור ולו מגיעות הברכות. ודו"ק.

"וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל אָבִיו הַבְּרָכָה אַחַת הוּא לְךָ" (כו, לח)

הצגה שעושים ברומי אחת לשבעים שנה

אומרת הגמ' בעבודה זרה (יא:): אמר רב יהודה אמר שמואל עוד (מסיבה) אחרת יש להם ברומי, אחת לשבעים שנה מביאין אדם שלם (כנגד עשו) ומרכיבין אותו על אדם חיגר (כנגד יעקב) ומלבישין אותו (את האדם העליון) בגדיו של אדם הראשון, ומניחין לו קרקפלו של רבי ישמעאל בראשו (מניחים על ראשו את עור קרקפתו של רבי ישמעאל) ותלו ליה בצואריה מתקל ד'

זווי דפיזא (ותולים לו בצוארו משקל ד' זוזים פז) ומחפין את השווקים באנג' (ומכסים את השווקים בנופך) ומכריזין לפניו, סך קירי פלסתר אחוה דמרנא זייפנא (חשבון אדון פלסתר, אחי אדונינו הזייפן. וכוונתם ליעקב שהוא אחי עשו, ומכנים את יעקב זייפן כיון שנטל את הברכות במרמה, ואומרים שנבואתו לאחרית הימים לא התקיימה). דחמי חמי ודלא חמי לא חמי (הרואה מסיבה זו עתה רואה, ושאינו רואה לא יראה. כיון שהמסיבה הבאה שכמותה תהיה עוד ע' שנה). מאי אהני לרמאה ברמאותיה ולזייפנא בזייפנותיה (מה הועיל לרמאי ברמאותו ולזייפן בזיפנותו). ומסיימין בה הכי, ווי לדין כד יקום דין (ומסיימים בה כך, ויי לזה כשיקום זה). אמר רב אשי פיהם הכשילן לרשעים, אי אמרו זייפנא אחוה דמרנא כדקאמרי (רשעים אלו פיהם הכשילם, שאילו אמרו "הזייפן אחיו של אדונינו" אכן אז כוונתם היתה כאשר אמרו) השתא דאמרי דמרנא זייפנא מרנא, גופיה זייפנא הוא (עכשיו שהם אומרים של אדונינו הזייפן, יש לפרשם שאדונינו הוא עשו הוא עצמו הזייפן). עד כאן לשון הגמרא.

יש להקשות, וכי עכשיו לאחר כמה אלפי שנים יש להם ברומי את מלבושו של אדם הראשון? ועוד יתירה מכך יש בידיהם את פניו של רבי ישמעאל? ואיך יסבול הדעת את לשון הגמרא? אלא ודאי דברי הגמרא כאן אינם כפשוטם אלא על דרך רמז, כמו שמפרש רש"י ז"ל, שאדם שלם בזה רומזים הם אל אביהם עשו, ואילו החיגר הוא רמז ליעקב, ככתוב, והוא צולע על ירכו. ורשעים אלו עושים דרך שחוק לעג וקלס ביום שמחה ואיד שלהם, כל זאת, כדי להראות שילטונם.

הסבר גמרא זו בדרך המוסר

בעל חידושי גאונים (הובא בכסא רחמים, מלמד, תולדות עה"פ הברכה אחת וגו') פירש את הגמרא הנזכרת ברמז אל הנשמה והגוף. הנשמה נקראת אדם שלם, והגוף נקרא חיגר, לפי שאינו יכול לנוד ולילך בלי נשמה. ואחת לע' שנה מביאין אדם שלם, היינו מורידים לעולם הזה נשמה עם גוף, כי ימי האדם הם שבעים שנה, ככתוב, ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו' (תהלים צ, י). ומלבישים לגוף את בגדי אדם הראשון, היינו את סדרי בראשית ומיתה שהביא אדם הראשון לעולם, שכשהוא בבטן מלמדים לו את כל התורה, וניתן לו זמן בעולם הזה עד מיתתו. ומניחים קרקפלו של ר' ישמעאל בראשו, רצונו לומר שמראים לנשמה ולגוף את כל יסורי העולם הזה ואפילו ייסורים קשים של רבי ישמעאל, כמו שכתוב יש צדיק ורע לו (ברכות ז). ואומרים לו, אל תקוץ בייסורים ותוכחות, כדכתיב את אשר יאהב ה' יוכיח (משלי ג, יב). ותלו ליה בצואריה מתקל ארבע זוזי פז, היינו שאומרים לו, דע כי יצר הרע מסית ומדיח את האדם כדי לצבור

כסף וזהב ופז, אולם אפילו אם תאסוף את כל הכסף שבעולם אין עינו שבעה. שאמרו בגיטין (דף נה.) תרי איסתרי פיזא נחות לעלמא, חד נטיל רומי וחד נטלו כל עלמא (משקל שני זוזים פז ירדו לעולם, אחד נטלה רומי ואחד נטלו כל העולם), הנה שאפילו נוטל כפלים מכל ממון שבעולם, האדם אינו שבע בעושר. אבל כוונתך תהיה לחבר ארבע אותיות שם הוי"ה, כדכתיב, תשית לראשו עטרת פז (תהלים כא, ד) ממצוות ומעשים טובים, ככתוב, הנחמדים מזהב ומפז רב (תהלים יט, יא). ומחפין את השווקים בנפך, רצונו לומר, שיהיה בעיניך כאילו כל העולם שלך, ואז אל תתאוה לעושר עולם הזה, כמו שביום השוק האדם קונה את הנצרך לו והולך לדרכו, ואין כוונתו להשאיר בשוק, כך ינהג האדם עם העולם הזה, יטול הנצרך לו לעבודת הבורא, ולא יטול כדי להשתקע בעולם הזה. ומכריזים לפניו, סך קירי פלסתר, דהיינו חשבון המושל שקר, ככתוב, אין "שלטון" ביום המות (קהלת ח, ח), ואמרו (אבות ו, ט) אין מלוין לו לאדם (ביום הפטירה) לא כסף ולא זהב, אלא תורה ומעשים טובים. ועולם הזה הבל הוא, ככתוב הכל הבלים אמר קהלת הכל הבל (קהלת א, ב), אחוה דמרנא זיפנא, רצונו לומר, שיצר הרע יבוא אצל האדם כמו אה, ככתוב הצילני נא מיד "אחי" מיד עשו (בראשית לב, יב), זיפנא, היינו שקרן וכזבן שדבריו מזויפים ואל תאמין בו כלל. דחמי חמי, רצונו לומר, אם ראה ראה, ואם לא ראה הלך עוד ע' שנים אחרות, דהיינו מי ששומע לעצות שיעצוהו ונתן להם את ליבו וראה את הנולד, טוב הדבר, ויגיע לתיקונו, אולם אם לא שמע ולא נתן אל לבו ודעתו, ירדו לטמיון ע' שנה, לפי שיוצרך לחזור בגלגול פעם שניה וכו'. ואומרים לו, מאי אהני לרמאה ברמאותיה ולזיפנא בזיפנותיה, רצונו לומר, מה הנאה יש לו לאדם שישמע לדברי יצר הרע הוא השטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות (ב"ב דף טז.), שהוא כזב וחותרו שקר. ומסיימין בה הכי, ווי לדין כד יקום דין, רצונו לומר, אוי לו לאדם בשעת מיתה שיבוא השטן וישטין עליו, שיהיה חלקו כמו עשו שאין לו חלק אלא בעולם הזה, לפי שהכבוד והעושר שהקדוש ברוך הוא נתן לעשו בעולם הזה, היה בשביל כיבוד אב ואם, כי נתן לו שכרו בעולם הזה, ואין לו חלק לעולם הבא ולא בתחיית המתים. וזהו הרמז, "ווי לדין", זהו עשו, "כד יקום דין" זה יעקב. וזהו שאמר עשו, הברכה אחת היא לך (כו, לח), מדוע לא אמר ברוך לך? אלא רמז לאביו שמגיע לו שכר על כיבוד אב ועל כיבוד אם. ולכן אמר בלשון נקבה וזכר, "הברכה אחת" בלשון נקבה, כנגד כבוד אמו, "לך" בלשון זכר, כנגד אביו, ברכני גם אני אבי, וישא עשו קולו ויבך. כל הכבוד והעושר שזכה בהם מפני שתי דמעות שהוריד מעיניו (ראה בסמוך). עד כאן דברי פי חכם חן.

”וַיֵּשָׂא עֵשָׂו קְלוֹ וַיִּבְדֵּךְ” (כו, לח)

שלש דמעות הוריד עשו הרשע מעיניו, ולכן שלט על כל העולם ק"ו עם ישראל במדרש תהלים (מזמור פ' פסוק ד') שנינו, רבי אלעזר אומר שלש דמעות הוריד עשו הרשע מעיניו, אחת מעינו הימין ואחת מעינו השמאל ואחת קשורה בעיניו, שנאמר, ותשקמו בדמעות שלישי (תהלים פ, ו), שלוש אינו אומר אלא שלישי. אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, בשביל שלש דמעות שהוריד השלטתו מסוף העולם ועד סופו ונתת לו השלוח בעולם הזה, לכשתבוא לראות עלבון בניך שענייהם זולגות דמעות בכל יום, שנאמר, היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה (תהלים מב, ד), על אחת כמה וכמה.

”וַיֵּשְׂטֵם עֵשָׂו אֶת יַעֲקֹב עַל הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בָּרַכּוּ אָבִיו וַיֹּאמֶר עֵשָׂו בְּלָבוֹ יִקְרְבוּ יָמֵי אָבֶל אָבִי וְאֶהְרֶגֶה אֶת יַעֲקֹב אָחִי” (כו, מא)

למה חשב עשו דוקא על שעת אבלו של יצחק

צריך להבין מהו חששו של עשו שממתין למיתת אביו, ולא יצא להפיק את זממו חס ושלום, וכי עשו מתירא מאביו שאמר יקרבו ימי אבל אביו? גם אם היה הורג את יעקב מה היה עושה לו יצחק?

בספר כסא רחמים (מלמד, תולדות, עה"פ, ויאמר עשו בלבו) תירץ זאת, שעשו הרשע ידע שיעקב איש תם יושב אוהלים ועסוק בתורה תדיר, ואם כן התורה מגינה עליו, ולא יוכל להרע לו. על כן אמר בליבו, היות והאבל אסור בלימוד תורה, אמתין לימי אבל אביו, ואז בכל ז' ימי האבלות אסור יהיה ליעקב ללמוד תורה, ושוב מידת הדין שולטת עליו, ואין לו זכות שתגן עליו, ואז חשב נבל בליבו שיוכל חס ושלום לשלוט ביעקב.

אבל זאת לא ידע, שאומנם מצוה מגינה על עושיה דוקא בזמן שעסוק האדם בה, אבל התורה לא כן, אלא בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה, אגוני מגנה ואצולי מצלה (מסכת סוטה כא.), ועל כן אף בזמן שאסור הוא בלימוד התורה היא מגינה עליו.

”וַיֵּשְׁבֶת עִמּוֹ יָמִים אֶחָדִים עַד אֲשֶׁר תָּשׁוּב חַמַּת אָחִיךָ, עַד שׁוּב אֶף אָחִיךָ מִמְּךָ וְשָׂכַח אֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לוֹ” (כו, מד-מה)

לדון לכף זכות

פסוק זה צריך ביאור, שלכאורה יש בו כפילות מיותרת, שאמרה רבקה ליעקב שיגור עם לבן "עד אשר תשוב חמת אחיך", ושוב חזרה לומר "עד שוב אף אחיך"?

ביאר הגאון רבי יצחק בן הגאון רבי חיים מוואלאז'ין (בספר פה קדוש) על פי דברי אביו הגר"ח (בכתר ראש ס"י קיט) וזה לשונו, אמר רבינו, דבר מנוסה, אם יהיה לאדם שונאים חס ושלום, יפעל אצל עצמו (דהיינו יחשוב בדעתו) שהם צדיקים גמורים, וידין אותם לכף זכות, ומיד יתהפך לבבם לאוהבים לו. עד כאן. על פי זה ביאר הגר"צ את כפילות הפסוק, שבא לומר שאף ההיפך נכון, הרוצה לבדוק האם פלוני שונאו, יבדוק בעצמו האם לבו שלם עמו, אז ראייה היא שפלוני אוהבו, אולם אם רואה בעצמו שהוא שונאו, ידע אל נכון שגם פלוני שונאו, שכמים פנים לפנים כן לב האדם לאדם (משלי כז, יט), וזהו שאמרה רבקה כאן, מנין תדע שתשוב חמת אחיך עליך, בזמן שתרגיש "ששוב אף אחיך ממך", כלומר כשתחוש ששב והלך כעסך שבקרבתך עליו, אז תדע שאף הוא אינו מקפיד עוד עליך, ותוכל לשוב אלי.

"קום לך פְּדָנָה אֲרָם בֵּיתָה בְּתוֹאֵל אָבִי אִמְךָ וְקַח לְךָ מִשֶּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לְבָן אָחִי אִמְךָ" (כח, ב)

בשעה שנולדו עשו ויעקב נולדו ללבן שתי בנות

רבקה מצוה על יצחק שילך אל לבן ויקח לו אשה מבנותיו. וצריך הבנה מנין לה שיסכים לבן לשידוך זה? ואם היתה מצוה על יעקב שישאל שם על שידוך, ניחא, אולם לצוותו בתורת וודאי שיקח אשה מבנות לבן, מנין לה שיעלה הדבר בידו? והנה תיושב קושייתנו על פי דברי המדרש נחומא (הישן פרשת ויצא סימן י"ב) ששם כתוב, כיון שילדה רבקה עשו ויעקב, נולדו ללבן שתי בנות, לאה ורחל, שלחו אגרות אלו לאלו והתנו ביניהן, כדי שיטול עשו את לאה, ויעקב רחל. עד כאן. הנה לנו שלמעשה יעקב כבר היה משודך עם רחל, ועל כן בדין הוא שאמו מצוה אותו בוודאות שילך לשם ויקח לו לאשה את המשודכים עמו זה מכבר.

"וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל אָבִיו וְאֶל אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פְּדָנָה אֲרָם" (כח ז)

יעקב עזב לצורך לימוד תורה גם את אביו

במסכת מגילה (דף טז:): איתא, גדול תלמוד תורה יותר מכבוד אב ואם, שכל אותן שנים שהיה יעקב אבינו בבית עבר לא נענש.

מִרְן החתם סופר ז"ע מניח יסוד מוסד בשאלה איזו ישיבה ראוי לבחור ללמוד בה, ודעתו שהתורה נקנית רק כאשר אדם גולה למקום תורה. שהנה בחתם סופר על התורה (פרשת עקב דף ל"ה) כתב, נהגו התלמידים לנוד ולנוע ממקומם אל ישיבות אחרות לשמוע בלימודים. והיינו "והיה עקב", בזכות דישת העקב להתאבק בעפר רגלי חכמים, בזכות זה "תשמעון" ותבינו

כל המשפטים האלה. עד כאן. וזה כדברי המשנה באבות (פ"ד מ"ד) הוי גולה למקום תורה. ועל כן יעזוב את בית אביו ואמו לצורך לימוד התורה, וזאת אף אם אביו הוא תלמיד חכם ורב כוחו בתורה. שאפילו רבנו הקדוש, אשר כל ישראל השכימו לפתחו, והיתה לו מתיבתא (נדה דף י"ד:), מכל מקום שלח את בנו רבי שמעון ללמוד תורה אצל רב י"ב שנה. וכן מצינו בירושלמי מסכת פסחים (פ"ג ה"ז) ששלח רבי אבהו את רבי חנינא בנו ללמוד תורה בטבריה, אף על גב שרבי אבהו היה גדול ורב גבוריה.

"וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל יִשְׁמָעֵאל" (כח, ט)

מה טען עשו לישמעאל

במדרש (אור האפילה כת"י, הובא כאן בתורה שלמה בהערה כ"ז) הלך עשו אל ישמעאל ונשא ביתו ואמר לו אין ראוי לבן להרוג את אביו, על כן אתה תהרוג את אביו, ואני אהרוג את יעקב ונירש אותם. כך אמר עשו בפיו לישמעאל, אולם בלבו היה, שאחר שיהרוג ישמעאל את יצחק והוא יהרוג את יעקב, יחזור עשו ויהרוג את ישמעאל בעבור דם אבא, ואז ירש את כולם. וזהו שנאמר "יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי", אמר "ואהרגה" בתוספת "ואו" לרבות את ישמעאל שבכוונתו להורגו.

הילולת המהרש"א

רבי שמואל הלוי אידליס זצ"ל, נפטר בשנת ה'שצ"א. חי כ- 76 שנים יום פטירתו ה' כסלו

לידתו של המהרש"א רבינו שמואל אידליש

לפנינו מעשה נפלא, הממחיש בצורה נפלאה מה המסירות שצריך האדם להשקיע כדי לזכות בחסדי ה' וליהנות מפרי בטן.

בעיר אוסטראה, התכנסו התושבים להניח את אבן הפינה לבית כנסת, בראש החוגגים עמד הרב המקומי, שהיה ידוע כצדיק וקדוש. ראשי הקהל החליטו פה אחד, להעניק לו את כיבוד הנחת האבן.

שקל זאת הרב בכבוד ראש, אך לאחר רגע קט החליט לוותר על הכיבוד, ולמכור את המצווה לכל המרבה במחיר, וההכנסות יהיו קודש לקרן הבניין.

הגבאי פתח במכירה, ועשירי אוסטראה החלו מתחרים ביניהם על קניית הכיבוד. לפתע נישא קולו של אחד העשירים: "הריני מנדב שק מלא בדינרי זהב!"

בקהל השתררה דממה, מדובר היה בסכום אגדי, שאיש מנגידי העיר לא יכול היה להתחרות עימו. מיד יצא מן השורות התורם, יהודי מכפר סמוך הידוע בעושרו הרב, ניגש לרב והפתיע שוב את כולם: "הנני מכבד בהנחת אבן הפינה, את מורנו המרא דאתרא".

נטל הרב את האת לידיו, ויצק את הבטון ליסוד הבניין. נדיבות ליבו של האיש, השמיעה על הנאספים הרבים האחרים, ומיד החלו עולות ומגיעות תרומות רבות לקרן הבניין. התרגש הרב מאוד ואמר לתורם הראשון בחום: "כיצד אוכל לגמול לך על נדיבות ליבך? אם יש משאלה בליבך, אמור אותה כעת, זוהי שעת רצון".

אותות התרגשות ניכרו על פני העשיר, דמעה גדולה בצבצה בזווית עינו של הגביר, אותה דמעה הפכה עד מהרה לשטף דמעות. אכן, משאלה אחת היתה לו, ליהודי שהיה כבר בגיל העמידה. אמנם הינו עשיר גדול ומבורך בנכסים, אולם בן אין לו. "אוי:", קרא בקול חנוק, "לו תוכל רבי לברכני, שיוולד לי בן". מני הרב הרצינו. האווירה, שהיתה כה שמחה ומרוממת, הפכה ברגע למתוחה וקשה. למשאלה שכזו לא ציפה הרב.

"**היכנס** נא אלי בעוד שלושה ימים", אמר, "ואז אודיע לך מה עליך לעשות בכדי שתתמלא בקשתך".

בלב מלא תקווה, נכנס הגביר לבית הרב במועד שנקבע. "בקשתך תתמלא רק רשלושה תנאים" קבע הרב.

ליבו של היהודי פרפר בקירבו, אף כי בליבו חשב שהוא מוכן לכל אשר יתנה עימו הרב.

אך למרות הכול התנאים שהציב הרב בפניו היכוהו בתדהמה:

א. אתה תרד מנכסך.

ב. כשתהיה אישתך בהריון, תלך לעולמך.

ו. לאחר הלידה תמות גם אישתך.

העשיר, שכה עז היה רצונו לזכות בבן, נותר עתה דומם ומחריש. הוא קם בשקט ויצא מן החדר. מוחו היה שקוע בהרהורים. עליו להימלך באישתו, הן לא יוכל להחליט בעבורה בלי להתייעץ עמה.

לאחר ששטח העשיר את דבריו של הרב בפני אישתו - היא לא היססה לרגע, "לך אמור לרב, כי מוכנה אני לקבל את כל התנאים".

כששב הגביר אל הרב ומסר לו את תשובת אישתו, בירכו הרב שבשנה הבאה יהיה לו בן. "בן זה, שיוולד לאחר פטירתך", הוסיף הרב ואמר, "עתיד להאיר את העולם כולו באור תורתו", ברכה אשר עודדה את בני הזוג וניחמה אותם.

התנאי הראשון התקיים מיד. מצב העסקים הלך והורע. הירידה היתה תלולה מאוד, תוך ימים ספורים איבד הגביר המפורסם את כל הונו ונשאר חסר כל.

חלפה תקופה קצרה, והאישה הרתה. כעבור זמן קצר נפטר בעלה, בדיוק כאשר אמר לו הרב. כעת נותרה האישה לבדה, נושאת בקירבה את הבן שיגדל יתום מהוריו.

אישה זו, אשר היתה ידועה בכספי הצדקה שפיזרה, הפכה עתה לענייה נזקקת בעצמה. רק הידיעה כי בנה יאיר את העולם, הפיחה מעט שמחה בצערה הגדול מנשוא.

לקראת תום ימי ההריון, התכוננה האישה ללידה. לכן החליטה, לעבור מהכפר אל העיר, שם יקל עליה להסתדר, ושם ודאי תמצא מי שיוכל לעזור לה ויסעד אותה בלידתה.

בושה היתה האישה במראה העלוב שלה. היא, שהיתה לבושה תמיד מחלצות ועדויה תכשיטים, עתה נכנסת לעיר בכגדים בלויים ובידיים ריקות, לתור אחר יהודים טובים כדי לחסות בצל קורתם.

האור שדלק בחלון ביתו של האופה, הביא אותה לדפוק בדלת. "מי דופק בשעה מאוחרת זו?", תמיהה בעלת הבית, וניגשה לפתוח את הדלת. כשזיהתה את העומדת מולה, תמיהתה הפכה לתדהמה. היתה זו הגברת המכובדת והמפורסמת, הסועדת רבים ותומכת בכל נצרך. חזותה העידה בה, שהתהפך עליה הגלגל. רחמיה של בעלת הבית, אידל שמה, נכמרו.

"**הכנסי** נא", הזמינה אותה אשת האופה, בקול חם ונעים ובפנים מחייכות, המנסות להסתיר את רגשותיה. בהסתכלותה המעמיקה, הבינה אשת האופה שהאישה הניצבת לפנייה

במצבה הנוכחי, זקוקה לעזרה לטווח ארוך, אך למרות זאת לא ניסתה להתחמק. וברוחב ליבה ובמידותיה הטובות, הכניסה אותה לתוך ביתה.

הילד נולד למזל טוב בביתו של האופה, שם גם נערכה סעודת ברית המילה, וקרא שמו בישראל "שמואל". האופה ורעייתו, אידל, טיפלו ביולדת כאילו היתה בתם, וסייעו לה לשוב לאיתנה. גם מהרך הנולד לא חסכו טיפול מסור ועזרו ככל הניתן.

הילד הפליא את עין כל רואיו ביופיו. בעלי הבית נקשרו אליו בעבותות אהבה. הם שיערו, שכשם שניחן ביופי חיזוני ודאי שוכנת בו גם נשמה יפת מידות, כפי שהיתה אצל אביו, עליו השלום.

שמואל היה בן שלושה חודשים כשאִימו נפטרה. יתום היה, אך לא חסר בית. משפחתו האומנת גידלה אותו במסירות כאילו היה בנם ממש. דאגו הם לגידולו, לחינוכו ולכל מחסורו.

לאחר מספר שנים, נולדה בת לאופה ורעייתו. ובבוא העת, כשהיה כבר שמואל גאון מפורסם בעולם, נשא את בתם לאישה.

כינזיו נותר לעולמים המהרש"א, מורנו הרב שמואל אידלש, על שם אותה אישה (אידל) אשר גידלה אותו לתפארת והינו בעל הפירוש הידוע על הש"ס.

כאן משתקפת גודל אמונת החכמים התמימה, שהיתה להוריו של המהרש"א וגודל הקורבן שהיו מוכנים להקריב, בכדי לחבוק בן. ומכאן מוסר השכל למזלזלים בקדושה זו, ומעדיפים נתיבה מקצועית (קריירה)...

לא בכך זכו העשיר ורעייתו לכן בעל שיעור קומה שכזה, אשר האיר במאור תורתו את עיניהם של ישראל.

ומדי דברי יום יום

קנים לדמותו של רבינו, רבי שמואל אליעזר אידליש וצ"ל, המהרש"א, ה'שט"ו - ה'שצ"ב (ה' כסלו).

המהרש"א נולד בשנת שט"ו, בעיר קז'ימיז' שליד קרקוב, לאביו רבי יהודה הלוי, מצאצאי רבי עקיבא כהן מאובן ורבי יהודה החסיד. אימו היתה קרובת משפחתו של רבי יהודה ליוואי הזקן - המהר"ל מפראג.

בילדותו למד בשיבתו של הרמ"א, ועד מהרה נודע כ'עליו'. כבר בגיל צעיר החלו להתגלות כישרונותיו הגדולים, ושקידתו בתורה אשר לא ידעה גבול. מסופר כי ברצונו להפיג

את השינה מעיניו צימח המהרש"א בבחרותו את שיער ראשו כנוזר, ובלילות הארוכים, כשהיתה השינה גוברת עליו, היה קושר את שעריו אל התקרה, כדי שאם תאחז בו השינה - ימשכו מיד שערותיו ויתעורר... (אנשי שם)

נשא את בתו של רבי משה אשכנזי הילפרין ולאחר נישואיו עבר לפויזנא, שם פתח ישיבה גדולה שנקראה בשם "החבורה הקדושה", ותלמידיה עסקו בתורה בקדושה וטהרה, מתוך פרישות דרך ארץ.

במשך עשרים שנה פרנסה אותו חמותו, מרת איידל, שאף מימנה את ישיבתו בה למד ולימד, ודאגה בלב מסור לצרכיו החומריים של חתנה, בני משפחתו ותלמידיו הרבים, עד לפטירתה בשנת שס"ה.

לאחר פטירת חמותו, נותר רבינו ללא מפרנס, וללא אפשרות להחזקת ישיבתו, כך שנאלץ בלית ברירה, לשאת בעול הרבנות ונתמנה לרב בעיר חלם אשר בפולין.

בשנת שע"ד נתקבל לרב ואב"ד בעיר לובלין, ולאחר מכן שימש כרב בעיר טיקטין. בשנת שפ"ה עלה לכהן פאר כרב בעיר אוסטרבה, אשר נקראה בשם "אות תורה", בשל הגאונים אשר היו בה. היה חבר בוועד ארבע ארצות, ודריו נשמעו הרמה בירוסלב ולובלין בתקנו תקנות רבות למען כלל ישראל.

אלפי תלמידים זרמו לישיבתו המפורסמת שהקים באוססרה, ושמו וישא למרחקים כגאון הדור.

התפרסם ברוח נדיבותו ובמעשי חסד רבים. ביתו היה פתוח לרוחה, ונתן לכל עני או עובר אורח לחם לאכול ומקום ללון. על המשקוף של פתח ביתו חיה חקוק באותיות בולטות הפסוק (איוב ל"א, ל"ב) "בחוץ לא ילין גר - דלתי לארח אפתח".

בהקדמתו לספרו "חידושי הלכות" כתב "ונתתי ליבי לתור במשפטי הדררים בהלכות וגם באגדות, על פי שקבלתי מרבותי. ואף גם בזאת היו עימי, תמיד בישיבה חברים מקשיבים ומסכימים על זה לילך בכל השמועות, איזה דרך ישכון אור בפשוטו של כל דבר".

בפירושו כותב המהרש"א: הכל בידי שמים, כאשר אדם מתפלל על כל דבר שהוא, בידי שמים להחליט אם לשמוע לתפילתו - חוץ מיראת שמים, אם יתפלל אדם על יראת שמים יהיו חייבים משמים להישמע לתפילתו ולהגשים את רצונו.

ספריו: חידושי הלכות - המבאר את הצד ההלכתי בתלמוד. חידושי אגדות המפרש את אגדות חז"ל. חיבור זה מובא ברוב המהדורות של הש"ס, יחד עם פירוש מהר"ם וחכמת שלמה. זכרון דברים - "חידושים שנדחדשו בחבורה קדושה שבק"ק פוזנה". שני פיוטי סליחות: "אל אלקי דלי יה עיני", ו"סליחה זכרון קדושי ורשה".

"פאר הדור" כך כינהו המהר"ם מלובלין בתשובתו, מגדולי מפרשים התלמוד. "דבריו עמוקים לעומקה של תורה, ומבלעדי רוח הקודש אי אפשר שיעשה האדם ספר בדומה לזה. לכן יעמוד בדקדוק רב על פירוש הגאון מרש"א, ופירושו לבד יוכל להאיר עיני האדם בתורה" כתב ר' יונה לנסופר זצ"ל בצוואתו לבניו (כהפי יונה, סי' י"ח). וכתב ר' יואל בר' משה גד, נכד הט"ז והב"ח בהקדמת ספר "חידושי הלכות": "כל דבריו מיוסדים על אדני השכל ויסודות חזקים, וכל הרוחות שבעולם לא יניעו, ולא יזיזו ממקומו, וכל החולק עליו כחולק על השכינה".

בספר "ראש יוסף" (פסחים כ' ע"ב) כתב, וכנראה שלא טרח לעיין בדברי מהרש"א ז"ל, אשר כל דבריו ברוח הקודש נאמרו, ומי יתן וכל חכמי ישראל בזמנינו, יבינו דבריו הקדושים וטוב להם וכו'.

הבעש"ט הקדוש אמר על רבינו: "פירוש המהרש"א נכתב ברוח הקודש". עוד אמר, "אם היו יודעים בעולם מגודל צדקתו היו מלחכים את עפר שעל קברו" (בעש"ט עה"ת, שופטים, אות ה').

ה'חזון איש' כותב עליו באיגרותיו: "מתנה טובה ניתנה על ידו לישראל, לזכות בו הדורות הבאים אחריו". כמו כן ידועה אימרתו, שהחורבן של עולם הישיבות הוא על שלומדים גפ"ת ללא מהרש"א. לא פעם שאל, הייתכן להבין תוספות בלי מהרש"א!?

קהילת אוסטרה סבלה רבות מן הגויים המקומיים. אחת הגזירות שנגזרו עליה, שכל לוויה שיצאה לבית הקברות היהודי, חייבת לעבור דרך בית תיפלה שהוקם על ידי הנוצרים בסמוך לבית העלמין. דרישה זו, משקוימה, לוותה תמיד בבזיונות רבים מצד כמרי הכנסיה ופעמים רבות הגיעה אף להכאות. לא זו בלבד, אלא שבכנסיה זו פעלו כוחות כישוף חזקים שהשפיעו על העוברים בסמוך לה והעלו בליבם מחשבות של כפירה ועבודה זרה. משהגיע זמנו של המהרש"א להיפטר לבית עולמו, ציווה כי על מיטתו יניחו את ספריו. "אל דאגה" הבטיח לשומעיו, "בקרוב תסתיים הגזירה".

במוצאי שבת קודש דפרשת תולדות, ה' כסלו שצ"ב, נתבקשה ושמחו של המהרש"א בבית דין של מעלה. קהל עצום ליווה את המהרש"א אל מקום מנוחתו. מן החלון של הכנסיה הטמאה השקיף הכומר הראשי על הציבור הרב המתקרב למקום וחייד בהנאה. הוא צילצל בפעמונים המכושפים והתבונן מבעל לחלון, מצפה לראות את השפעתם על הציבור. אולם איש מבין מלווי המייטה לא קרב אל הכנסיה. הקהל הרב עמד מלכת, והנה קם המהרש"א וישב על משכבו, נטל בידו את חיבוריו והחל מעיין בהם. עם כל דיפדוף החלה הכנסיה לשקוע יותר ויותר בעומק האדמה. ומששקעה כולה במקום הראוי לה, עצם המהרש"א את עינו וחזר להיות נפטר כשהיה... (כוכבי אור)

על מצבתו חרוטים כדברים האלה, ה' ימים בחודש כסלו שנת שצ"ב לפ"ק, נגנו ונאסף איש קדוש הגא דלמלכא פה, הוא נגר ובר נגר, מופת הדור הצניף הטהור, הרב המופלג בחוכמה בענוה ובראה, ושמעו יצא ממזרח שמש עד מבואו, האיר כל חכמי ישראל בחיבורו הגדול שחידש בפילפולו ובחריפותו על גמרא, פירוש רש"י ותוספות, נר ישראל פטיש החחזק מו"ה שמואל אליעזר, במהור"ר יהודה הלוי זללה"ה. מת מיתת נשיקה, והיתה מנוחתו כבוד, במוצאי יום מנוחה. (חכמי ישראל, גדולי הדורות)

"הבחור הצעיר שראית", נשמע קולו, של המהרש"א, היה גלגולו של אחאב מלך ישראל, ולכן נהגתי בו כבוד שכזה

בטרם ישב המהרש"א על כס הרבנות בעיר אוסטרו היהודית, שימש כרב בעיירה קטנה שהייתה כפופה, כשאר העיירות באזור, למרותו של הרב האזורי מטעם הממשלה, המכונה "רב מטעם". על פי חוקי המדינה, חויבו כל רבני העיירות להתייצב מעת לעת בפני הרב האזורי, ולקבל את הוראותיו. זמן רב חלף ממינויו של רבי שמואל אליעזר, והוא לא הופיע במעונו של 'הרב מטעם'.

חשב הרב: "בוודאי מתמיד גדול הוא, ואינו חפץ לבטל מלימודו". ברם, כאשר מעוד כמה אסיפות נעדר רבי שמואל אליעזר, החליט הרב הזה לנסוע אליו, לשאלו לפשר הדבר. בבואו, ערכו לו כל בני העיירה קבלת פנים מפוארת כראוי לרב בעל מעמד כמוהו, ולמרבה הפלא, גם הפעם בלטה היעדרותו של המהרש"א.

השתדל הרב הנכבד לדונו אף עתה לכף זכות: "מן הסתם טרוד הוא בלימודו עם תלמידיו בישיבתו, ולכן אינו יכול לבוא, אך אם כן בעצמי אל בית-מדרשו". המהרש"א ישב בחברת תלמידיו ולמד עימם, שעה שנראו דמויותיהם של הרב ומלווי בפתח בית המדרש.

זמן ממושך עמדו כשהם ממתנינים לשווא שהמהרש"א יבחין בהם, אך הוא לא חנן את הפמליה הנכבדה אפילו במבט...

פתאום, נכנס במרוצה אל בית-המדרש, נער יפה תואר. לתדהמת ראש-הרבנים, קם המהרש"א ממקומו לכבוד הנער, והחל משוחח איתו שעה ארוכה... כשראה זאת הרב, פנה אל המהרש"א ואמר: "עד היום סברתי כי הסיבה שנמנעת מלהגיע אליי בשל היותך מתמיד ואינך חפץ לבטל מלימודך. לפיכך הגעתי אני אליך כדי לפוגשך. וגם כשהגעתי - לא הבטת אלינו אפילו לרגע, ושוב סברתי כי אינך חפץ להתבטל מלימודיך. והנה, כאשר נכנס נער זה, הפסקת מלימודך ושוחחת עימו זמן רב!".

כשסיים הרב לשפוך את קיתונות הזעם על ראש המהרש"א, פתח ר' שמואל אליעזר את פיו הקדוש, ואמר לו דברים סתומים ומופלאים: "דע לך כי לא לחינם פסקתי מלימודי כדי לשוחח עם העלם; וזה יהיה לך לאות ולמופת: בעוד שעתיים ייהרג בחור זה!" - הכעס טרם התפוגג מליבו של הרב מטעם. הוא סירב להאמין לנבואתו של המהרש"א, מיהר, אפוא, בעקבות הנער היוצא, החל קושר עימו שיחה, כשבכוונתו לעכב אותו עימו. בעוד שעתיים אחזור עם הנער אל בית המדרש, ואוכיח לעין כל, כי אין בדברי רבי שמואל אליעזר ממש, הרהר.

השניים טיילו יחד אנה ואנה, הרב הציץ בשעונו, ועל פניו פשטה הבעת שביעות-רצון: השעתיים מתקרבות לקיצן... לפתע, עבר במקום צייד שהיה עסוק במרדף אחר להקת ברווזים, הוא כיוון את רובה הצייד לעבר אחד העופות וירה. הכדור שנפלט מרובה הצייד החטיא את המטרה, ופגע בליבו של הנער והלה נפל מת במקום - הצצה בשעון, החריפה את הבעת ההלם שעל פני הרב: הדבר אירע שעתיים בדיוק מהמועד, שנקב המהרש"א!

נסער כולו רץ אל בית-המדרש. מייד בבואו הקדימו, והוא המהרש"א בבשורה נוספת: "בעוד זמן קצר יובא הרוג נוסף אל העיר" - הרב מטעם לא הספיק לעכל את ההתרחשות הראשונה, וחבורת אנשים נרגשת התפרצה לבית המדרש, ובפיה ידיעה על אדם, שנמצא הרוג מחוץ לתחום העיר. הוא לא ידע את נפשו מרוב תדהמה, ותלה זוג עינים שואלות ברבי שמואל אליעזר, שיואל להסביר לו את פשר תעלומת שני ההרוגים.

"**הבחור** הצעיר שראית", נשמע קולו, של המהרש"א, היה גלגולו של אחאב מלך ישראל, ולכן נהגתי בו כבוד שכוזה. ולפי שאחאב נהרג בידי יורה, כנאמר (מלכים א, לד) "ואיש משך בקשת לתומו, ויכה את מלך ישראל", לכן גם סופו של נער זה היה באותה צורה. המהרש"א המשיך לגולל באוזני הרב מטעם הנדהם, את התעלומות להן היה עד: כבר בזמן לידתו של

הנער, נברא המשחית שתפקידו היה ליטול את חייו, הוא המתין במקומו מחוץ לעיר לשעה בה יימלא את שליחותו. אולם אתה, נשא המהרש"א קולו, התערבת, ועיכבת את הדבר, ובזמן המיועד, נטל המשחית את נפשו של אדם אחר תחתיו.

עתה צריך אתה כפרה על שגרמת להריגת אדם!. למשמע דברי המהרש"א נפל הרב לרגליו והתחנן על נפשו: "הורני דרך תשובה!". נענה רבי שמואל אליעזר: "תשובתך תהא, שתסיר מעליך את עטרת הרבנות, שהוענקה לך על ידי השלטונות, ותהפוך לעגלון!". ואכן, עשה האיש כדבריו, עזב את מעמדו הרם ועסק במקצוע העגלונות, למען כפר חטא.

הפטרת מחר החודש

הקשר בין ההפטרה לפרשה

בהפטרה כתוב "ויאמר לו יהונתן מחר חודש" וזה מעין השבת שהיא ערב ראש חודש.

תוכן ההפטרה

הקדמה: שמואל אמר לשאול המלך על פי צווי ה' שילך ויחרים את עמלק מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק משור ועד שה. עד שלא ישאר לו שריד ופליט, והוא לא עשה כן ולא הרג את אגג מלך עמלק ואת הבהמות וכתוב שם ששמואל אמר לשאול 'יען מאסת את דבר ה' וימאסך ה' ממלך'. אחר כך משח שמואל את דוד למלך על פי ה'.

ויהי מיום ההוא והלאה ורוח ה' סרה מעם שאול והבעיתתו רוח רעה מאת ה'. והביאו את דוד לפני שאול ובהיות רוח רעה על שאול ונגן דוד בכינור וסרה מעליו הרוח הרעה.

ויהי דוד נושא כלי זיינו של שאול. ויהי אחר כך כשנלחמו הפלשתים עם ישראל הרג דוד את גלית הפלשתי, ובשובו מן המלחמה אמרו העם 'הכה שאול באלפיו [של פלשתים] ודוד ברבבותיו'. ונתקנא שאול בדוד מהיום ההוא והלאה ורצה להרגו וברח דוד משאול.

זכתיב ויהונתן בן שאול חפץ בדוד מאד, אמר לו דוד מה עווני ומה חטאתי לפני אביך כי מבקש את נפשי, אמר לו יהונתן שהוא איננו יודע מזה שאביו רוצה להרגו. השיבו דוד, שאביו שאול אינו רוצה שבנו יהיה בצער לכן לא מגלה לך.

התוכן: יהונתן אומר לדוד שמחר ראש חודש, שהמלך מיסב לסעודה עם שריו ועבדיו, ואתה אל תבוא לשלחן המלך אלא הסתתר שלשה ימים במקום שנשבענו שנינו, ואני אגלה לך ע"י סימן אם המלך רוצה בטובתך או ברעתך.

אקה את נערי אתי סמוך למקום מחבואך, ואירה שלשה חצים ואשלח אותו להביאם. אם אומר לנער הנה החץ קרוב אלי ואתה עברת אותו, סימן ששלום לך ואל תירא. ואם אומר לנער שהחץ רחוק ממך, סימן שהמלך רוצה את רעתך, ולא תצא אלא תמשיך להסתתר.

ואכן המלך ישב בשלחנו ונפקד מקומו של דוד כי היה רגיל לשבת אצל שאול ואחריו יהונתן ואחריו אבנר. וכשדוד לא בא, קם יהונתן והחליף את מקומו עם אבנר, כי אין זה כבוד שהבן יסב אצל אביו, כי היו רגילים לאכול בהסיבה. שאול לא אמר מאומה, כי חשב שדוד ראה קרי ועוד לא טבל לקריו ואינו יכול להסב איתם, כדי שלא יטמא את השלחן.

אך כאשר גם למחרת נפקד מקומו, שאל המלך את בנו מדוע לא בא בן ישי לסעודה, ענה לו יהונתן שהוא נתן לו רשות ללכת למשפחתו כי יש להם זבח משפחה.

המלך כעס על יהונתן בנו וגער בו על שמסכים שדוד ימלוך במקומו, גם ציוה עליו שילך ויביאנו כי בן מות הוא, אך יהונתן לא הסכים אלא שאל את אביו ואמר לו: מה פשעו של דוד ומה עשה כדי שיומת, שאול הרים את החנית להכות את בנו ואז הבין שגמור ומנוי אביו להרוג את דוד.

יהונתן יצא עם נערו לשדה ביום השלישי, ירה את החצים וכמוסכם בנייהם אמר לנערו הנה החץ רחוק ממך רוץ לקחתו. דוד בשמעו את זאת, הבין ששאול רוצה להמיתו, נשאר במקום מחבוא עד שיהונתן שלח את נערו לעיר. ואז יצא ממקום מחבואו, ובכו אחד על כתפי השני, יהונתן שלחו לשלום והזכיר לו שהשבעה שנשבעו שניהם תחול עליהם ועל זרעם עד עולם.

שמואל-א, פרק כ' פסוק יח-סוף

יח וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוֹנָתָן לְדָוִד מֶחֶר רֹאשׁ חֹדֶשׁ וְנִפְקְדָתָּ יִזְכֵּר הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁאַל הַיָּכֵן

אתה כִּי יִפְקֹד יַחֲסֵר מִקּוֹם מוֹשְׁבֶךָ שֵׂאתָה יוֹשֵׁב בּוֹ (רש"י): יט וְשִׁלְשֵׁתָּ כָּל שְׁלוֹשֵׁת הַיָּמִים

תִּסְתַּתֵּר וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִתְרַד מֵאֵד וְתִתְחַבֵּא הַרְבֵּה כִּי אִזּוּ יִבְקָשׁוּךָ (רש"י) וּבֵאתָ אֶל-הַמֶּלֶךְ

אֲשֶׁר נִסְתַּרְתָּ שָׁם בַּיּוֹם הַמַּעֲשֶׂה במקום שיעשינו שם את השבועה, שנשבע שאול
 ליהונתן לבל המיית את דוד (רד"ק) **וַיֵּשְׁבֹתָ** תשב ותתעכב (רש"י ויקרא יב, ד) **אֶצֶל הָאֶבֶן הָאֶזּוּל**
 אבן שהייתה סימן להולכי דרכים (רש"י), שם יהיה המפגש שלנו: **כִּי וְאֵנִי** אעשה לך סימן, שאשליך את
שְׁלֹשֶׁת הַחֲצִיִּים צֵדָה אוֹרָה לא ביושר אל מקומך שאז יראך הנער אלא רק אל
 הצד (רש"י) **לְשַׁלְּחֵה־לִּי לְמַטְרָה** הוא הדבר אשר המורים מכוונים להשליך בו כמ"ש כמטר
 לחץ (מ"צ): **כִּי וְהִנֵּה** לאחר זה **אֲשַׁלַּח אֶת־הַנֶּעֱר** ואגיד לו **לֵךְ מֵצֵא**
אֶת־הַחֲצִיִּים אִם־אָמַר אָמַר לַנֶּעֱר הִנֵּה הַחֲצִיִּים קרובים אלי **מִמֶּנֶּךָ**
וְהִנֵּה עֵבֶרְתָּ מֵהֶם קָתְנֹוּ קח אתה את החץ **וּבָאָה** ובא אלי (רש"י) **כִּי־שָׁלוֹם לְךָ**
וְאִין דְּבָר רַע חֵי־יְהוָה נשבע יונתן לדוד שיאמר לו רק האמת (עין רד"ק): **כִּי וְאִם־כֹּה**
אָמַר לְעֵלָם לנער **הִנֵּה הַחֲצִיִּים מִמֶּנֶּךָ וְהִלָּאָה** להלן ממקום עמוד (מ"ד), סימן
 שאבי שאול כועס עליך, ולכן **לֵךְ** לדרך ואפי' תברה **כִּי שַׁלַּחְךָ יְהוָה** ונצלת בהשגחת הבורא
 כי הוא אומר לך ברח מחרב אבי (רש"י): **כִּי וְהִדְבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ** דברי הברית שכרתנו **אֵנִי**
וְאַתָּה הִנֵּה יְהוָה עַד (רש"י) **בֵּינִי וּבֵינֶךָ עַד־עוֹלָם** ואל תסכן את עצמך
 להתראות עימי כי כבר כרתנו ברית (מלבי"ם): **כִּי וַיִּסְתַּר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ**
וַיֵּשֶׁב הַמַּלְךְ עַל־ (אֶל־קָרִי) הַלְּחָם לֶאֱכֹל: **כִּי וַיֵּשֶׁב הַמַּלְךְ**
עַל־ מוֹשָׁבוֹ מקום המיוחד לו לישיב **בְּפַעַם | בְּפַעַם אֶל־ מוֹשֵׁב הַקִּיר** כשגבו
 אל הקיר, המקום הנכבד ביותר בשולחן (מ"ד) **וַיִּקְמוּ יְהוֹנָתָן** עמד ממקומו, כי אין דרך הבן להסב על
 יד אביו, ובימים כתקנו היה דוד מפריד בין יהונתן לשאול, אבל עתה שדוד נחסר **וַיֵּשֶׁב אֲבִנָּר מִצֵּד**

שָׂאוּל ואח"כ ישב יהונתן מצד אבנר (רש"י) **וַיִּפְקֹד** ויחסר (מ"ד) **מְקוֹם דָּוִד:**
כִּי וְלֹא-דָבָר ולא שאל **שָׂאוּל מְאוּמָה בַּיּוֹם הַהוּא** מדוע לא בא בן ישי
כִּי אָמַר מְקַרְהָ הוּא בְלֹתִי טְהוֹר כנראה ראה קרי **הוּא כִּי-לֹא**
טְהוֹר ועדיין לא טבל (רש"י) ולא ראוי לטמא לאכול בשולחן המלך (רד"ק), ועוד כיון שנטמא אין ה' עמו ולכן
 ידא הוא (אלשיך) [א]: **כִּי וַיְהִי מִמְּחֶרֶת הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי** ביום שני של ראש חודש (ת"י)
וַיִּפְקֹד ויחסר **מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל-יְהוֹנָתָן בְּנֵוֹ** מכיון שידע
 שהם ידידים **מִדּוּעַ לֹא-בָא בֶן-יִשְׂי** מרוב שנאתו לא הזכיר את שמו (אברבנאל) **גַּם-תְּמוּל**
גַּם-הַיּוֹם אֶל-הַלֶּחֶם [ב]: כִּי וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת-שָׂאוּל נִשְׂאֵל נִשְׂאֵל

עיונים והארות

א. דרך רמז כתב המעם לועז (שמואל-א, עמוד רנב): "כי אמר מקרה הוא..." שאין דבר בעולם הנעשה במקרה, אלא הכל בהשגחה אלהית. ולכן, מי שאומר מקרה הוא, סימן שהוא בלתי טהור, למה? כי לא טהור במחשבותיו, שכן הכל בא בהשגחתו יתברך, ואין דבר נעשה בלי השגחה, וזהו שאמר אברהם אבינו למלאכים (בראשית יח, ה): "ואקחה פת לחם וסעדו לבכם... כי על כן עברתם על עבדכם". שאין הכוונה שהם עברו לידו לשם אכילה ושתייה, שהרי אין דרך ארץ לומר כך לאורחים, אלא הכוונה בודאי, לא לחינם נזדמנתם לכאן בחום יום, ומסתמא הוא בהשגחה פרטית ומסובב כל הסיבות זימן אתכם לכאן, כדי שאקיים מצות הכנסת אורחים.

ב. **הסביר** לנו מו"ר הגאון רבי יוסף עדס זצוק"ל, מדוע מתעכב המשיח שהוא מזרעו של דוד בן ישי? מפני שאנשים דואגים רק לפרנסתם על המחיה ועל הכלכלה, ולא מתפללים הרבה על ביאת המשיח, וזהו שאומר הכתוב: "מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום" הסיבה שמתעכב משיח בן דוד, מפני "אל הלחם" שמתפללים הרבה על לחם ועל פרנסה, ולא מתפללים הרבה על ביאת המשיח.

ועוד פירוש נוסף מובא שם על פי המאמר של התנא (פרקי אבות א, משנה ו) "הוה דן כל אדם לכף זכות", שאם אדם רואה חובה בחבירו

שאל רשות כמה פעמים (אלשיך) **דָּוִד מֵעַמְדֵי לַיֶּלֶךְ עַד-בֵּית לָחֶם: כִּסּוּ וַיֹּאמֶר**
שְׁלַחְנִי נָא תן לי בבקשה רשות ללכת **כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה** זבחי שלמים **לָנוּ בְּעִיר**
 ומי ביקש ממני **וְהוּא צִוְּה-לִי אָחִי** אליאב הבכור צוה לי (רש"י, רד"ק) [בדרך צוואה שרוצה
 לראותי בטרם אמות בחרב המלך (אלשיך)] **וְעָתָה אִם-מָצְאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֶפְלָטָה**
נָא יום אחד (רש"י) מעבודת המלך **וְאַרְאָה אֶת-אָחִי בְּשִׂמְחַת הַזֹּבַח עַל-כֵּן לֹא-נָא**
אֶל-שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ כי נתתי לו רשות ללכת, ובי"ה הלך (מ"ד): **לַיַּחֲר-אָף שָׂאוּל**
בִּיהוֹנָתָן [ג] **וַיֹּאמֶר לוֹ בֶּן-נְעֻת** [מלשון עון (מ"ד)] **הַפְּרֻדֹּת** בן לאשה יצאנית
 ומורדת ואינה עושה רצוני, כן אתה מורד בי ואוהב את מי שאני שונא **הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי-בָחַר**
אֶתְּךָ לְבֶן-יִשְׂרָאֵל לְבִשְׂתֶךָ וּלְבִשְׂתֵי עַרְוֹת אִמְךָ דבר זה הוא גנאי לך ולאמך,
 שיאמרו שאתה לא בני לכן אתה אוהב את אויבי (רד"ק): **לֹא כִּי כָל-הַיָּמִים אֲשֶׁר בָּן-יִשְׂרָאֵל**
חָי עַל-הָאֲדָמָה לֹא תָבוֹן לא תתקיים **אֶתְּךָ וּמַלְכוּתְךָ וְעָתָה שְׁלַח**
וְקַח אֶתוֹ אֵלָי כי אתה נתת לו רשות ללכת (רד"ק) **כִּי בֶן-מֵוֶת הוּא: לָב וַיַּעַן**
יְהוֹנָתָן אֶת-שָׂאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה יוֹמַת הרי הי"ת המליכו,
 והוא **מָה עָשָׂה** (רד"ק): **לָב וַיִּטֵּל** ויזרוק (מ"ז) **שָׂאוּל אֶת-הַחֲנִית עָלָיו**

עיונים והארות

ולמאן דאמר עד קללה, דכתיב לבשתך ולבשת
 ערות אמך, ולמאן דאמר עד נזיפה, דכתיב ויחר.
 למאן דאמר נזיפה, והא כתיב הכאה וקללה,
 שאני התם דאגב חביבותא יתירתא דהוה ליה
 ליהונתן בודד מסר נפשיה טפי (ערכין י"ז).

ג. ויחר אף שאול ביהונתן - (ילק"ש) כתיב הוכח
 תוכיח את עמיתך, עד היכן תוכחה, רב אמר עד
 כדי הכאה, ושמואל אמר עד קללה, ורבי יוחנן
 אמר עד נזיפה. אמר רב נחמן בר יצחק ושלשתן
 מקרא אחד דרשו, כתוב ויחר אף שאול ביהונתן
 וגו', למאן דאמר עד הכאה, דכתיב להכותו,

לְהַפְתּוֹ וַיֵּדַע יְהוֹנָתָן כִּי-כָלָה הִיא גמור ומוחלט **מֵעַם אָבִיו** בדעת אביו
 לְהַמִּית אֶת-דָּוִד: **לֹא וַיִּקָּם יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשְּׁלֹחַן בְּחַר־יְאֹף** (רד"ק)
 וְלֹא-אָכַל בַּיּוֹם-הַהַדְּשׁ הַשְּׁנִי ביום השני של ר"ח (תי"י, רד"ק) **לֶחֶם כִּי נִעְצַב**
אֶל-דָּוִד שבביל דוד (רש"י) **כִּי הִכְלָמוּ אָבִיו** ואפילו שהכלים גם אותו עיקר הכעס והעצב
 הִיָּה לוֹ עַל דוֹד (ע"פ רש"י): **לֹה וַיְהִי בַבֶּקֶר** ביום שלישי לחודש **וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשְּׂדֵה**
לְמוֹעֵד שקבע עם דָּוִד (רד"ק) **וְנָעַר קָטָן עִמּוֹ: לֹא וַיֹּאמֶר לְנַעְרָו רִץ** אחרי
 הַחֵץ הַרְאִשׁוֹן **מֵצֵא נָא אֶת-הַחֲצִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרָה הַנָּעַר רִץ**
 ובעודו רץ **וְהוֹאֲרָה הַחֲצִי** הַחֵץ הַשְּׁנִי **לְהַעֲבֹרוֹ** שיעבור את הנער (רד"ק): **לֹא וַיִּבֹא**
הַנָּעַר עַד-מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן בראשונה **וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן**
אֶחָרֵי הַנָּעַר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֲצִי אשר יריתו באחרונה (רד"ק) **מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה**
וְ: לֹא וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אֶחָרֵי הַנָּעַר [ה] **מִהָרָה חוֹשָׁה** אחר הַחֵץ הַשְּׁנִי

עיונים והארות

וגילויים עליונים מפני שהצטערו על כבוד שמים ותורתו ית"ש, דניאל שנתגלו לו רזין וגילויים עד שאפילו הנביאים חגי זכריה ומלאכי לא זכו לראות, והוא נקרא איש חמודות, נחמד לפני הקב"ה ומשובח בעליונים וחמוד על דורו מפני שהצטער על שכורש חזר מלבנות המקדש. ומתוך שהיה חכם ביראת שמים נתגלו לו רזי פשרין.

וכתב האלשיך הק': "וידבר שאול אל יונתן בנו ואל כל עבדיו להמית את דוד, ויהונתן בן שאול חפץ בדוד מאד, הורה כמה מעלת האוהב ומקרב את הצדיק ועוזרו, כי

ד. **מכאן** רואים אנו צדקותו של יונתן שהיה זהיר מעון הרכילות והלשון הרע, שלא רצה להוציא מפיו, ששאול אביו דיבר רע על דוד ורמז הדבר בחצים. ושלושת החצים רומזים על לשון הרע ההורגת שלושה; האומר, המקבל והנאמר עליו.

זכה יונתן שבשביל מסירותו, צערו, בכייתו ודמעותיו הרציניות והאמתיות והאהובות שנתמזגו ביחד עם דמעותיו של דוד רעהו, שבביל צער אמתי וכנה זה שנבע מעומק לבו זכה שבשמו תשתבץ אות משמו של הקב"ה. והרבה מהנביאים והחכמים שזכו והגיעו להשגות

אֶל-תַּעֲמֹד בַּמָּקוֹם הַחָזֵן הָרִאשׁוֹן וַיִּלְכָּט נֶעֱר יְהוֹנָתָן אֶת-הַחֲצִי (הַחֲצִים קרי) הָרִאשׁוֹן וְהַשֵּׁנִי (רד"ק) וַיָּבֵא אֶל-אֲדֹנָיו: לֹט וְהַנֶּעֱר לֹא-יָרַע מֵאוֹמָה מִהִסְיָן שֶׁל הַחֲצִים (רד"ק) אֲךָ יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת-הַדָּבָר: מ וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת-כַּלְיוֹ הַקִּשְׁת׃ וְהַחֲצִים (רד"ק) אֶל-הַנֶּעֱר אֲשֶׁר-לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ הָבִיא הָעִיר: מֵא הַנֶּעֱר בָּא וְדָוִד קָם מֵאֲצֶל הַנֶּגֶב מִצַּד הַדְּרוֹמִי שֶׁל אַבְן הָאֵזֶל (רש"י) וַיִּפֹּל לְאִפָּיו עַל פָּנָיו אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים וַיִּשְׁקֹן אִישׁ אֶת-רַעְהוֹ כִּי קִשָּׁה הִפְרִידָה וַיִּבְכּוּ אִישׁ אֶת-רַעְהוֹ עַד-דָּוִד הַגָּדִיל [ו]

עיונים והארות

פעמים מחפשים אותם במקום קרוב והם נמצאים במקום רחוק, ופעמים להיפך, וזהו שאמר יהונתן ואני את שלושת החצים אורה לי למטרה, היינו, רצוני לדעת, אם גזירה היא מן השמים, אם הנער יבקש החצים במקום קרוב ואצטרך להגיד לו הנה החצים ממך והלאה, סימן שזו גזירה מן השמים שיהיה דוד נודד ממקומו ויפרד ממנו. ואם יבקש הנער החצים במקום רחוק ויצטרך להגיד לו, הנה החצים ממך והנה, סימן שרצון ה' שישאר דוד במקומו. וזהו שמפרש רש"י: הקב"ה חפץ בך ולא תירא ואפילו אם שמעתי מאבי רעה עליך.

ו. אפשר לרמוז עד הוא ת"ת דוד מלכות הגדיל בסוד גדלות ויש בו יוד כמ"ש רשב"י סימנא לזיווגא וגם אמנה אחותי בת אבי היא. ותיבת הגדיל גימטריא ב"ן ששם ב"ן הוא במלכות והגדיל בסוד גדלות. ואם שגית ה' הטוב יכפר בעד ודו"ק היטב (החיד"א).

הנה כאשר דבר שאול אל בנו להמית את דוד היה שמו יונתן, וע"י היותו אוהב את דוד ומקרבו נתוספה בשמו אות אחד של הקב"ה ונקרא יהונתן, ויגד יהונתן לדוד לאמר מבקש שאול אבי להמיתך, וידבר, יהונתן בדוד טוב אל שאול אביו, וישמע שאול בקול יהונתן.

ה. מובא ב"כוכב מיעקב" וגם ב"מעם לועז": עניין יריית החצים, כי יהונתן רצה לדעת מה גזרו בשמים. כי מדבריו של שאול בלבד, אי אפשר לדעת מה יעלה בחלקו של דוד, אם ינוע אם ינוח, שמדברי האדם בלבד אין להחליט מה יהיה. היות ולפעמים האדם מדבר רעה על חבירו והאלהים חושב אותה לטובה, כענין יוסף עם אחיו (בראשית נ, כ): "ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה", וזהו שנאמר (איכה, ג, לז-לח): "מי זה אמר ותהי ה' לא ציוה; מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" הכוונה, שאם לא תצא מפי עליון הרעות והטוב, אין בכוח אדם לעשות מאומה. והנה ידוע הדבר, שאם יורים החצים,

הרבה לבכות יותר מיהונתן (רד"ק): **מבַּ וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ לְשָׁלוֹם** אבל תזכור
את השבועה **אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר** ואמרנו
יְהוָה יְהִיָּה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זְרַעִי וּבֵין זְרַעֲךָ עַד-עוֹלָם: (רד"ק)

